

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Sayı 67, Nisan 2012-4,
3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

ISSN 1307-072X



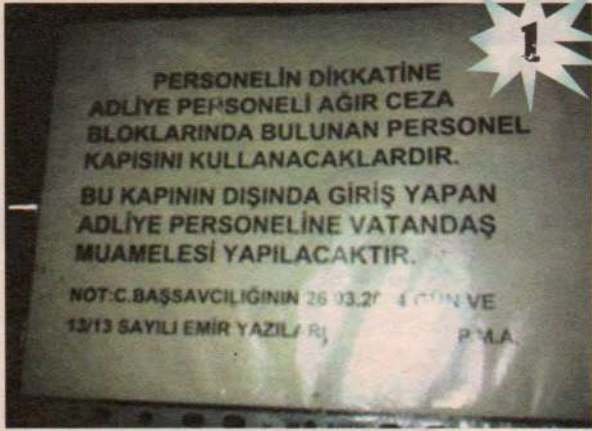
ileridemokrasi.pol.tr

Cancel



Akşamsefası

Vatandaş olarak addedilmenin encamı



Bu internet denen meret hayatımıza gireli beri, ortalama zekanın cenneti sıfatını rahatlıkla etiketine ilaştirebileceğimiz cinnet vatanın toplumsal algısında yarattığı yıkım, ister cephe ister profil ve hatta isterse amorf hangi açıdan çekilirse çekilsin her fotoğrafta net şekilde gözümüze giriyor.

Böğüre böğüre ağlanması gereken bir dünya olay, internet paylaşımı diye bir şeyin moda oluşu hasebiyle eli maus tutan her birey tarafından layklanacak, hemen akabinde de klavyeye uydurulmuş gülme efektleri eşliğinde kalıp ifadelerle (koptum, yarıldım, v.s.) share edilecek bir sıradanlığa dahil ediliyor.

Bunun bir kategorizasyonu da yok maalesef. Büyük olasılıkla ne olduğu üzerine düşünmenin gereksizliğine kani olmuş, cehaletin zirvelerinde dolaşan yurdumuz gerzeklerinden, intelijansiyanın dibine vurmuş yarı-aydın post sosyologlara kadar hemen herkes aynı algı tutulmasının pençesinde yazık ki. İnsanın neredeyse, açık algının kavrayamadığı, kimi frekans hileleriyle bilinçaltında yaratılan imgeler aracılığıyla kendine idame-i hayat yaratan kapitalizm taktiklerinin tuttuğuna inanması gelecek.

Baksanıza şu yukarıdaki resimlerin ilkinde: Abuk sabuk bir uyarı, sayın savcının Allah bilir hangi kafası bozuk anına denk gelmiş, bir şu kapı kullanılacak, sadece buradan geçilecek şeklindeki dumrulu obsesyonun emir olarak deklare edilmesi yetmiyor, aksi takdirde kimlerle bir sayılacağı açıkça belirtiliyor. Tek eksik bu vatandaş olarak addedilmenin encamının ne olacağı... Netice itibarı ile neye maruz kalınacağı belirtilmemiş ama aba altından falan değil direkt olarak gösterilmiş sopanın ne şekilde belimize bıkınımıza indirileceğine dair şüphesiz bir anlam, hiç zorlanmadan edinilebiliyor.

Peki, “Hangi vatandaşın sayılacağız?” diye sorulmuş ilkinde hiç; ikinci fotoğraf açık yanıtıdır. Yaratılmış gülleri yaratılmış uzuvlarıyla temaşa eyleyen yaratıklar olarak değerlendirileceğimiz kuşkusuzdur. Pekala, bu değerlendirme nereye yürür fikriniz var mı? Güllden hareketle var olan her nesneyi yaratılmış olarak kabullenmek, bittabii tepemizde sadece kılıç sallasalar gönül rahatlığı ile ‘Eyvallah!’ diyeceğimiz daha üstün yaratıkların kendi yaratılmış kısımlarını sallamalarına da biat edip kutsamamız anlamına gelecektir. E böyle

yaratıklar, yaratılmışlar, daha üstün yaratılışlılar, eşref-i mahlukatlar derken şunun şurasında kast sistemine geçmeye kaç adım kalır ki? Hayırlısıyla o da gerçekleşirse memleket idare edilme anlamında tadından yenmez bir şekle gelmez de ne olur?

Evvelallah o da hayata geçirilirse aha da üçüncü resimdeki gibi geçmiş şekilli bir dünya abi, bembeyaz televizyonlarıyla, kayyumdan alınmış gazeteleriyle, daha bir fütursuz Ali kıran, baş kesenden öteye geçip cehennemler yaratıp işi öte dünyaya bırakmadan can yakan, ceza kesen saltanat sahibi kimselere dönüşmekten çekince duymayacaklar emin olun. Hem bu kere zaman aşındırması kaygısı da yaşamayacakları için kartlarını daha net oynayıp, piyonlarını daha huzurla ilerletecekler “Üç beş hamle sonra şahı da gelse bi’şey yapamaz nasıl olsa” diyerek.

Son Osmanlı; yüzyılların ananesiyle tabutunun üzerine Kâbe örtüsünden dekor yapıp sonsuza uğurlandı nasıl olsa. Şimdi bize yeni sultanlar, yeni halifeler, yeni makbul İbrahim Melih Paşalar gerekli. Ha gayret teba olmamıza az kaldı...



İktidar bir yandan 12 Eylül darbesini yargılama müsameresi düzenlerken, bir yandan da emekçilere acımasızca saldırıyor, dahası, “Biz de kitlemizi sokağa çıkarırız!” tehditleri savuruyor...

Ateşle oynuyorlar!

Gençlerimizi Amerikan çıkarları peşinde Afganistan’a yolladıkları yetmiyormuş gibi, şimdi Suriye’ye saldırmaya hazırlanıyorlar...

Tüm bu tartışmaları fırsat bilip zam üstüne zam yapıyorlar!

Çocuklarımızı medrese eğitimine zorluyor, sağlık hakkımızı gasp ediyorlar!

Sermaye en huzurlu çağını yaşarken, işçiler çadırlarda yanıyor, göçük altında kalıyor, suda boğuluyor! Her koşulda işçiler ölüyor, patronlar gülüyor!

Yeter!

Bu 1 Mayıs’ta tüm öfkemizle meydana çıkalım! 1 Mayıs’ı ‘bayram’ değil mücadele günü yapalım!

Hep birlikte yürüyelim...

1 MAYIS’ta Taksim’e!

Toplanma yeri ve diğer bilgiler red.web.tr ve internet üzerinden duyurulacak...



Türkiye NATO'dan derhal çıkmalıdır!

Afganistan'dan gelen 12 tabut ve gelincik tarlasında koşarmış gibi tabutların arasında babalarını arayan çocukların görüntüsü, Türkiye'nin emperyalist çıkarlar uğruna yeni felaketlere doğru sürüklenmekte olduğunu düşündürmüştü. Yaşlılar, Kore'de ölen 900 askeri hatırlamışlardır. Aslında halkın bilincinin derinliklerinde, Birinci Dünya Savaşı'nda Alman çıkarları uğruna uzak diyarlarda; Yemen'de, Sina çöllerinde, Kafkas cephesinde ölen askerlere ilişkin anılar vardır; ve bu ülkede, ABD'nin Büyük Ortadoğu'daki çıkarları uğruna ölümü göze alabilecek tek bir kişi bulmak neredeyse imkânsızdır. Ayrıca **bizim halkımız Kürdüyle, Türkiyle, Müslümanı ve ateistyle Amerikalı'dan hoşlanmaz.** Sakız çiğneyen, parmak arası terlikle dolaşan 'Coni' tiplmesi bize çok yabancı gelir. 1960'lı yılların sonundan itibaren devrimci gençler onları gördükleri yerde marizlemişler, denize dökmüşlerdir. Bugünün devrimci gençleri de onları gördükleri yerde yakalayıp kafalarına çuval geçirmeye çalışıyorlar.

Conilerin de bizden hoşlandığı pek söylenemez. 1992'de yapılan 'Kararlılık Gösterisi-92' -isme bakınız!- tatbikatı sırasında Saratoga uçak gemisi iki adet Sea-Sparrow füzesiyle Muavenet muhbirini taammüden vurmuş, beş asker ölmüş, 18'i yaralanmıştır. Her türlü teknik adam, bunun bir 'kaza' olamayacağını söylemiş, lakin **şu anda Silivri ve Metris cezaevlerinin avullarında volta atan bugünün amiralleri, ne o sırada ne de daha sonra seslerini çıkarabilişlerdir.** Geçen hafta da Kıbrıs açıklarında ABD donanmasıyla ortak bir askeri tatbikat yapıldı. Muhtemelen Suriye'ye denizden saldırmak ya da Tartus limanındaki Rus askeri gemilerine bayrak göstermek için yapılan bu tatbikatın Türkiye tarafındaki deniz subaylarının ruh halini merak etmek elde değil.

Afganistan'daki helikopter 'kaza'sı da pekâlâ Muavenet muhbirine yapılan saldırı türünden bir gözdağı olabilir. Türkiye ne zaman emperyalist bir girişime balıklama dalmakta duraksadıysa buna benzer bir olay olmuştur. Şimdi de **F-tipi tamponun arkasında saf tutan bütün emperyalist devletler, Hükümet'i Suriye'ye doğru itiriyorlar.** Hükümet patinaj yapıyor, gitmek istemiyor ama kuvvetle itiriyorlar. 'Uluslararası kredi derecelendirme kurumu' Moody's Türkiye'deki bankaları denetim altına aldı ve, "Kredi notunuzu kırarız," demeye başladı. Ufak sermaye çıkışları oldu şimdilik; borsa biraz düştü, dolar biraz çıktı. Bu arada bir de helikopter düştü.

Sözüm hâşâ meclisten dışarı, lakin aklıma hep maymunlarla yapılan deneyler geliyor. Maymun labirentin içinde daha önce elektrik akımına tutulduğu ya da kafasından aşağı bir kova suyun boca edildiği yönlerde değil, daha önce muz yediği yönlerde sapor. Maymuncamız bu şekilde doğru yola sevk edilir. Buna şartlı 'refleks' diyorlar. Rus bilim adamı Pavlov'un köpekler üzerinde yaptığı deneylerle geliştirilen bir yöntem... Bir de Burrhus F. Skinner'in aç farelerin manivelaya basarak yiyeceğe ulaşmalarını sağlayan deneyleri var ki burada anlatması uzun sürer. Soğuk Savaş'tan sonra emperyalizmin taşeronu olmaya hevesli



ülkelere bu türden yöntemler uygulanıyor sanki. Buna 'siyasi ve askeri şartlı refleks' diyebiliriz.

Butik ve konfeksiyon

Aslına bakılırsa, Kürecik Üssü bir dönüm noktası oldu ve geri dönüş yolunu kapadı. Hükümet korku içinde. Rusya'nın tehditlerini izliyor ve İran'a düşecek ilk İsrail bombalarını bekliyor. Cephe gerisinde ve ilerleme hattında gerilla savaşı sürerken, komşu ülkenin topraklarında askeri harekât yapmak (veya tampon bölge kurmak veya 'insani yardım koridoru' açmak) evrensel ve tarihsel düzeyde bütün orduların kâbusudur. Bu kâbus hükümetin yeni 'Kürt açılımı'nı da bir ölçüde izah etmektedir.

Soğuk Savaş döneminde NATO'nun hem askeri hem de siyasi bir mantığı vardı. Varşova Paketi'na karşı askeri bir tahkimat oluşturuyor ve yeni sosyalist devletlerin kurulmasını önlemeye çalışıyordu. Teşkilatın güneydoğu kanadını oluşturan Türkiye, SSCB'nin Kafkaslar'dan taarruz etmesi halinde direnerek ordusunu Toroslar'ın güneyine çekecek, Akdeniz'den takviye alarak ortak karşı-taarruza geçecekti vb.

Bugünün dünyasında bu türden stratejilere gerek yok. Varşova Paketi dağılıcı çok oldu. Son iktisadi krizle birlikte ne yapacağını şaşırarak AB ülkelerinin askeri bir pakt kurmaları da mümkün değil. Hatta Şanghay İşbirliği Örgütü'nün bile etkin bir askeri pakt oluşturduğu, üye ülkeler arasında bir strateji birliği sağladığı söylenemez. Bugünün dünyasında NATO'nun, ABD'nin yeni küresel askeri stratejisine uygun biçimde, cephe savaşıdan çok **küresel bir kontrgerillaya** yatkın bir sistemle tertiplenecek askeri güçleriyle ve CIA'yla bütünleşmiş, taşeron ülkelerden asker toplayan **emperyalist bir terör ve denetim organından** başka bir şey olmadığı açıktır.

Afganistan'daki asker kayıpları üzerine yapılan eleştirileri yanıtlayan Başbakan siyaset literatürüne yeni bir kavram kazandırdı: **Butik devlet.** Kendisi Atlantik ötesinde dikilmiş hazır elbiseleri şark pazarında satmaya çalışan bir konfeksiyon devletin başında olduğu için butik devlet istemiyor. Türkiye'nin Somali'den Bosna'ya, oradan Afganistan'a kadar uzanan geniş coğrafyada NATO'ya bağlı askeri kuvvet bulundurmasını bir 'kuvvet gösterisi', hatta bir 'emperyal ihtişam' olarak pazarlamaya çalışıyor.

Türkiye NATO'ya mecbur ve mahkûm değildir. Mecbur ve mahkûm olan, daha doğrusu emperyalizmin ağında türlü şantaj ve tehditle debelenip duran ve savaşa itilen AKP hükümetidir. İsteksiz bir ordu ile hırslı bir cemaat arasında sıkışıp kalmıştır. Türkiye'nin AKP ve gericilikten başka kaybedecek bir şeyi yoktur...

Ateşle oynayarak 'kazan-kazan' yapacak! Üstelik terimi de yanlış kullanıyor. Kaliteli, nitelikli, her yerde bulunmayan, az sayıda ve kıymetli olanın satıldığı yere butik denir.

Her konuda kafası karışık. Milli Görüşçü refleksleriyle "NATO'nun Libya'da ne işi var?" dedikten bir yıl sonra ve CIA başkanıyla görüştükten iki gün sonra, "Afganistan'da ... Türk askeri görev yapmayacak da kim yapacak, soruyorum sizlere," diye haykırmaları tek kelimeyle tuhaftır. Arada girip çıkan nedir, bilemeyiz? Fakat şu bir gerçek ki, ABD'nin ve NATO'nun oralarda bir işi var; küresel hâkimiyet kurmaya, enerji yollarını denetlemeye çalışıyor. Peki, senin ne işin var? Emperyalizmin Irak ve Libya'da 20. Yüzyıl'ın bütün değerlerini yok ederek, uygarlığı ve insanlığı katlederek; demokrasi, insan hakları vb. şöyle dursun, buralarda mevcut siyasal yapıyı bile Ortaçağ düzeyine indirgediğini, Batı'da 440 yıl önce yaşanan Saint Barthelemy katliamının geniş Ortadoğu coğrafyasında her gün yaşandığını, daha da yaşanacağını görmüyor musun?

"Gerçekler devrimcidir"

NATO'da kalmaya devam ederse Türkiye'nin başına gelecekler bellidir: Yaklaşan Ortadoğu Savaşı'nda Sünni kimliğiyle öne çıkacak; dışta Şiiilerle, içte Alevilerle derin ve sıcak bir düşmanlık yaşanacak; Türk-Kürt kardeşliği hayal olacak; binlerce asker ve sivil yurttaş ölecek; memleket etnik ve mezhebi olarak ayrışacak ve -evet- bölünecek. AKP'nin 'komşularla sıfır sorun' diyerek çıktığı yolun vardığı nokta burasıdır. Şimdi yaklaşan savaştan korkuyorlar. Zamanında Enver Paşa da korkmuştu; lakin **saldırgan emperyalizmle yatağa girenin ezilmesi kaçınılmazdır.**

Türkiye NATO'dan çıkarsa ne olur? Hiçbir şey olmaz. Ekonomi dalgalanır; sıcak para kaçır, borsa düşer, dolar çıkar, AKP seçimi kaybeder... Orta sınıf halkımız belki bir süre araba alamaz, cep telefonundan dizi seyredemez, kredi kartıyla borçlanamaz, her sokakta açılan kebabçılarda karnını doyuramaz, AVM'lerde kendini zengin sanarak dolaşamaz. Yoksul için zaten fark etmez... Askeri bakımdan da bir bocalama dönemi yaşanır, elbette. Yeni bir askeri doktrin oluşturmak, askeri teknoloji ve yöntemlerde standardizasyon sağlamak biraz zorlayıcı olur;

yeni sahra talimnameleri vb. hazırlamak gerekir. Fakat öte yanda, yaklaşan felaketin bedeli bu sorunlarla kıyaslanamayacak kadar ağır olacaktır.

NATO'da en uzun süre görev yapan Orgeneral Tuncer Kılınc, Mayıs 2007'de İngiltere'de katıldığı bir konferansta şöyle demiş: "ABD küresel hâkimiyeti için BM ve NATO'yu zaman zaman kullanmaktadır." Bak sen şu işe! Yüz puanlık sorunun doğru cevabını bilmiş! Ardından da şunu eklemiştir: "Türkiye'nin Batı hegemonyasından ve sömürgesinden [sömürsünden, demek istiyor herhalde-Y.A.] kurtulmasının, bir şekilde NATO'dan ayrılmasıyla sağlanacağı değerlendirilmektedir." Görüyor musunuz, hakikat dönüp dolaşıp; idam sehparlarından, cadı kazanlarından, işkencelerden, pusu kuru kurşunlamalardan geçip kimlerin ağzında dile geliyor. **Emperyalizme karşı çıkan iki nesli biçerek gericiliğin önünü açan TSK'nın** NATO'da en uzun süre görev yapan komutanı, vaziyeti bu şekilde 'değerlendirmekte', iki yıl sonra da Ergenekon'dan gözaltına alınmaktadır. "Gerçekler devrimcidir," diye boşuna dememişler.

Körün değneği: NATO

Dünyada yeni iktisadi ve siyasi ittifaklar kuruluyor. Almanya ABD'den palamarı çözüp Rusya'ya yaklaşıyor, mesela. Bu gelişme II. Savaş'tan sonra yaşanan en önemli jeopolitik gelişmedir; sıcak ve soğuk savaşın en amansız iki ideolojik ve stratejik düşmanı arasında bir tür enerji ve ticaret ortaklığı oluşuyor. Yeni kamplaşmayı, Almanya - (belki) Fransa - geniş Rusya - Hindistan - (belki) Çin ile ABD - İngiltere - Güney Asya - (belki) Çin - Japonya şeklinde tasarlayan gözlemciler var. BRIC (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin) ittifakına ne buyrulur! Güney Kore ve Güney Afrika'nın da bu ittifaka girebileceği söyleniyor. 2050 yılına hazırlanıyorlar. Biraz uzak mesafeli olmakla birlikte, Latin Amerika ve Karayip Devletleri Topluluğu (CELAC) da var. Dünyada yeni ittifaklar ve bloklar kurulurken, iktisadi krize çarpılmış AB'nin kapısında bekleyip, NATO'yu körün değneği gibi bellemenin, eşbaşkan mantığıyla Ortadoğu talanına katılıp talan edilmenin hiçbir mantığı yok. Türkiye yakın tarihin şartlanmalarını bırakıp kendi kafasıyla düşünebilse, kendi bölgesinde başta Suriye ve İran olmak üzere, ayrıca Karadeniz'de kıyısı olan ülkelerle de yeni ittifaklar kurabilir.

AKP iktidarda kalsın ve rövansını gerçekleştirsin, F-teşkilatı ABD ve İsrail nezdinde misyonunu tamamlasın diye, NATO'nun kuyruğunda her tüyümüz bir tele takılarak mahvı perişan olup harap ve bitap düşmeye, ölmeye, mezhebi ve etnik olarak birbirimizi katletmeye mecbur muyuz? Özgün ve değerli mal satan güvenli ve onurlu bir butik olmak, fason mal satan, üçkağıtçı ve intihara eğilimli bir konfeksiyoncu olmaktan iyidir.

Evet, Türkiye NATO'ya mecbur ve mahkûm değildir. Mecbur ve mahkûm olan, daha doğrusu emperyalizmin ağında türlü şantaj ve tehditle debelenip duran ve savaşa itilen AKP hükümetidir. **İsteksiz bir ordu ile hırslı bir cemaat arasında** sıkışıp kalmıştır. Türkiye'nin AKP ve gericilikten başka kaybedecek bir şeyi yoktur...



Muhbirin ruhu ve Red Hack'in ahlakı...

RedHack adlı komünist 'hack' grubu geçtiğimiz aya doğru Ankara emniyet ve şube müdürlüklerine saldırılar düzenleyip, 'yüküce' olduğunu söyledikleri birtakım belgeler ele geçirdiler. Belli aralıklarla ihbarlar, tahkikler, emniyet personelinin kurum uzantılı mail adres ve şifreleri ile içlerinde milletvekillerinin de olduğu, silah ruhsatına sahip kişilerin bilgilerini yayına verdi. Eylem karşısında dehşete düşen devlet, önce grubun sitesini ve sırasıyla açılan ve/veya belgelerin yayına sürüldüğü alternatif adresleri kapatma yoluna gitti. Bu resmi sansüre Türk medyasının yarı-resmi, icazetçi sansürü eşlik etti ve ihbar olgusuyla bunun yaygınlığını emniyet sitesine sızarak açık eden eylem görmezden gelindi. Bu süreçte üç dosyaya bölünmüş şekilde henüz e-ihbarlar yayınlanmaktaydı. Sıra polislerin isimleri ve mail hesaplarıyla silah sahiplerinin belli başlı bilgilerine geldiğinde devlet vites artırdı ve soruşturma, terörle mücadele kapsamına alınıp özel yetkili Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Vekillliği'ne gönderildi (15.03.2012, *Radikal*)

Bu tür vakalarda şaşmaz biçimde iki tip refleks baskın çıkıyor; devlet kurumlarının bilişim sistemlerinin ne denli zayıf ve acz içinde olduğu kaygılarıyla, yayına verilen belgelerde kişilerin teşhir ediliyor olmasına isyan... İlk refleks devleti devletten çok düşünmenin bir sonucudur -ki ihbarın kendisi de bundan başka bir şey değildir-, ikincisi ise kişinin özel hayatı ve kimlik bilgilerinin gizliliği ilkesinin anayasal insan hakkı kisvesi altında tamamıyla polisiye bir savunusudur.

Ve yine, devlet bu ilk refleks, uluslararası hacker grubu *Anonymous*'un Başbakanlık bilgi ağına saldırdığı ama karşılarında buldukları 5 güvenlik uzmanı tarafından püskürtüldükleri haberiyle dindirmek yoluna gitti. *Hürriyet* gazetesinden Ümit Çetin'in 7 Mart 2012 tarihli



ilgili haberi, devletin 'e-kudret'ini cilalamaya yönelik bir düzmece olarak görülüyor:

Kıran kırana palavra!

"Alarma geçen 5 bilişim güvenlik uzmanı, hiç vakit geçirmeden bilgisayarlarının başına geçerek sistemi savunmaya başladı. İki grup arasında kıran kırana geçen siber savaş sırasında karşılıklı laf atmalar da oldu." ifadeleriyle sunulan haberde hiperrealizmin sınırları zorlanmış; zira 'dışarıda da' alarma geçen güvenlik uzmanları hiç vakit geçirmeden coplarının başına geçerek sistemi savunmaya koyulur ve kıran kırana çatışılırken karşılıklı laf atmalar olur. Aynı şekilde, haberin sonunda Türk mühendislerince hazırlanmış bir güvenlik duvarının kurulduğu söyleniyor ama internetin tabiatı itibarıyla üzerinde egemenlik kurulamayacağı ve alaşağı edilemeyecek bir güvenlik duvarının da yine işin doğası gereği muhal olduğu gerçeği, gerçeğin her türlüünü

kesen bir muamma olarak önümüzde duruyor.

İkinci refleksse, hani şu 'kimlik bilgilerinin gizliliği' tartışmaları, yine *KızılHack* tarafından epey parlak bir dille yanıtlandı; deşifre edilen ihbarların ve sahiplerinin aralarında konuşan sevgililer olmadıkları, bunların devletin polisiye girilen bir ispiyon ilişkisi olduğu şeklinde bir açıklama yaptılar. Muhafız faaliyetlerin şüphesinde dahi kişileri isim ve adresleriyle birlikte ihbar ederek 'terör' zannı altında bırakanlar, hatta özellikle siyasal gruplarla yakınlığını referans vererek ihbarda bulunanlar hakkında ilgili siyasi kuruma ayıyeten bilgi verileceği sözleri de, *KızılHack*'in kimlik bilgilerini deşifre ettiği suçlaması karşısında savunmaya geçmediğini, aksine, bu eylemin de bizzat mücadelenin bir gereği ve sonucu olduğunu vurguladığı gösteriyordu.

İhbarların içeriği, sunum biçimi, sözcük seçimi vs. ilk bakışta gülünç elbette; bu, ihbar eyleminin kendi başına 'çirkin', 'ayıp', 'terbiyesiz' oluşuyla

beliren bir duygu. Çocuklukta da 'ispiyoncu', çenesi düşük hin tiplerden pek hoşlanılmaz; bu yüzden devletin ve milletin dirlik düzen ve güvenliği adına duyarlı bir vatandaş uyarısı şeklinde içselleştirilip savunulabilir ancak: Mevzubahis 'mail'lerde de olay için 'bildirim', 'duyuru', 'uyarı' olarak seçilmiş sözcükler - her ne kadar emniyet 'e-mail ihbar tutanağı' başlığıyla kavramı meşru görüp göstermek yoluna gitse de...

Lakin mesele bir vaka değil, olgu olursa gülmenin bir adım ilerisine geçmek gerekir. Polisin, genel olarak devletin kendisinin kapladığı alandan başkaca meşru bir alan olmadığı diktesiyle el ele yürür **toplum muhbirliği**. Vaktiyle Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet eski Bakanı Nimet Çubukçu, çocuk yurtlarındaki fiziki-psikolojik saldırı ve istismarlar arşa uzandığında, **"Her yurtta bir çocuk muhbirim var,"** diyerek çocukların tüm iletişimlerinin orta yerine devletin mayını alenen gömmüştü. Bu, polisin ve genelde kurumsal olarak tüm bir güvenlik mefhumunun zaruri olarak ihtiyaç duyduğu sosyal paranoyanın bir fitilidir.

Mevzu basit, **devlet örgütsüzlük durumlarında vurur ve palazlanır**; ihbar ve ajanlığı normalleşip gündelikleştiği bir toplumsal durumda dayanışmaya giden yolun her kilometre taşına birer polisiye uygulama yerleşir ve polis devleti denen şeyin sosyal tabanı da bundan başka bir şey değildir. TC özelinde çok ve sürekli örgütleri var bu işin; projelendirilen, faaliyete geçirilen kampanyalar var bu amaçla. **'Toplum Destekli Polis'**, tüm bu doğal sürecin planlanmış, kurumsallaşmış halidir sözgelimi. Temel problem ve zafiyet 'güvenlik' olarak bir kez bellendiğinde, masa başında strateji hazırlamaya da gerek yoktur artık; insanlar kendiliğinden, doğallıkla bu açıkları kapatacaktır.

İhbar örneği 1: Atatürk'e lolo yok!

"Sayın Cumhurbaşkanım ve Başbakanım bakanlarım... Askerde arkadaşımın cinsel organlarına bakıp,cinsiyet tayin eden bu ülke..asker arkadaşımın bölük içinde rencide edilmesini, ben de onun arkadaşı olduğum için benim ve memleketimin adı asker arasında kötüye çıkmıştır. arkadaşımın adı ve memleketinin kötüye çıktığı gibi!!! Türkiye cumhuriyetinde cinsiyet yukarıdaki şekilde bakıldığı için.Son zamanlarda Atatürke GAY denilmesinin nedeni de aşağıda yazdığım Olay yüzündendir. Atatürkün Yurt Genelinde Meydanlarda bulunan heykellerinde cinsiyet organı olmadığı için Türkiye cumhuriyetinde ve dünyada cinsiyet tayini cinsel organa bakılarak doktorların onayı ile yapıldığı için. Atatürkün Meydanlarda bulunan Tüm heykellerinde cinsel organ olmadığı görülmüş ve bu durum GAY denmesine NONOŞ denmesine kadar varmıştır. Heykelleri yapanlar Bu duruma sebep oldukları için Tüm heykeltıraşlardan ve ülke genelinde bu cinsiyetsiz heykellere onay veren Tüm yetkililer hakkında anayasada ki yasa gereği Atatürke alenen hakareten

yargılanmalarını arz ederim.....Atatürk Tüm dünyaya cinsiyetsiz olarak Lanse edilmiştir. Bu durum da yukarıda ki GAY ,NONOŞ gibi olumsuz sözlerle ahlak dışı sözlerle kadar gelmiştir....lütfen gereğini yapınız... saygılarımla. Mehmet Emin Y. - Fatih Mah.z. sok No; X Trabzon"

Yorum: Tipik 'bir arkadaş' vakası, çünkü kötü şeyler hep onları bulur. Cinsel organ boyutundan cinsiyet tayin etme hususuna bir şikayet gibi başlıyor; bölük içinde bu yolla kendileri ve dahi memleketleri de alaya alınıyor. "Türkiye Cumhuriyet'inde cinsiyet yukarıdaki şekilde bakıldığı için" bir ayıplama okuyacağız sanıyoruz ama sorun zemin değiştiriyor ve Atatürk heykellerinden bahis açılıp heykelleri cinsel organsız tasarlayan ve bu nedenle mevzubahis şahsın cinselliğinin 'olumsuz' (gay ve nonoş gibi 'ahlak dışı') sözlerle yaftalanmasına neden olan sanatçılar ve buna izin veren resmi yetkililerin ilgili yasalar uyarınca yargılanmalarını arz ediyor. Yargılama yetkisini polise verdiğini gözden kaçırmayalım!..

İhbar örneği 2: Şiddetle arz eder!

"ankara.batıkent.ergazi mahallesi 5.cadede bulunan tenis kortunda bulunan parkda gece gündüz ateş yakılması 1 haftadır orada insanların afiş ne olduğu belli olmayan bayrak larla eylem niteliğinde tam evimin önünde bu ateşlerin parkı ve oradaki ağaçları binamızı ve sitemizi huzursuz etmektedir. burası kiraya verildi isede böyle ateş bayraklı sloganlar her tarafta bu şekilde.böyle bir yere yakışmıyormu.her merciye yakışayim devam edecektir...bunu sayın belediye başkanına iletmenizi önemle arz ederim.bu sorunu çözmeniz muhakkaktır.ve göreviniz icabıdır. bunun arkasını bırakmayacağımı bilmenizi isterim.ve gereken cidiyeti sizinde bu konu

üzerinde yoğunlaştırmanızı bekliyorum.gece sabaha kadar orada 40-50 kişinin bu şekilde ateş vesaire yakıp etrafında durması bazı kışkırtmalarada yol açabilecek bir durumdur. başkan bey bu soruna ivedilikle el atmasını istiyor ve bekliyorummm....."

Yorum: Bundan biraz bahsettik. "Afiş ne olduğu belli olmayan bayraklarla eylem niteliğinde" bir mevzu var ve hafif azarlar, **gereğini şiddetle arz eder** tonda konunun takibini ve çözümünü talep ediyor. Mevzuyu bilmiyor, bir "toplama" var yalnızca; insanların toplu yaşayıp eyleyen sosyal-toplumsal canlılar olduğu gerçeğini reddediyor, tehlikeli buluyor ve şikayet ediyorum diyor. Viva 12 Eylül!..

İhbar örneği 3: Bir şeyhler oluyor!

".....bugün de özellikle bahçelievler mamak dikimevi kurtuluş bahadrlar sokakta çok çeşitli vakalar vuku buldu ve emniyet kendini geç hissettirdi.yarın çankaya ve köşk civarına consantre olun.....slm....."

Yorum: İşte bu en güzeli. Kabaca diyor

ki, birtakım şeyler oluyor, vakalar falan vuku buluyor, bir şeyler var yani, polis kaçırıyor bu tür şeyleri. On numara ihbar: "Bir şeyler oluyor." Kayseri otobüsünde havada duran, şahitleri de olan Uçan Adam Sabri de benzer bir tespitten yola çıkmıştı: "Bana bir hâl geldi".



Diktatörler bizi korkutmuyor!

Yayınlanan ihbarların önemli bir bölümü sosyal-medya ağları, gazeteler ve televizyon kanallarında 'suç unsuru' olduğu düşünülen söz ve ifadelerin şikayetlerinden oluşuyor. Bir bölümüyse kişilerin kendi yerellerindeki siyasal faaliyetleri duyurduğu mailer; bunlar, kongre, kitlesel basın açıklaması ve yürüyüş gibi aleni eylemlerden, dağ kadrosuna insan çıkardığı iddia edilen insanların yahut yine bu tür yasadışı faaliyetler yürütüldüğü savıyla bazı legal derneklerin -TAYAD bile dahil edilmiş buna- ihbarına kadar giden bir yelpazede seyrediyor. Sabıkası olduğunu söyleyen Bitlisli bir Kürdün terörle mücadele biriminden iş istemek üzere Ankara'ya gelmesi, BDP afişlerindeki zafer işaretinden tahrik olan bir bireyin bu afişlerin yasaklanmasını istemesi gibi örnekler de bunlara dahil.

Gereğini arz etmek...

İhbarların önemli bir bölümünde 'suç duyurusu' ifadesi geçiyor. Bunun savcılığa değil, doğrudan polise yapılıyor olması, insanların artık savcılıklarını ve genelde tüm bir yargı mekanizmasının polis yönlendirmesi dışında bir iş ifa etmediği gerçeğini kavramış olmaları düşüncesiyle avunabilir miyiz? Mizah tabii. Suç unsuru, içeriğini, suçun zaman ve zeminiyle müdahil kişilerini adeta resmi bir dilekçe formatında yazman edasında kaleme alan 'hukuk-terk' bir muhbirin en azından, suçu tespit edip hiçbir açık bırakmamış olmasıyla doğrudan yargı mercilerine gitmesini bekleyebiliriz. Ama hayır, 'gereğini arz etmek'le biten tüm bu ihbarların sahipleri, en basit toplumsal durumların bile 'gereğinin icabı'nda polisi buluyorlar. Sözgelimi -örneklerimden seçiyorum- mahallesinde akşamları ateş yakıp çevresinde toplanan insanların ne amaçla bunu yaptıklarını bilemiyor -gidip bizzat kendilerine sorma toplumsal davranışını göstermiyor- ve 'bayrak, afiş, ateş, tahrir' türünden sözcüklerle süslediği bozuk ihbarıyla olayı polise havale ediyor. Bu belki yine bir derece anlaşılır; daha vahimi, konunun ilgili belediye başkanına intikal ettirilmesini istiyor polisten. Kendi belediyesinin seçilmiş sorumlularıyla dahi iletişimi polis üzerinden kurmaya yönelen bir zihniyettir işte bu...

Örnekleri imla ve sözcük hatalarına dokunmadan olduğu gibi aktarıyorum ve altına kendime ait kısa birer yorum düşünüyorum. Bu noktada küçük bir şey daha eklemeliyim: -de, -da'ların ayrı yazılacağı yerleri bilmemek yahut bazı sözcükleri (ör. provokasyon-provakasyon) yanlış yazmak normaldir, hatta resmi dil kurumlarının bürokratik hassasiyetlerini aşındırmak için bu işe özellikle dikkat etmeyen yazarlar da vardır. Lâkin ihbarların yazımındaki bu büyük hata ve özensizlikte naif bir bilgisizlikten çok daha fazlası var; hezeyanlar içinde bağırın, haklı ve meşhur olmanın işaretini yüksek ses ve laf kalabalığında bulan kimseler, bilginin açık, anlaşılır ve sağlıklı şekilde iletilmesi konusunda bir kaygı taşımaz. Tükürükler ve göz yaşları içinde bağırarak, konunun tespiti ve muhakemesinden çok, kişinin haklılığına dair peşin, bariz, herkesin mutabık olduğu bir hükmü öngörür. **Mevzubahis ihbarsa içerik teferruatı hesabı.** Bu muazzam bir psikolojik baskı ve yıldırma aracıdır aynı zamanda; çevik kuvvet bunun küfürüsüne pek hakimdir mesela. İleri ülkelerin robocopları da hedef grupların üzerine yürürken aynı yüksek ve sert tondan tek bir sözcüğü -'yürü', 'hareket et', 'yaylan' vs.- sürekli yinelemek yoluyla bu başka kapıya mahal bırakmayan faşist jargonu pratik eder. Bu mantığın yazılı halde de değişiklik gösterdiğine inanmıyorum.

Hakan Gülseven'in **Redhack** operasyonu ile ilgili *Yurt* gazetesinde yayınlanan yazısını okuduğumuzda, ne kadar acımasız bir dünyada olduğumuzu bir defa daha anladık. Hrant Dink cinayeti davasında yıllardır örgüt bulamayan devlet, bizi 24 saat içinde 'terör örgütü' ilan ederek, 'facebook'tan topladıkları 17 yaşındaki çocukları içeri attı! Ogün Samast'ı 'çocuk' ilan edip pamuklara saranlar, sorun **Redhack** olunca bir anda 'çocuk nedir', unuttular... İnternet üzerinden onun bunun porno kasetini yayınlayanları görmezden gelenler, ona buna şantaj yapanlara kulak tıkayanlar bize gelince bir anda 'bilişim güvenliği' uzmanı kesildiler.

Özel savcılar, kovuşturmalar, ev baskınları **Redhack**'i kitleden koparma çalışmaları bir aydır devam ediyor. Onların beklentisi açtı: **"Bunlar gençtir, iki gözdağı veririz korkarlar, kaçarlar,"** diye düşündüler. Bizim hapisten korkan, hayatı piyon gibi yaşamaya teşne bir ekip olduğumuzu düşündüler, hapis korkusuyla geri adım atacağımızı sandılar. Fakat çok yanlışdılar...

Radikal ve Evrensel'e verdiğimiz demeçlerde, **"Bu saldırılar bizi daha da radikalleştirir,"** demiştik, sözümüzün gereğini yerine getirdik, eylemlerimize büyüterek devam ediyoruz!

Onların 'kitleden koparma' çalışmaları ve 'dezenformasyon' pratikleri de işe yaramadı, bizi duyan ve destek veren kesimler günden güne çoğalıyor. Tüm 'sol' kitle bize 'ayrısız' destek veriyor; bu bizim 'esas' başarımızdır ve onların korktuğu da budur. Çünkü yıllarca 'solun bölünmüş ve dağılmış' halinden yararlandılar, solun bu objektif durumu bunlara 'kafalarına göre davranma' ayrıcalığını verdi. Basit bir referandum olayında bile büyük kutuplara bölünen bir sol vardı ve bu solun 'legaliyle illegaliyle' subjektif ve objektif durumu egemenlerin işine geliyordu.

İşte bu noktada **Redhack**'in her kesimden destek görmesi ve bu anlamda bir 'ortaklaşma' asıl onları korkutan yandı. Bu verilen desteğin reele yansması ve kızıl bir dayanışma ağı, bir blok örülmesi, onların sömürü sisteminin sonunu getirecektir. Çünkü büyük önder Che'nin de dediği gibi, **"Dayanışma ezilenlerin inceliğidir."** İşte **Redhack** tam da bu inceliğin 'siber' bir yansımasıdır ve ezilenlerden nefret eden Fethullah ile sahibi ABD'nin ve onların hükümetlerinin bizleri hoşgörmesini beklemiyoruz.

Bu arada, bize yönelik iddianamede geçen **'terör örgütü'** tespitinin asıl nedenini yine gazetelerden öğrendik: **'Devletin otoritesini sarsmak ve devleti küçük düşürmek'**miş! Ayrıca tüzüğümüzde yazılı şeyler de terör örgütü olduğumuzu 'kuşku götürmez' şekilde ispatlıyormuş.

Eğer devlet otoritesini sarsıp, devleti küçük düşürmek 'terörist' olmaya yeterli bir sebep ise; halkın üstüne bombalar atan; sivilleri katlederek iç savaşa sürükleyen; hakkını isteyen emekçi, işçiyi coplatan; gazetecileri, öğrencileri, kendine muhalif her kesimi hapse yollayan; ABD'nin projesi BOP doğrultusunda 'ılımlı İslam' faşizmini inşa eden **Fethullah örgütlenmesi ve siyasi iktidar bir numaralı terörist örgüt, başındakiler de kalbur üstü teröristlerdir!** Eğer söz konusu suç **'devleti küçük düşürmek'** ise, bunlar her dakika bu suç işlemektedir!

Eğer bilgi sızdırmak suç ise, kendi 'yandaş, candaş' basınları bunu her dakika yapmaktadır, onlar da teröristtir o vakit!



değiliz! Çocuklarımıza eşit, adil, sömürsüz bir dünya borçluyuz! Onlara bu 'kirli' dünyayı ve 'gözümüzün içine baka baka yalan söyleyen' burjuva siyasetçilerini miras bırakamayız!

Biz eylemlerimize yakalanana dek devam edeceğiz, biz yakalanırsak elbet birileri sürdürecektir! Çünkü bu mücadele haklı ile haksız arasındaki yüzyıllardır gelen 'onur' mücadelesinin 'siber dünya'ya yansımasından, siber dünyadaki ayağından başka bir şey değildir.

Bize 'suçlu' diyorlar. Evet suçluyuz! Suçumuz onların yalanlarına dolanlarına inanmamak; suçumuz, onların her dedikine kafa sallamamak; suçumuz, önümüze konan tabaktaki 'kan' dolu demagojiyi yememek... Suçumuz barışı savunmak, insanlığı savunmak, adaleti savunmak, bilgiyi ve bilginin özgürce insanlara ulaşmasını savunmak. Halklardan bir şeylerin gizlenmemesini savunmak... Ve tabii esas en büyük suçumuz **devletten korkmamak...**

Onlar bizden korksun!

"Halklar devletten değil, devlet halklardan korkmalı." Hiçbir 'devlet büyüğü'nü tanımıyoruz, **bizim için 'devlet büyükleri' değil, emekçi halk vardır.**

O yüzden onların itibarlarını da, 'devlet büyükleri'ni de, güvendikleri ABD'li abilerini de, Arap şeyhlerini de, paralarını da, bankalarını da hapisane tehditlerini de, soruşturma kovuşturmalarını da, en kaba tabirle, takmayacağız!

Halkımızdan tek istediğimiz CESARET! Çevremizde ne olur neler oluyor artık fark edilmesi... Artık bu sömürü düzenine dur denilmesi...

Birileri son model ciplerle gezerken birileri çöpten ekmek topluyorsa, çöpten ekmek toplayan kaderini sorgulamalı, bunu yapanlar gökten emirle değil, 'okyanus ötesi'nden emirle bunu yapıyor, bu bilinmeli... Sahte mehdilik iddialarıyla, dinler arası diyalog gibi yalanlarla sizleri kandırmalarına izin vermeyin. Üreten sizseniz yöneten de siz olun. Bizim tek istediğimiz bu...

Eylemlerimiz devam edecek, nereye kadar giderse oraya kadar gideceğiz! **Hiçbir diktatör bizi korkutmuyor,** "Ölüm nereden gelirse gelsin sefa geldi!" diyen Che'nin sözleri bizim günümüzü tayin ediyor!

Savaşacağız, reelde eylemlerdeyiz, barikatlardayız, kondurladayız, burada da **RedHack**'iz! Sonuna kadar gideceğiz, onlar bu ülkeden, hatta dünyadan yok olana kadar!

RED dergisini severek takip ediyoruz, başarılarınızın kızıl dayanışma ağlarına bir tuğla daha eklemesi ve zalimler karşısında ezilen halkların çelikten birliğini sağlama noktasında ivme kazandırması umudumuz, beklentimizdir! Bizlerin arkasında siz devrimcilerden, muhalif aydınlardan, ezilen cefakar halkımızdan başka kimse yok. Teşekkür ediyoruz bize yer ayırdığınız için, sevgi ve devrimci selamlarımızı yolluyoruz...



Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişi sendikacılara, CHP'lilere, AKP'lilere rağmen sürüyor...

Emeğin hakkını almak için...

Maltepe Belediyesi'nde taşeron olarak çalışan işçiler, haklarını arayınca işten çıkarmayla yüz yüze kaldı. Her benzer durumda olduğu gibi Maltepe'de de işçilere kalan tek seçenek direnişti. Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin direnişini koordine eden komitenin temsilcisi İlhan Yıldırım, yaşadıklarını anlattı...

Süreç nasıl başladı, anlatır mısınız?

Yaklaşık bir yıl önce 1 Mayıs'a katılım için başlatılan çalışmamız vardı. Belediyede çalışan 80 işçi arkadaşla toplantılar yaptık ve 1 Mayıs'a katıldık. Bu durum hem belediye yönetiminin hem işçilerin dikkatini çekti. 1 Mayıs'tan sonra insanların talepleri ve sorunları üzerine toplantılar yapmaya başladık. İlk çalışmaya 30 arkadaş katıldı. Bunlar belediyenin 'destek', 'yol yapım', 'park ve bahçeler', 'ulaştırma' ve 'sağlık' bölümünden taşeron işçilerdi...

Ne tür sorunlar mevcuttu?

Belediye içinde işçi kastları var, taşeron işçiler ve kadrolular diyebiliriz. Taşeron işçiler genel olarak ikinci sınıf muamele görür. Sabahları askeri nizamla sayım ve işbaşı yaptırılır. Asgari ücret düzeyinde çalıştırılan bu işçiler, hem fazla mesai, hem de insani olmayan koşullara maruz kalır. Kadroluların tuvaletlerine bile gidemez! Taşeron işçisi oldukları için işten atılmaları çok kolaydır.

Bu süreçte belediyenin tutumunu anlatır mısınız?

İşçi arkadaşlar kendi aralarında seçimle geçici olarak 9 kişilik bir komite belirledikten sonra komite kalabalık bir işçi grubuyla belediye önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamayı Alper Ekici okudu. Açıklamanın sonunda belediye başkanından randevu talep edildi. AKP ve CHP meclis üyelerine gidildi. Sorunlar anlatıldı. 37 meclis üyesi bize destek verdiğini söyledi. Beş başkan yardımcısı ve 9 kişilik komite ortak toplantılar düzenledi. Başkan yardımcılar bize haklı buldu, kimsenin işten atılmayacağı sözünü vererek ortak çalışma önerisi getirdiler. Ama üç gün sonra hiçbir sözde durulmadı, basın açıklamasını okuyan Alper Ekici işten atıldı! Başkan ise bizimle hiç görüşmedi...

İşçilerin bu duruma tepkileri ne oldu?

İlk tepki büyük bir öfke ve

ardından çıkan direniş kararı! Örgütlenmeye hız verdik, 250 kişilik bir çalışan işçi topluluğuyla Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde toplantı yapıp içimizden 9 kişilik kalıcı komite seçtik. Sendika çalışmasına gidilmesi kararı çıktı. 10 gün sonra belediye yönetimi bir hamle daha yapıp seçilen 9 kişilik komite üyelerinin tamamını işten attı!

Sendikal süreç nasıl gelişti?

Genel-İş 2 Nolu Şube Başkanı Nevzat Karataş ve Veysel Demir'le görüşüldü. Bu şubeler başlangıçta bizden yana tavır alarak bizi umutlandırdı ama daha sonra belediye yönetimiyle beraber hareket ederek işçiler yarı yolda bıraktıklarını gördük!

'Yemeğini yemeyip getiren işçiler var'

Bu süreçte yaşanan baskılar neler oldu?

Beş kez zabıta saldırısı gerçekleşti. Direniş çadırlarımız söküldü. Direniş yeri olan alan bir gecede düzenlenerek yeşil alan haline getirildi ve orada bulunmamız yasaklandı. Belediye yönetimi asılsız suçlamalarla savcılığa suç duyurusunda bulundu ve defalarca gözaltına alınıp bırakıldık. Bırakıldık çünkü bu bizim yasal hakkımızdı. Bütün bu arbedeler sırasında belediye çalışanı aynı zamanda işten atılan Alper Ekici'nin babası Ahmet Ekici kalp krizi geçirdi...

Şimdi biz burada konuşurken yoldan geçen halk korna sesleri ve selamlarla sizi desteklediğini belli ediyor. Az evvel de genç bir işçi arkadaş çevredeki binaları gösterip, "Abi bize hem çay, hem her öğün yemek getiriyorlar. Bizi ayakta tutan bu," dedi. Bunlar da çok olumlu tabii...

Dostum, esas destek içerden geliyor. Çalışan arkadaşlar yemeklerini yemeyip gizli gizli bize getiriyor. Sigara getiriyorlar. O zaman boşa kürek çekmediğimizi anlıyoruz. Bizim derdimiz siyasal partilerle falan değil, derdimiz emeğimiz. Bu direniş bir gelenek başlattı. Biz sadece kendimiz için değil bütün işçilerle beraber olduğumuzu vurgulamak için başlattığımız Ankara yürüyüşünde her gittiğimiz bölgedeki direnişe katıldık! Bu tarz herhalde öğretici olacak. Katıldığımız direnişlerdeki arkadaşlarınızın gözlerini görmeyi isterdim! Kararlıyız, hakkımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çocuk emeği sömürüsü için zemin düzleniyor!

28 Şubat mahsulü "Kesintisiz 8 yıl zorunlu eğitim" uygulamasının sonuna gelindi. Uygulamanın sonunu getiren de 28 Şubat sürecinin bir başka mahsulü aslında. Bu durum bile, içinden geçtiğimiz sürecin, bir çırpıda ve bir solukta; hele ki laiklik-dincilik veya ulusalcılık-liberalizm 'kutuplaşmalarının' darlığında anlaşılamayacak karmaşıklıkta cereyan ettiğini gösteriyor. Sermaye egemenliğinin uluslararası ve ulusal ölçekte yeniden yapılanma süreci olduğunu gösteren örneklerden sadece biri bu. Dolayısıyla, gündemde olan 'taksim edilmiş 12 yıllık zorunlu eğitim' meselesini, sadece failinin değiştiğimiz kutuplaşmalardaki pozisyonuna ve karinesine bakarak taşlamamak veya tapınmamak gerekiyor.

AKP iktidarının Türkiye'nin dokusunda, kolay kolay silinemeyecek kalıcı izler bıraktığı, İslâmi gericiliğin, aynı zamanda bu iktidarın yarattığı olanaklarla hem maddi hem manevi dünyalarımızda daha da bir serpilip kök saldığı su götürmez bir gerçeklik. Sadece bu gerçeklik ışığında bile, taksim edilmiş 12 yıllık zorunlu eğitimin, yetiyecek nesillerin algı dünyalarına ve yorum kabiliyetlerine vurulmaya çalışılan bir boyunduruk olacağını söylemek fazlasıyla mümkün. Fakat işin bu kısmına, zaten doğrusuyla yanlışıyla fazlasıyla değinildiği için, dokunmayacağım; asıl ilgilenilmesini istediğim nokta, tasarının son halinde bulunmayan bir düzenleme önerisi.

Taksim edilmiş 12 yıllık zorunlu eğitim tasarısı ilk gündeme geldiğinde, çıraklık yaşının düşürülmesine dönük öneriyi de içeriyordu. Nedense hızlı bir biçimde taslaktan çıkartıldı ve komisyonda, bu eksikli haliyle tartışmaya alındı. Bu öneri çıkartıldı çıkartılmasına taslaktan da, ilk anda aklıma düşmüştü bir kere ve 'dindar-kindar' meselesinden daha az önemli olmadığı çok açıktı.

Bu düzenlemenin, 'dindar nesiller' tartışmasından çok, ulusal istihdam stratejisi, iş hayatında kural halini alan güvencesizleştirme, çıraklık ve staj adı altında yaşatılan ağır sömürü, çocuk işçiler meseleleriyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Hayır, söylemek istediğim bu meselenin yaşamın her alanındaki İslâmi gericileşme ile ilgisinin bulunmadığı değil; ilgili kuşkusuz. Fakat bu alandan gelen saldırının sonuçları esas olarak, bir dine mensup olup olmadığından ve o dinin gereklerini nasıl yerine getirdiğinden bağımsız, yaşamak için emek gücünü bir ücret karşılığında satmaktan başka çaresi bulunmayanların cephesinde hissedilecektir. **Bir yandan emeklilik yaşı yükseltilirken, öte yandan her geçen gün daha da küçük yaşlarda çalışma hayatına sürülen ve çocukluğunu yaşayamadan büyümeye zorlanan milyonlar git gide çoğalıyor. Ve sistem son kertede bu milyonların ne kadarının alınının seccadeye değil değmeyeceği ile ilgilenmiyor...**

Önümüzdeki dönemde, çıraklık müessesesi ve meslek okullarındaki staj uygulamaları ile bu alandaki saldırının artmasını beklemek gerekiyor; ilk andaki etkisi, çıraklık yaşının düşmesi bu düzenlemede yer almasa dahi meslek lisesine başlama yaşının düşmesi ve eğitim süresinin uzamasına bağlı olarak daha küçük yaşta başlanacak staj adı altındaki sömürü süresinin uzaması olacak. Halihazırda tam zamanlı bir işte çalışıldığı durumdaki asgari ücreti eksiksiz alabilmenin yaşı 16. Taksim edilmiş 12 yıllık eğitim düzenlemesi ile tam asgari ücret alabilmenin yaşı da ez az 18'e yükseltilmiş olacak fiilen. Varın bu sonuçların, ortalama ücretler ve asgari ücret üzerindeki etkisini siz hesaplayın.

Her kritik dönemeçte uluslararası sermaye egemenliğinin bu topırlardaki favori iktidarı olduğunu ve daha da olmaya aday olduğunu ispatlamakta mahir davranan AKP karşısında da safları şaşırmasın, saldırının hangi alanda karşılanması gerektiği konusunda net bir bakış açısına sahip olmak gerekiyor.

Hükümet cephesi, tasarıyı savunurken öne sürdüğü gerekçeyle, gerçeği de ifade etti aslında: Türkiye'nin rekabet gücünü ve olanaklarını artırmak! Varın denklemi siz tamamlayın artık...

ALP HAKAN GÜVENİR





Hukuk yapan kurumun kendisi hukuksuz!

İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nü: • İşten çıkarma girişimine son vermeye, • Mahkeme kararlarına uymaya, • Tüm çalışanları kadrolu çalıştırmaya çağırıyoruz!

İstanbul Üniversitesi Çapa ve Cerrahpaşa'da çalışan taşeron işçilerini. Kimimiz 3 yıldır, çoğumuz 10 yılı yakın ve daha fazla zamandan beri bu üniversitenin hastanesinden, asıl işlerinde çalışıyoruz.

Önce 'Vakıf'larda, sonra 'Dernek'lerde 2004 yılından bu yana ise taşeron firmalarda, eğreti biçimde, zaman zaman sigortasız, çoğu zaman iş yasında olmasına rağmen uygulanmayan kıdem ve ihbar tazminatı, yıllık izin, mesai ücreti gibi haklarımız verilmeden çalışıyoruz.

Üç ayda bir yapılan giriş-çıkış işlemlerinden, her seferinde istenen iş başvuru evraklarından, adı değişen ama patronu değişmeyen, turizm, inşaat firmalarında sağlık işçisi, temizlik işçisi, kayıt elemanı olarak çalışmaktan bıktık, usandık. Rektörlük hileli işçi çalıştırmaktan, aracı firmalara işçi başına 200-250 lira aktarmaktan bıkmadı, usanmadı. İşçi alımına, işçi çıkarılmasına Rektörlük karar verirken, formalite aracı firma üzerinden yürütüldü. İşçiler taşeron firma ile muhatap yapıldı.

İstanbul Üniversitesi'ni Türkiye'nin anayasalarını yapan, hukukunu biçimlendiren köklü bir kurum olarak biliyorsunuz. Yanlıyorsunuz. Bu üniversite, işçi çalıştırırken en hileli, en vahşi, en kirli ve şeffaf olmayan biçimde işçi çalıştırıyor. İşçinin hakkını yiyor, emekçiye karşı vefasız, kadir, kıymet bilmez ve hukuksuz davranıyor. Öyle ki, taşeron işçi sayısı 2008 yılında bin civarındayken bugün 4 bine çıktı.

Soruyoruz: İstanbul Üniversitesi gibi köklü, tarihi önemi olan, Türkiye'nin parmakla gösterilen bir üniversitesinin yine dünyaca ünlü hastanesinde, keyfi, hukuksuz işçi çalıştırılmasına nasıl olur da izin



verilebilir?

Nasıl olur da, işçi haklarını, insanca yaşamı, işçilik onurunu koruması, işçilere haklarını vermesini telkin etmesi gereken bir üniversite, kölelik dediği biçimde taşeron işçi çalıştırabilir? Bu suç değil mi?

Bugün, Rektörlük bu suçtan dolayı para cezası almadı mı? Ceza yolu açık olmak üzere Çalışma Bakanlığı'nın iki müfettiş raporu tutulmadı mı? Bu raporları doğrulayan İstanbul 4. İş Mahkemesi Kararı yok mu? Hepsini var...

Öyleyse gereği neden yapılmıyor? Neden hastanenin iş ve işlemlerini yıllardır yapan işçilere özlük hakları iade edilip, onları üniversitenin işçisi statüsünde çalıştırmak yerine işten çıkartma yoluna gidiliyor?

'Hem suçlu hem güçlü' rolüne soyunup, öyle oldu, böyle oldu deyip, taşeron işçi

çalıştıran Rektörlük, buna izin veren Çalışma Bakanlığı bir yanda; müfettiş raporları, yargı kararları ve taşeron işçiler diğer taraftayız. Bugüne kadar bize, "Aynı takımdayız," diyerek işten çıkarılmamızı kabul etmeyi öneren Rektörlük, suç işleyip hileli işçi çalıştırdığını kabul ediyor; ancak faturayı işçilere kesip, "Taşerona son veriyorum," diyerek, 196 işçiyi işten çıkartmaya kalkıyor.

Tüm bir devlet göz yumuyor!

Tek bir işçinin işten çıkartılması Rektörlük'ün işleyeceği suçlarına yenisini eklemekten başka bir sonuç doğurmayacaktır. Yasalar ve mahkeme kararları, taşeron işçileri üniversitenin işçisi sayıyor; taşeron çalıştırmayı muvazaalı, hileli buluyor. Dolayısıyla hileli biçimde üniversitede bulunan bir şirketin üniversitenin işçisi

olduğu tespit edilen 196 arkadaşımızı işten çıkartması mümkün değildir.

Tek bir işçinin çıkarılmasına biz de izin vermeyiz. Çapa Kampusu'ndaki 'Direniş Çadırı'mızın, işçi çıkartılması halinde her gün yeni işçi eylemlerinin, demokratik tepkimizin merkezi olacağı bilinmelidir.

Talebimiz açık ve net: Hileli çalışma düzerine, taşeron çalıştırmaya son verin. Taşeronda çalıştırılan işçileri üniversitenin kadrolu işçisi olarak çalıştırın. Üniversite kamu işletmesi olması sebebiyle de, 4 D kamu işçisi statüsünde daimi işçi olarak çalıştırın.

İşçi çıkartıp taşerona son veriyorum demek en basitinden İstanbul Üniversitesi'nin heybetine yakışmaz. Hile yapmaya devam etmek olur. Rektörlük'ün suç işlemesini ve hukuk dışına çıkmasını önleyin, diyoruz. Yıllardır hastaneye emek veren sağlık işçilerini işten çıkartmayacak, adil ve hukuki çözüm var. İşten çıkışları durdurun, taşeron işçileri Üniversitenin kadrolu işçisi olarak çalıştırın.

Çalışma Bakanı dâhil konunun tüm muhatapları yaşanan hukuksuzluğu ve taleplerimizi biliyorlar. Ancak gereğini yapmıyorlar. Yargı kararını, müfettiş raporlarını işçinin aleyhine kullanıyorlar. Bir kez daha işçi lehine gereğinin yapılması için, kadro talabıyla topladığımız ve geçtiğimiz hafta Dekanlık'a ilettiğimiz yüzlerce dilekçemizi Rektörlük'e de ilettik.

Çözüm vardır. Çözüm adil ve hukuki olmalıdır. Çalışma hakkına ve yıllardır üniversiteye emek veren işçilere saygılı olmalıdır. İşçileri kullanılıp atılan bir eşyaya çeviren işten çıkartma seçeneğine son verilmelidir. Biz haklıyız, kararlıyız, mücadele edeceğiz ve kazanacağız...

Her gün işçiler ölüyor, yanarak, patlayarak, parçalanarak, duyuyor musunuz?

Eskişehir'de madenciler öldü. "Ölüm madenciliğin doğasında var," diyen Tayyip Erdoğan'ın keyifleri nasıldır bilemiyoruz. Tuzla Tersanesi'nde de yine işçiler öldü. Gaz sıkışmış, patlama olmuş... Erzurum Karasu baraj gölünde beş TEDAŞ işçisi boğuldu...

Mart ayı 'iş cinayeti' sayısı resmi kayıtlara göre 59 olmuştu. İstanbul'un Esenyurt ilçesinde bir alışveriş merkezi inşaatında çalışan 11 işçi, inşaat alanı yakınında uyudukları çadırda yanarak can vermişti...

Şubat'ta da bir sürü işçi öldü. 24 Şubat'ta Adana Kozan'da baraj inşaatı sırasında baraj kapağının patlaması sonucu ölen 10 işçiden bazılarının cesedi henüz bulunamadı mesela...

Ve Nisan ayı iş cinayetlerinde bütün ayları geride bırakacakmış gibi başladı... Madenciler, tersane işçileri, TEDAŞ işçileri...

Resmi rakamlara göre son 10 yılda 10 binin üzerinde işçi çalıştığı sırada, yani iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Bu resmi

rakamlara 'Slikozis' hastası işçiler, zehirlenerek yavaş yavaş ölenler dahil değil.

Tek bir patrona bile bu cinayetlerden dolayı hapis yatmıyor. Göstermelik olarak kimi 'taşeron'lar tutuklanıyor, sonra salınıyorlar. Esenyurt 'ölüm şantiyesi'nde olduğu gibi, işçileri öldükten sonra sigortalı yapsalar bile, bu cinayetler bir şekilde hafızasızlığımızın karanlığına gömülüp gidiyorlar...

Devlet onların devleti...

Ayazma'nın yoksul halkını, "Ben yaptım, oldu!" diyerek evlerinden süren ve üniversitelerde öğrencilere tomarla para sallayıp hava atan Ali Ağaoğlu gibi patronların düzeni bu düzen...

Kimse unutmamasın, kayıtlara bir 'istatistik' diye geçen her ölü işçi, bir çocuğun anasıdır, babasıdır... Patronlarından daha 'değersiz' değildirler. Hatta çok daha değerlidirler...

Her bir işçinin ölümüne karşılık her sene binin üzerinde patron cezaevine girmelidir. İşte dünya o zaman daha yaşanılır bir yer haline gelecektir!



'32 yaşındayım ve babam 30 yıldır hapiste!'

Tahir Canan... Birçok kişi artık duydu bu ismi. Türkiye'de en uzun süre cezaevinde yatan kişi olarak anılmaya başladı. 2011 Ekim ayına kadar dostları ve ailesi dışında birçok insan bilmiyordu. Tahir Canan cezaevi koşullarında inatla ve dirençle hukuksuz yere cezaevinde tutsak edildiğini anlatmaya çalışıyor sürekli olarak mahkemelere başvurular yapıyordu. Dile kolay tam 30 yıl 8 aydır cezaevinde yatan bir insan, bir devrimci Tahir Canan.

Eylül 2011'de bu duruma kendimce müdahale etme ihtiyacı ve gücü bularak, "Ben 32 yaşındayım, babam 30 yıldır cezaevinde, artık yeter hukuka güvenmek ve adalet istiyoruz!" başlıklı bir mail trafiği başlattım. Ve Tahir Canan'ın durumu artık birçok kişi tarafından biliniyor.

3 Kasım 2011'de İstanbul Bağımsız Milletvekili Levent Tüzel aracılığıyla konuyu Meclis'e taşıdık. 20 Aralık 2011'de CHP Malatya Milletvekili Veli Ağbaba, Tahir Canan ailesi ile yine Meclis'te durumu gündemine aldı. Yazılı ve görsel medya durum hakkında yayın yaptı. Çıkan yazılar bakanlık bünyesinde takibe alındı ve hukuksal mücadeleler sonucu Tahir Canan dosyası tekrar Adalet Bakanlığına geldi.

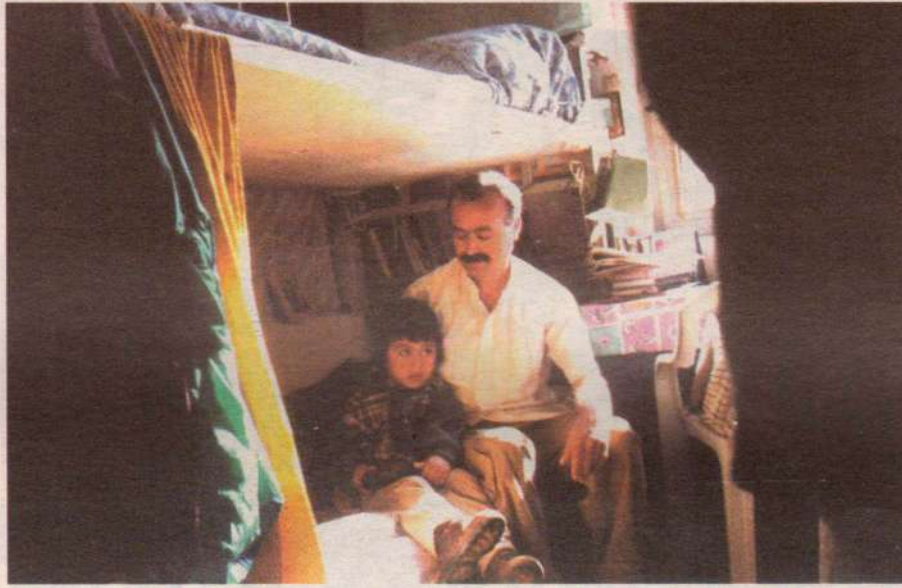
Bakanlığın duruma dair vereceği kararı beklemekteyiz.

Tahir CANAN'ın hikâyesini onu iyi tanıyan arkadaşlarından, o dönem üniversite öğrencisi olan Evrensel yazarı Ertuğrul Ünlütürk şöyle tanımlıyor:

"1980 öncesi Gaziantep'in emekçileri ve yurtsever öğrencileri onu Terzi Tahir olarak bilirler. Çimento fabrikası işçileri, tekstil atölyelerinde çalışan gençler, liseliler, biz üniversite öğrencileri, mahalle esnafı, hepimiz onu bilinçli ve mütevazı yapısıyla tanırdık. Küçük terzi dükkânına gelenleri elinden geldiğince ağırlamaya çalışıp onlarla sohbet eden Tahir'den herkes mutlaka bir şeyler öğrenirdi. Örneğin onunla yaptığımız bir sohbeti hiç unutmuyorum. Tahir kendisinin proleter sayılamayacağını, çünkü bir üretim aracına sahip olduğunu söylerdi. Sahip olduğu tek üretim aracı ise fi tarihinden kalma takoz bir dikiş makinesi idi."

Tahir Canan o dönemin devrimci hareketlerinden Halkın Kurtuluşu örgütüne sempati duymaktadır. Polis ve kolluk güçleri bir bahane bularak Tahir Canan'ı tutuklama hesabını yapıyordu ve bir tezgâh düzenleyerek amaçlarına ulaşılar. Babam Tahir Canan, 30 yıl 8 aydır cezaevinde yatan adam bugün yine tekrarlıyor, ben tarafıma tezgâhlanan adam öldürme suçlarını işlemedim!

Sistem kurulmuş, babamın yaşadığı muhitte karşıt görüşlü birileri öldürülmüş ve birileri yaralanmış. Polis, "Tahir Canan vurdu diyeceksiniz," diye ifade verdirmiş. Onlar da ifadeyi bu minvalde vermiş. Tahir Canan'ın üzerine 'siyasi maksatla



adam öldürme' suçu atılmış. Üstelik olay mahalinde bile değilken, ailesine ekmek parası kazandığı terzi atölyesinde çalışırken. Abim Cahit Canan olaya konu günü ve saatleri anımsıyor ve sonrasında da teyit ediyor.

Tahir Canan'ın büyük oğlu Cahit'ten olayı dinliyoruz:

İnsan çocukluğuna dair, kendisini derinden etkileyen olaylarla ilgili anıları yıllar geçse de unutamaz. 5 yaşında babamla ilgili yaşadığım iki olayı, bugün hâlâ yaşıyor gibi anımsıyorum.

Bunlardan birincisi babamın 30 yıl 5 aydır, cezaevinde olmasına sebep olan cinayet olayının gecesidir. Babamın Karşıyaka'daki pasajda bulunan terzi dükkânına hemen hemen her gün gider onunla zaman geçirirdim. O gün de akşama doğru dayım beni terzi dükkânına bırakmıştı.

Hava karardı, babam, "Bu akşam yetiştirmem gereken çok iş var, oğlum dayına söyleyelim seni eve götürsün," dedi. Gerçekten de işleri o ay çok yoğun, yetiştiremedikleri için sık sık geç saate kadar çalışıyorlardı. Ben de huysuzluk yaparak biraz daha kalmak istediğimi belirttim. Bir müddet sonra babamın iki arkadaşı dükkâna geldi. "Tahir, yalongozlunun iki oğlunu vurmuşlar, biri ölmüş, diğeri yaralanmış. Yaralı olan bizi Tahir vurdu, demiş. Hemen buradan kaç git, polis şimdi buraya gelir," dediler. Babam da

kalfası Kadir Abi'ye dönerek: "Kadir sen Cahit'i al, eve götür," dedi. Ben o günden sonra bir süre babamı göremedim. Babam o gün vurulan iki kardeşi vurmamıştı. Dükkânda'yı ve ben de yanındaydım. Ama o günün koşullarında bunu kime anlatabilirsin ki?.. Bu olayı ana hatlarıyla hatırlıyordum, lise yıllarında Kadir Ağabey ile karşılaştığımızda olayları konuşunca o da aynı şeyleri doğrulayınca kafamdaki her olgu oturmuştu. Babam katil değildi. Ama bir şekilde onu sevmeyenler ne yapmış, etmiş onu zor durumda bırakacak bir cendere içine sokmuşlardı.

Bir süre sonra babamın arkadaşları Gaziantep'te bir eve götürdüler bizi, orada babamla tekrar bir araya geldik. Kaçak hayatı yaşıyorduk. Bir süre sonra Gökhan kardeşim doğdu. Birçok ev değiştirdik. En son Perilikaya diye anımsadığımı yerde babamın tutuklanmasına tanık oldum. Annem iki kardeşim ve bana banyo yaptırmıştı. İki kardeşim içeride uyurken ben havanın güneşli olmasından dolayı sokağa çıkmıştım. Sokakta elektrik direğinin dibinde oturup güneşlenirken, babamı karşıdan gelirken gördüm, gözlerim büyüdü, korkmuştum. Babamın elleri kelepçeli idi ve her tarafı polis, askerle çevrilmişti. Anneme haber vermeye bile fırsat olmadan, asker ve polisler içeri girdi. Sonrasını içeride olanları annem bana anlattı. Kardeşlerim yatağın üzerinde uyurken bir anda içeri giren polis ve askerler delilleri (silahları) bulmak için, (tabii ki bir şey bulamamışlar, ortada silah

yoktu) kardeşlerimi yatakla birlikte aşağı fırlatmışlar. İçeri girdiğimde evin her tarafı dağıtılmıştı. O gün yaşadıklarım bir çocuk olarak tam anlamıyla bir tramvaydı. Buna benzer travmaları, yaşamımızın geri kalan bölümünde de hep yaşadık...

Tahir Canan işlemediği suçların faili haline getirilmiş, aynı dönem başka bir örgüt cinayetleri üstlenmiş, hatta onlar da aynı suçtan aynı cezaevinde kalmış fakat Tahir Canan tüm işkence ve insanlık dışı uygulamalara rağmen kabul ettirilemeyen ve tarafınca gerçekleştirilmemiş fiiller sonucu 36,5 yıla hüküm giymişti.

1991'de çıkan 'şartlı salıverme' yasası ile cezaevinden çıkan Tahir Canan yeni bir hayat kurmaya çalışıyordu. İşlemediği suçlar nedeniyle oluşan geçmiş sicil peşini bırakmıyordu. Üç çocuğunu da alarak İstanbul'a geldi. İş güç bulmak zor, havlu, tişört gibi ürünleri olarak Güneydoğu'da pazarlayıp ailesi geçindirmek istiyordu. Yeni bir hayata, emek vererek, alınteri dökerek onurlu bir gelecek için mücadele ederek yelken açmaya çalışıyordu. Ama işlemediği cinayetlerden oluşan geçmiş hep onu takip etti. Sene 1993'tü. Tahir Canan gittiği ve geleceğini söylediği iş gezisinden gelmedi.

OHAL döneminde 'olağanüstü' olaylar yaşamış ve ninesini ziyarete gittiği Malatya'dan otobüste yapılan kimlik sorgusu sırasında gözaltına alınarak, geçmiş sorgulaması yapılmış ve sicilin desteği ile o dönem Malatya ve civarında gerçekleşmiş bir çok olayın faili haline getirilmiş ve TDKP (Türkiye Devrimci Komünist Partisi) üyesi olmak suçu ile 12,5 yıla mahkûm edilmişti. Onca işkence ve insanlık dışı muameleye rağmen olayla ilgili ifade vermemiş olması da zaten örgüt üyesi olduğu yorumunu güçlendirmişti. İşlemediğiniz suçlar size yıkılmaya çalışılacak, kabul etmeyeceksiniz ifade vermeyeceksiniz durum yine değişmeyecek. İşte adalet!

Tahir Canan'ın tutuklanması sadece 12,5 yıl değildir. Çünkü İnfazlanmış 36,5 yıldan kalan 24 yıllık süre + 12,5 yıl. Bir ceza sıkıyönetim ve darbe koşullarında hukuk dışı olarak kesilmiş 36,5 yıl! Bir diğer ceza OHAL koşullarında verilmiş 12,5 yıl. Bugün ülkemizde 12 Eylül ile hesaplaşıyor! OHAL ile hesaplaşıyor! Demokrasi ileri gidiyor! Yeni anayasa yapılıyor, gıcırcı ve ileri! Fakat Tahir Canan 4959 sayılı yasa kapsamında, son almış olduğu ve infazının yanmasına neden olan 12,5 yıllık cezası sonuçları ile birlikte ortadan kalkmış ve sicilden silinmiş olmasına rağmen halen cezaevinde yatmaya devam ediyor. Bu da yetmiyor. Sonuçları ile birlikte ortadan kalkan ve sicilden silinen cezaya rağmen Tahir Canan'a 2025'te cezaevinden çıkacağına dair müddetname düzenleniyor. 'Adalet' dolu bir yaşam Tahir CANAN'ın ve ailesinin yaşamı.

Amed 2012: Newroz'un anlattıkları

Helikopterlere taşların atıldığı yeni stratejik dönemin arifesinde Newroz'a dair bir iki kelam etmeden geçerek ayıp olacak. 2012 Newroz'una bizim aile üç koldan girdi. Öncü kuvvet, sonra akıncılar ve son olarak assolist takımı şeklinde yerimizi aldık.

Size iki önemli sonuçtan bahsedeceğim. Medyanın yakından uzaktan yanında geçemeyeceği iki gerçekten...

Bizim evin yakınında bir BİM var. Gerçi cümle de çok saf oldu, farkındayım. BİM artık nerede yok ki? Yüzümüzü nereye çevirsek karşıda illa ki konuşlanmış olarak seni çağırıyor.

Malum Kürdistan'daki tüm BİM'ler dış cepheden full tellerle, bi garip koruma kalkanları ile çevrilidir. En zavallı olanlarından biri de işte bizim eve yakın olanı...

Çocuk çocuğun bolca bulunduğu bu bölgede, BİM her hafta düzenli olarak taşlanır. Artık çalışanlar da hangi saatler arasında ve ne kadar süre ile taşlanacağını, polis kaç dakika sonra orada olacağını bilir. Her şey planlı ve tıkırında yani.

Bir ara yine çok pis taşlandı, camlara deli gibi saldırdı çocuklar. Taş manyağı ettiler.

5 dakika geçmeden polis geldi. Geldiğinde kimse yoktu. Herkes sokak aralarına dağılmış bazıları da uzaktan izlemeye koyulmuştu bile.

İşte o gelen polislerden biri BİM duvarına baktı, yerdeki taşlara da baktıktan sonra aynen şöyle bir cümle kurdu:

"Suphanallah! Şeytan bile bu kadar taşlanmaz!.."



Aradan bir yıl geçti, 2012 - Amed Newroz alanı bir savaş sonrası ele geçirildi. Halk barikatları, gazları ve şiddeti aşır ateşinin etrafını sardı. Yukarılardan helikopter gazlar atadursun, kimse bana mısın demedi. Herkes sekeri, limonu ve küfrü ile hazırda nasılsa.

Bu yılki Newroz'un bir farklılığı da görüntüleri bolca yayınlandığı üzere yakılan onlarca baz istasyonu ve canlı yayın araçları idi.

O araçlar cayır cayır yanarken etraflarını yüzlerce çocuk sarmıştı. Ve bunlar deli gibi taş atıyordu. Bu taş atan çocuklara, "Yanan arabaya ne diye taş atıyorsunuz?" diye

sorduğumuzda, **"Bunlar da şeytan, prova yapix,"** demişlerdi.

Böylece Allejandro Gonzales İnnaratu tarzı kaos, gelip Kürdü buluyordu.

Kesişme tamamlanıyordu.

Polisin zamanında parmak bastığı nokta, tamamlanarak 'Tarafların birbirini anladığı' sonucuna uzanıyordu.

Diğer sonucu da bir hikâye ile vereyim. DİHA muhabiri arkadaş anlatmıştı. Bundan üç-dört yıl önce yine Amed Newroz'u. (Bilmeyenler için ön not:

Newroz alanında yüzlerce sivil polis gezer. Hatta bazıları çekim yapar ve sanki bir kanaldanmış gibi röportajlar yaparlar sizle)

Arkadaşa bırakıyorum sözü:

"Çekim yapıyordum. Baktım yan tarafımda başka bir ekip de çekim yapıyor. Röportajlar alıyor. Tanıdım hemen onları, sivil polis ekibi idi. Mikrofonu bir kadına uzatmışlar. Ve bizim abla da en radikal damardan girmiş konuşuyor: "Biz Kürdistan'ı istiyoruz, biz barış istiyoruz, biz hakkımızı istiyoruz, biz dağlarımızı istiyoruz, vs..."

Ekipler kadının yanından ayrılınca ben usulca ablaya sokulup "Tu dizanı, ew polês bûn ha?" (Biliyor musun! Onlar polisti ha!)

Ben bunu der demez, abla onların peşine verdi. Gidip yakaladı ve kameralarını tutup yüzüne çevirdi. Daha sonra kameraya odaklanıp, iki elini de aşağı yukarı hareket ettirerek, "Biz hiç bişi istemiyoruz... Hiç bişi istemiyoruz" diyerek tekrar uzaklaştı oradan..."

Ve 2012 Newroz sabahında elinde çocuğu, polis ile çatışmaya girip, alana varıp orayı öpen analar da artık ne istediğini biliyordu. İsteklerinde çokça kararlıydılar.

Onlarca polisin, şuyun buyun onları çekmesine zerre aldırsız etmeden...

Demem o ki, bu iki hususu bir kenara not edelim. Yeni strateji Fikret Bila'larla olmuyor.

Halk yerinden kıpırdarsa bak nasıl aşırı toplumsallaşma denen algının ayağı yerden kesiliyor. Sen rahat ol Theodore Kaczynski...

Bok böcekleri!

Bok böcekleri, Ön ayaklarının yardımıyla dışkıdan iri bir küre yapar, bu kürenin içine yumurtalarını aşılar ve küreyi başı hep doğuya dönük olarak, arka ayaklarıyla yuvasına itip gömer. Yirmi dört



gün sonra yavruları belirlemeye başlayınca, küreyi topraktan çıkarıp suya götürür. Küre suda eridiği zaman da yavrular serbest kalır.

Hep doğuya giderken yokuşa denk gelirse de vazgeçmez ama küreyi yuvarladıkça bazen küre büyür

büyür ve ağırlaşır, onun boyunu ve amacını aşan bu ağırlığı yine de itmek için her şeyini feda eder.

Bu ekosistemin tebessüm edilesi mucizesine Fablvarı bir karşılık olarak insan kıyasını koyarsak devletin, devletin topyekun savaşa sürüklediği toplumun ve kurumlarının acınacak bir trajedisini buluruz.

Kürtçe veya Türkçe, her iki dilde de karşılığı basit: "Bu yük boyunuzu aştı ve artık taşıyabileceğinizden çok fazla..."

Artık Yeter!

Bırakın birader sihirbazlığı!..

Criss Angel olsun, üstadımız güzel insan David Copperfield olsun, Türkiye'de iyi bilinen sihirbazlardır. Mucize tadında gösterileri var. Biri su üzerinde yürür, çekimi yok eder; diğer insanı uçurur, mantığı yok eder. Pek çok şaşırtıcı özelliklerini bilmeyen yok. Dünya buna şahit. Ve ben haddimi aşarak buradan nazikçe bir teklif sunacağım onlara: Yol yakinken bırakın bu işi ağalar. Gözünüzü sevim, bükemediğiniz eli artık öpüp alınıza koyun. Ulu Cami'de imana durun... Neden dersiniz...

Çünkü siz usta iseniz, Ustaların ustası yani gugıl transleylet terk 'Masters of masters' çevirisi ile AKP var arkadaş. Onların yaptığı mucizeler karşısında siz nesiniz? Kimsiniz?

Örneğin David Copperfield değil, soy kütüğü gelse bir katilden çocuk yapabilir mi?

Dışarıda iken gazeteci, tutuklanmadan hapiste tutulduğu süre içinde sapık, katil olduğu iddia edilip utanmadan dillendirebilme özelliği kimde var? Ya da bir katliamdan sonra, buna pişkin ve yüzüstüce 'Hayata Dönüş' adını verebilir mi?

Ya da silahları çocuklara doğrultup, komaya soktukten sonra 'şaka' diyebilirler mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Ya da akademisyen-sosyolog bir kadını bombacı yapabilirler mi?

Olmayan paradan gemicikler, yatlar yaratılabilir mi? Herkesi terörist yapabilir mi?

İstedığı insanı şehit ya da sivil edebilir mi?

Bir insanın emniyetinde herkese ve her şeye dair 2 dakikada delil yaratabilir mi bir insan evladı?

Kitaptan bomba çıkartabilir mi?

İki mont ve bir botu KCK'den alabilir mi gözaltına? Onları yargılayabilir mi?

Böyle gidiyor işte liste... Ekle babam ekle...

Ve bunları bizim Copperfield yapmıyor. Kralı gelse de yapamaz! AKP yapıyor!

Yani gerçek sihirbaz kim o halde?

David ve Criss'e bakıp söylemek gerek: De hadêe ha! Sıkıysa yapın...

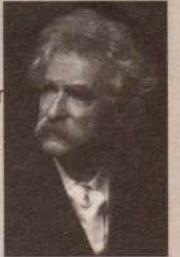
Yok işte! Onlar kim bizimkiler kim?! Sihir sanatı böyle bir şeydir. Kimyager Lavoisier bize daha ortaokulda demişti: "Hiçbir şey yoktan var, vardan yok edilemez."

İNŞ -İdr. Naim Ş. - geldiği günden Lavoisier mezarında kıvranıp duruyor. Adam resmen ikinci defa ölecek...

Hatırlatma!

Mark Twain 1905'te kendisine sahte broşürlerle 'kocakarı' ilaçları satmaya çalışan 'Eczacı' J. H. Todd'a, öfke ile bir yazı yazar. Ne kadar 'tükürük' salgılamıştır bilinmez ama yazdıklarını aynen bizim son terminatör 'devlet adamı'nı da düşünerek ve 'bay' kısmına onu da koyarak okuyor. Bakın nasıl taşlar yerine oturuyor.

"Sayın Bayım, söylediklerinizde neredeyse zeka izlerine dahi rastlanıyor. Hiç kuşku yok ki bunları söyleyen kişi yaşamakta olduğumuz şu anda gezegenimizdeki en cahil insandır ve yine hiç kuşkusuz ki gerizekâllının ta kendisidir, üstelik 33. dereceden bir geri zekâlı olup, evrimin kayıp zincirine dek uzanan bir geri zekâlı sülalesinin soyunun devamıdır..."



Şer, Şervan ve öteki çocuklar...

Bu sayıda Şervan'ı anlatacağım size. Şer'i ve Şervan'ı... Şer Kürtçe'de 'savaş' demek; 'şervan' ise savaşçı. Anlatacağım Şervan ise, 12 yaşında bir çocuk henüz. Ama 'şer'i de, 'şervan'ı da omuzlarında taşıyor.

Şervan'a buralardan bakmak çok zor iş. Buralardan, bunca kaosu orta yerinden... Fenerbahçe-Galatasaray maçının ertesinde, İstiklâl Caddesi'nden...

İstiklâl Caddesi'nde, binleri sokaklara dökken bir maçın ertesinde gezinirken, öylecene, durup dururken Şervan ve diğerleri düştü aklıma. Onların elleri, yüzleri... Onları 'onlar' yapan onca terane! Onca teranenin orta yerindeki onca insan, onca insanın orta yerindeki Şervan... Şervan, 12 yaşında bir çocuk henüz. Şervan dediğime bakmayın siz.

Şervan'ı Şervan yapan onca teraneyle, İstiklâl Caddesi'ndeki bu curcunanın bir bağı olmalı! Hatta bu kaosla o kaos birbirine kardeş olmalı! Düşman kardeşler! Şervan'ı şervan yapan, biraz da İstiklâl Caddesi olmalı...

Şervan'ın babası, o kendini bildiğinden beri mapus. Amcası polis kurşunuyla verdi canını. Babasının mapusluğuna sebep de, amcasını vuran polis. Eğer hâlâ hikâyenin gerisine ihtiyaç duyuyorsanız, 'yerli bir kabileyi keşfe çıkar gibi', yolluğunuzu hazırlayıp Şervanların diyarına yollanmalısınız... Ama bir dakika...

İstiklâl Caddesi'nin kafelerinden, barlarından çıkıp gelecekseniz eğer, Şervan'ın öfkesine dayanamazsınız. Öyle bir öfke ki bu, sadece amcasını öldürüp, babasını hapse tıkanlara yönelmiyor. Hayır, hayatın bütününe, ona dahil bize



de yöneliyor. Sadece hayata dahlimizden dolayı değil, tümünden bir savaşa dahlimizden dolayı... Akıtılan kandaki sorumluluğumuzdan dolayı...

İsimleri savaştan...

Şervan, öğrencim benim. Diyarbakir'in yoksul bir mahallesinde kurulmuş bir Eğitim Destek Evi'nde... Bir gün kolunu, bir gün ayağını kıran, diğer gün gaz bombasından gözleri yaşarmış halde karşıma çıkan öğrencim... "Büyüyünce ne olacaksın?" diye sormaya korktuğum...

Onun gibi binlercesi var. İsimlerini çiçek böceklerden almayan, bir savaştan kızgınlığından, öfkesinden, inadından alan binlerce çocuk... Bu çocukları anlamak için, kahramanlık destanlarını okuyorsanız, yanlış yapıyorsunuz. Devlet, onlara çocuk gibi davranmıyor. Ve bu yüzden onlar, çocuksu bir saflıktan, çocuksu bir haylazlıktan çok, 'büyüklerin dünyası'na ait bir öfkeden heyecan duyar oluyorlar. Biz de çocuk gibi davranmıyoruz onlara. 'Büyüklerin dünyası'na ait değer yargılarıyla yargılıyoruz onları. Çocukluklarını heder

eden öfkelerini kutsayıp, 'kahraman' ilan ediyoruz onları. Oysa savaşa karşı olmak, Şervan'ın adının 'şervan' olmasına karşı olmayı da kapsamalıdır. Savaşa karşı olmak çok, çocukların çocuk gibi yaşadığı bir dünya özlemiyle, talebiyle birleşmelidir.

Size bu çocuklarla ilgili daha kötüsünü söyleyeyim mi?

Henüz çocuk yaşta, bir savaşın, bir sosyal, politik, ekonomik kaosu ortasına düşen bu çocuklar, mevcut siyaseti, kutuplaşmayı da, görülerinin yettiğince yorumluyorlar. "Onlar daha çocuk; nasıl gördüklerinin bir önemi yok," diyebilirsiniz; demeyin! Yarın bugünden kurulacaksa eğer, yarını bu çocuklar kuracak. Ve bu çocukların yarın, ya büyük bir hınç ve öfke; ya da büyük savruluşlara gebe bir aşgınlık kompleksi bulunacak. Söylenecek başka 'ya da'lar da var mutlaka. Ama söylemeye lüzum görmüyorum. Savaşın kızgınlığını 'savaş alanı'nda yaşamıyor olabilirsiniz. Ama savaş dolayımıyla şekillenen onca şeyle, günlük hayatımızın her anında karşılaşıyorsunuz.

Bu yazıyı okuyan 'Türk kökenli' birileri de mutlaka bulunur. Şervan, çocuk aklıyla, öfkesini sadece devlete, sadece babasını hapse tıkip amcasını katledenlere yöneltmiyor efendiler! 'Düşman' kafasında 'Türkler' olarak kodlanıyor. Bunun da oldukça anlaşılır bir zemini var; hepimiz biliyoruz. Kürtlere 'Türksünüz!' dayatmasının ne boyutlarda yapıldığını...

Şervan'a sormaya korkuyorum artık. Size sorayım, evet, bu yazıyı okuyana, sana: Şervan ne olacak büyüyünce? Nasıl dindirecek öfkesini?..



İnatlaşma...

Şervan'dan başladım, başka bir çocuktan devam edeyim. Aynı kaosu, aynı teranenin çocuğu. Adını yazmayacağım, ama Kürtçe, isyanı anımsatan bir isim olduğunu söyleyebilirim. Soyadı 'Türkekul'. Adını ailesi, halkı koymuş; soyadını devlet. Açık bir inadin çocuğu. "Türk olacaksınız" bile değil, "Türk'e kul olacaksınız" demiş devlet. Karşı çıkmış halkı. İnadin, ısrarın iki yanını da taşıyor isminde. Ve bu çocuk, destek evi kütüphanesini kuruttu! Okutacak kitap bulamıyoruz!

Evet, peki o ne yapsın? Adını mı, yoksa soyadını mı seçmeli önüne serilen ömründe?

Newroz pîroz be!

Newroz geçti; bahar geliyor... Mevsimler arasında, çağrışımı bahar kadar kuvvetlisi yoktur herhalde. Hele de Kürdistan'da... Kürt coğrafyasında bahar, çok uzun yıllardır, sadece karların erimesini ve doğanın canlanmasını çağırıştırma çünkü. Çağrışımını kuvvetlendiren bir savaş vardır ortada. Bahar, güneşle birlikte savaşın da kızgınlacağını anımsatır herkese. Siyasetin sıkıştığı anlarda sohbetlere "Hele bir bahar gelsin!" cümlesi dahil olur. Bahar, umutla gelir; heyecanla gelir. Gürül gürül gelir bahar; kar sularıyla coşan nehirler gibi...

"Newroz Kürtler için neden bu denli önemli?" sorusunun en önemli cevabı da işte buradadır! "Newroz neden en çok Kürtlerin bayramıdır?" sorusunun cevabı da bu sorudur. Newroz, göbekli ve kravatlı kimselerin ateş üzerinde zıpladığı, yumurta tokuşturduğu, bindirilmiş kıt'aların rap rap yürüdüğü törenlerle, işte bu yüzden kutlanmaz.

Bu seneki Newroz'a gelelim...

Newroz, oldum olalı bir 'irade beyanı'ydı.

Ama bu seneki kadar 'irade beyanı'yla birleştiği

oldu mu, bilmiyorum. Benim naçizane ömrümde örneği yoktur.

Bu Newroz'la çok net anlaşılan bir şey varsa, o da şudur: Kürt halkının iradesi, zilyon kere denense dahi, tutuklamalarla, katliamlarla, şununla, bununla... kırılmaz! Kürt halkının uzun yıllardır ödediği bedellerle bir noktaya ulaştığı taleplerini karşılamaksızın bu mücadeleyle başa çıkmanın yolu yoktur. Başbakan'ın Newroz ertesinde, "Silahlı kanatla mücadele, siyasi uzantılarıyla müzakere" tavrını öne çıkarması da bunun sonucu olabilir.

Newroz'un yasaklanması, mevcut irade beyanının daha kuvvetli biçimde gösterilmesine de olanak sağladı. Tutuklamalardan sonra zayıflaması ve yasaklama tehditleriyle, korkutmalarla sindirilmesi beklenen halk iradesi, Newroz'da tekrar arzı endâm etti. Bu durum 'medya

aygıtı'yla Türk halkı nezdinde manipüle edilebilir belki; ama Kürt halkı, tabloyu çok net görüyor. Newroz, Kürt halkının 'öz-irade'sini kuvvetlendirdi; hem de Kürt hareketinin herhangi bir hamlesiyale

yapılamayacak kadar! Devlet bu Newroz'daki yasaklarıyla, kazdığı çukura düşmüş oldu -zaten, hiçbir Newroz yoktur ki, egemenler kazansın! Hiçbir Newroz yoktur ki, halk iradesi görkemli biçimde göstermesin kendini!

Bu Newroz da, ne

devletin koyduğu yasağın, ne

başka şeyin... Halk iradesinin vurduğu damgayla hatırlanacak. Ve o damga, eğer doğru bir müdahaleyle birleşebilirse, bu ülkenin umut kapısı olacak!

Newroz pîroz be!





Hans'ın ayak oyunu mu, bildiğimiz yavşaklık mı?..

Gazeteler her gün, dünyanın neden bir alt-üst oluşa ihtiyaç duyduğunu anlatan haberlerle doluyor. Ama, 'devrime dönüşmeyen devrimci durum'un kirlettiği bilinçlerde, bir saatlik hükmü bile olmuyor bu haberlerin.

Bugünlerde bir haber düştü ajanslara. Spot şöyle: "Avusturya'da işsizlik maaşıyla geçinmeye alışan bir adam, bir ayağını keserek ömür boyu sakat aylığı almaya kalkınca, foyası kısa sürede ortaya çıktı."

Habere göre Avusturya'da yaşayan 59 yaşındaki Hans Url, işsizlik maaşının süresi dolunca, ayağını keserek maaşını sürdürmek istedi. Bunun için de bodruma inerek elektrikli testereyle bir ayağını kesti.

Avrupa'yı yıllar yılı bize işçi ve işsiz haklarıyla pazarlayıp durdular. Kapitalizme alternatif yaşam biçimlerinin 'heyula'sından kurtulmak için, bir Avrupa ve Amerikan rüyasıyla sardılar dört yanımızı. Çalışmazsak bile hayatımızı devletin yardımıyla sürdürebilmiştik! Her bir çocuğumuz için ayrı ayrı yardım vermiş devlet!

Doğrudur, Avrupa bir dönem, sosyal hakların -hele de bizim gibi ülkelerle karşılaştırıldığında- oldukça gelişkin olduğu bir coğrafya oldu. Fakat eksiktir; bütün bu haklar, bir taraftan Avrupalı toplumların kitlesel mücadelelerine, diğer taraftan ise iki kutuplu dünyanın güç dengelerine bağlı olarak alınmıştır. Egemenler, kimseye lütuf olsun diye herhangi bir şey vermez!

Peki şimdi ne oldu?

Türkiye'nin de cebelleştiği global kriz, Avrupa da



dahil olmak üzere bütün dünya ekonomilerinin üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıp duruyor. Yunanistan çöktü, çökecek. Latin Amerika desen, öyle. Avrupa ülkelerinin önemli kısmında kitlesel karşı koyuşlar örgütleniyor. ABD bile, Wall Street eylemleriyle sallanıyor. Heyula, kimseyi rahat bırakmıyor!

Heyula karşısında tir tir titreyen egemenlerin yapabileceği tek bir şey var: Çırpınmak! Çırpınırken de çevrelerindeki her şeyi kırıp dökmek, dört bir yana pençe sallamak! Türkiye de dahil olmak üzere, dünyanın her yanında sosyal haklar güdükleşiyor. Her krizin olağan sonucu bir büyük savaş daha kapıda bekliyor. Sosyal,

siyasal ve ekonomik duruma hâkim olan büyük kaos, giderek daha belirgin biçimde gösteriyor kendini.

Bu kaos kapitalizmin! Ekonomik kriz de, savaşlar da kapitalizmin! Ama suçlu olan biz-mişiz! Ama tembel olan biz-mişiz!

Kölelik sürenizi doldurmadınız!

Habere dönelim...

Haber metnini yazan yetenekli muhabirimiz de, haberi yayına sokan editör de, Hans Url'u 'onulmaz bir tembel' olarak resmetmeye girişmiş. Öyle ya, 59 yaşındaki bir insanın çalışmak istemeyişinin telafisi olamaz! 59 yaşındaysan bile, eğer emekli olmanı sağlayacak kadar kölelik yapmamışsan, çalışmak zorundasın kardeşim! Devlet bu! Hayır kurumu mu işletiyoruz burada?!

'Öğrenilmiş kölelik' gibi süslü laflara lüzum yok; bu bildiğiniz yavşaklıktır. 59 yaşında geçinmek için bacağına elektrikli testereyle kesmek zorunda kalan bir insanı 'tembel' olarak resmedip 'foyası ortaya çıktı' gibi cümlelerle haber yapmak, yavşaklıktır.

Bazı arkadaşlar çok abarttığını, 'özne'yi tümünden yok saydığını düşünebilir. Benim gördümce, Hans'ın ayağını kesen, kendi elleri değil; o ayağı kesen kapitalizmin kanlı elleridir.

İnsanların geçinmek için 'ayak oyunları'na ihtiyaç duymadığı günler ise ancak, bu kör karanlığın ucundaki aydınlığa ulaşmakla mümkündür!

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim faltaşı gibi!..

İlkokulda okutulan "İstanbul'u dinliyorum / gözlerim kapalı" şiirinden hiçbir şey anlamadım hayatım boyunca. Bana hep, bir acayip romantizmin yansıması gibi geldi. Oysa şimdi anlıyorum. Ve anlamaktan hiç de haz etmiyorum.

Bir süredir İstanbul'dayım. İlk defa bu denli uzun yaşıyorum bu şehri. Bir panik halinin şehri İstanbul. İnsanlar panik halinde işe koşuyor, panik halinde işten çıkıp eve yetişmeye çalışıyor, hızlıca yiyor, bir telaşla gezip tozup eğleniyor ve hemen uyuyor. Arada gezen garip turistler ve bu panik halindeki kalabalığın ortasında turiste benzeyen 'yavaş'lar da olmasa, şehrin dört yanını kuşatmış tarihi ve doğal güzellik beş para etmeyecek!

Diyarbakir'de, kapitalist modernitenin her şeyi olduğu gibi, hayatı da hızlı tüketmeye neden olduğundan sızlanırdım. İstanbul'u görmeliymişim! Yahu metroya inen 'yürüyen merdiven'de bile rahat bırakmıyorlar 'hız tutkunları'... Merdivenin solunda durduğün vakit, hemen sevimsi bir ses belirliyor arkadan: "Geçebilir miyim?" Ve asık suratlı, önemli bir yerlere yetişmeye çalışan -çoğunlukla 'kalifiye'- şahıs suratını çevirmeden geçiyor yanınızdan.

Kapitalizmin bir başka 'yan ürünü'yle de tanıştım İstanbul'da: 'home-office'. 1984'ün meşhur 'çiftleşün'ünden zerre farkı yok kavramlaştırmamızın. Home-office gibi afli bir isim bulunan bu işyerinin asıl adı 'toplama kampı'. Çalışanları güzel mobilyalı bir ofise toplarsınız. Kahvaltılarını, yemeklerini kendilerine hazırlatır, ofiste yatırırlı kaldırırsınız. Sonra da geceyarılarına kadar çalıştırırsınız. İşte konsept bu: Emekçiyi



pijamasıyla yiken bile rahat bırakmamak!

Şu yazdıklarımın ardından, hangi koşullarda çalıştığımı, zamanımın ve aklımın bir kısmını yazmaya, okumaya ayırmakta ne denli zorlandığımı sanırım anlamışsınızdır.

Sadece size değil, **RED** idaresine de sesleniyorum: Dergiye bi 'home-office' yapılsın, yazarlar toplansın ve elinde 'haydar'la başımızda birileri beklesin! 'Home-office' kurulur, sabahları yumurta peynirimiz, akşamları menemenimiz karşılanırsa, hiçbir sayıya yazıyı

geciktirmeyeceğime söz veriyorum!

Her neyse. Bu denli gevezelik yeter!

Gelecek sayıdan itibaren tekrar Diyarbakir'den yazmaya başlayacağım. Ama oraya gitmeden önce, burada öğrendiğim en önemli bilgiyi etüt etmeliyim. En son Hakan Gülseven söyledi, iyi de etti: **"Memlekete iki taraftan sadece birinden bakmak, hastalıklıdır."**

Evet, memlekete sadece Diyarbakir'den bakmak da, İstanbul'dan bakmak da fena halde hastalıklıdır. Memlekete sadece Diyarbakir'den

bakmanın, Kemalizm'den muzdarip ülkem solcusunun Kürtlere 'yerli kabile' muamelesi yapmasından hiçbir farkı yoktur.

İstanbul'da, 'home-office'te memleketin dört yanından, çok da samimi bir sürü insanla birlikte çalıştım/çalışıyorum. Bütün bu insanların güncel siyasete dair reflekslerini, hayata bakışlarını gözetmeden, memleketin bugününe ve yarınına dair laf söylemek, lafazanlıktan ötesi değil.

Ofiste anket girişi yapan Sivaslı, Zazaca'nın ne olduğunu sordu mesela. Başkaları sürekli bana Diyarbakir'i soruyor, sokakta rahat yürüyüp yürüyemediğimizi sorguluyor. Bir başkası tırsarak yaklaşıyor bana; içten içe 'teröristliğimi' hissettiği için...

Evet, Diyarbakir'de yaşayan, memleketin bugününe oradan müdahale etmeye çalışan için, iş biraz daha zor. Onca pisliğin içinde, bunca bilgi kirliliğine maruz kalan bir konuyu da yüreklerle ve bilinçlerle seslenerek anlatmak zorunda... Ne anlatsa karşılaşacağı bir sürü alçaltıcı ithamı, küfrü göğüslemek zorunda. Milliyetçiliğin iki tarafına da ilkeli biçimde karşı durmak zorunda. Ama başka yol da yok.

Şimdi Diyarbakir'e döndüğümde, diğer yazıda anlattığım çocuklara, burayı, buradaki insanları anlatacağım. Esas düşmanın onlar olmadığına ikna etmeye çalışacağım onları. Buradakilere onları anlattığım gibi.

Geçen yazıyı Mao arqaasıla bitirmiştik, bu sayıda Lenin arqaası konuşturalım. Ne demiş Lenin arqaası: "(Mealen) Ezilen ulusa sesleniyorsan, birlikte yaşamının, ezen ulusa sesleniyorsan ayrılma hakkının propagandasını yap!" Ser çava, ser sera!

AKP-Cemaat çatışmasının sismik raporu: F

Doğrudan Başbakan'a bağlı çalışan bir düşünce kuruluşu var: 'Siyaset, Ekonomi ve Toplumsal Araştırmalar Vakfı.' Kısaltılmış ismi SETA. Bugünlerde ismi çokça gündeme geliyor. *Taraf* gazetesinin yayımladığı *Stratfor* belgelerinde, 'çok değerli haber kaynağı' olarak geçen İbrahim Kalın, Başbakan'ın dış-politika başdanışmanı olmadan önce, bu SETA'nın önceki direktörüymüş. Bu zatı muhteremin 'kaynak' olmasının 'değer'i üzerine duracak değiliz. Başbakan'ı ilgilendirir, o dursun. Biz, bu SETA'nın şimdiki direktörü Hatem Ete'nin, 'MİT krizi' üzerinden su yüzüne çıkan 'AKP-Cemaat' kavgası üzerinde *Sabah* gazetesinde yazdığı, *Son: İktidar-Cemaat* başlıklı yazıya verelim dikkatimizi. Ve tabii, aynı konuyla alakalı, Hüseyin Gülerce'nin, *Zaman* gazetesinde yazdığı, *Son Tuzak: İktidar-Cemaat* başlıklı yazıya... Yazıları irdelemeden önce, başlıklardan çıkan sonucu yazalım: Koalisyon ortaklarının, "Kavga yok, nifak tohumları ekiliyor," bağrışları boşuna. **Orta yerde bir iktidar kavgası var. Hem de çok ciddi bir kavga!** Hatem Ete'yle başlayalım: "Uzunca bir süredir, yargı ve kolluk kuvveti, üstelik kendi içindeki hiyerarşisi de ters yüz ederek, yürüttüğü soruşturmalara, Türkiye'ye siyaset, siyaset kurumuna da güzergah biçiyor. Askerin siyaseti belirleme iradesi

ve eğilimleriyle etkili bir mücadele yürütürük otonom bir güce kavuşan yargı ve kolluk kuvveti, son yıllarda zayıflatıldığı, gücün yerine geçerek ülkeye siyaset vaazetmeye başladı."

İçeriden itiraflar...

Burada duralım, zira içerden yapılan çok ciddi itiraflar bunlar. Ne diyor Hatem Ete?

a. Emniyet-savcılık ekseninde bir 'otonom yapı' var. İsim vermiyor ama tahmin etmek zor değil. Nasıl bir büskivi denilince akla Eti geliyorsa, emniyet-savcılık arasında 'otonom yapı' denilince de Gülen Cemaati geliyor aklımıza.

b. Bu 'otonom yapı' uzunca bir süredir, şayet amirleri kendilerinden değilse onları da aşır operasyonlar yapıyor. Ve bu operasyonlarla hükümete rota çiziyormuş, hükümeti belirliymiş.

c. Askeri geriletirmek onun çekildiği iktidar boşluğuna kendisi yerleşmiş ve kendi vesayetini kurmuş. Devam edelim: "Umulur ki, bugüne kadar bu tartışma ve eleştirilere kulak tıkamayı tercih eden siyaset kurumu, bu gelişmelerden sonra, kriz daha da derinleşmeden, inisiyatif alıp, emniyet-yargı ve yargı-siyaset ilişkilerini yeniden düzenleyen hukuki düzenlemeleri ve demokratikleşmeye yönelik siyaset değişikliklerini gerçekleştirir."

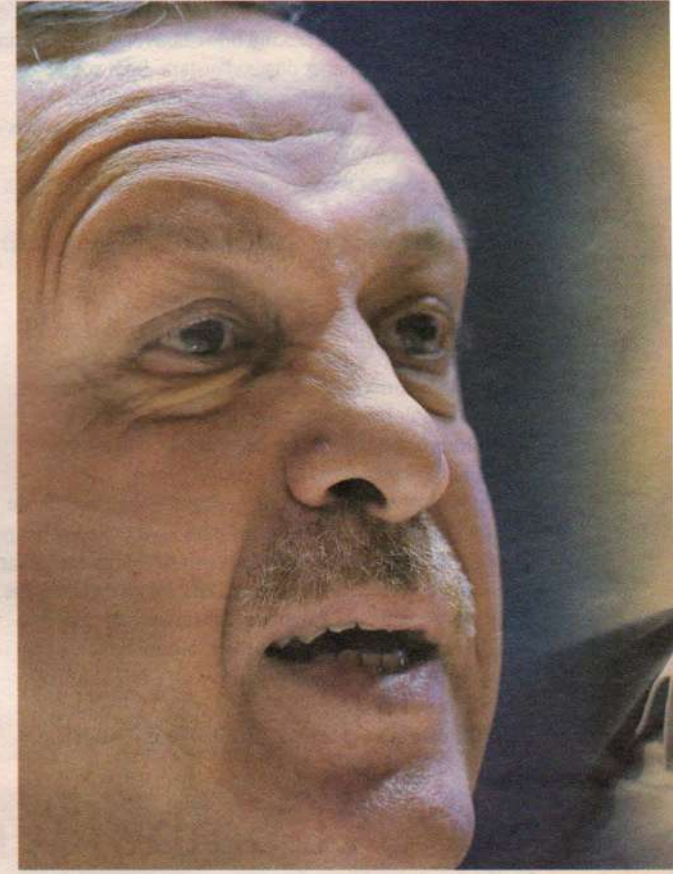
a. Demek ki Başbakan, iktidar ortaklığı yaptığı 'otonom yapı'nın operasyonlarına

göz yumuyordu.

b. Ama ne zaman ki bu 'otonom yapı' Başbakanlık'ın kapısına dayanıp, MİT müsteşarı üzerinden Başbakan'a posta koydu, o vakit müdahale kaçınılmaz oldu ve Başbakan müdahale etti.

Pratikte 'ateskes' sağlanmış gibi davranılsa da, kavga çok sert başlamıştır ve sürecektir. Cemaat, yaptığı salvolarla, hastalanan Başbakan'ın ve AKP'nin reflekslerini ölçtü. Aldığı sert karşılık sonucu biraz geri adım attı. Bugün için cephe savaşını göze alamaz. Belki AKP'yi yıpratabilirler ama kendileri de epey yara alır. Ekrem Dumanlı, "Aman dikkat!" (13.02, *Zaman*) diyerek, 'ortak düşman' vurgusu yapıyor, ittifakı tazelemeyi öneriyor. Ayrıca AKP'nin yerine görünürde aday da yok. Tek aday Kemal Bey ve Y-CHP. Ancak orada konsolidasyon süreci henüz tamamlanmadı. Son kurultaylar Kemal Bey'i güçlendirdi. Şimdi hızla örgütlere müdahale yapıp, delege yapısı değiştirilerek seçimli kurultaya gidilir ve Y-CHP, Baykal-Sav ekibini tamamen tasfiye eder! Cemaat bu süreci yakından izliyor ve Y-CHP ilişkisini kontrollü götürüyor. **Y-CHP ilk kez Abant Platformu'na katıldı.**

MİT üzerinden kavga gün yüzüne çıkınca, Hüseyin Gülerce, meselenin, "Daha önce yaşamadığımız ciddi bir probleme dönüştüğünü" ve "Hepimizin anlamaya çalıştığı yeni bir durumla



karşı karşıya" olduğumuzu yazdı. (15.02, *Zaman*) Başbakan'ın cevabı biraz sert olunca, "Bence tam da itidale, sağduyuya, ortak akla ihtiyaç

var. Klasik bir talep ama bilen varsa söylesin. Yargı teşkilatı ve emniyet güçleri odağına oturmuş, hükümet

'ASYA-PASİFİK'TE NELER OL

RED'in geçen ayki sayısında yayımlanan orta sayfa yazısının giriş bölümünde, dizgide yaşanan bir sorun nedeniyle, yanlış anlamalara neden olabilecek anlam bozuklukları bulunuyor. Yazının tamamı yeniden yayımlanabilirdi ancak Hakan Soytemiz giriş kısmının yayınlanmasını yeterli gördü. Ayrıca söz konusu 'giriş'i yeni bir bölümle tamamladı. (Editör)

Brezinski'nin 'Satranç Tahtası'nda Geniş Ortadoğu coğrafyasının adı, 'Küresel Balkanlar'dır. Emperyalist jeopolitiğe göre Balkanlar, Hazar'a açılan kapıdır. Hazar ise; hem Kafkasya'ya, hem Rusya'ya, hem de İran'a açılan yol demek oluyor. Yani Genişletilmiş Ortadoğu'nun kuzey yolu oluyor. Başka bir söyleyişle Hazar, emperyalist jeopolitiğin merkez bölgesi (Hourtland) olan Avrasya'ya açılan kuzey yoludur. Yine Brzezinski'ye göre bu bölge, yani Genişletilmiş Ortadoğu, "politik olarak huzursuz, sosyal olarak uyanık, dinsel olarak patlamaya hazır halkların güvenilmez davetleriyle" doludur.

Böyle bir giriş, bir yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak için yaptık. Yanlış anlama

şudur; Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) ya da revize edilmiş ismiyle Kuzey Afrika ve Genişletilmiş Ortadoğu Projesi (GOP) konjonktürü, yapılan analizlerde, genel olarak, ABD emperyalizminin politik düzlemde tanımlanabilecek tariflerinden birisi olarak tariflenmekte. En yaygın haliyle, BOP'un, savaş yanlış Neo-Con'ların politik tercihi olduğu söylenmekte. Oysa ki yazının girişi dikkatli okunduğunda, BOP/GOP konjonktürünün, ABD emperyalizminin politik düzlemde tanımlanabilecek tercihlerinden birisi olmadığı görülecektir. Stratejinin asıl amacı Avrasya'yı fethederek, 'imparatorluk'un olası rakiplerini bloke etmektir. Ve bu uğurda her yer 'Balkanlar'dır. Dolayısıyla BOP/GOP konjonktürü için, ABD emperyalizminin dönemsel politik tercihlerinden birisi demek yerine; ABD emperyalizminin tarihsel düzlemde tanımlanabilecek zorunluluğudur demek daha doğru olacaktır. Meseleyi daha anlaşılır ifadelerle şöyle özetleyebiliriz:

Sovyet Bloğu'nun dağılmasıyla birlikte Doğu pazarlarında oluşan vakumun emperyalizm tarafından doldurulması gerekli olmuştur. Bu doldurma işlemi gereklidir çünkü, Sovyet Bloğu ülkelerinin gelişkin

insan üretici gücünü Batı'ya eklemlemek, enerji kaynaklarını ve geçiş güzergahlarını denetim altına almak, geniş Doğu coğrafyasını kapitalist Pazar ilişkilerine açmak; kısacası Doğu'nun bütün üretici güçlerini Batı'ya eklemlemek, emperyalist kapitalizmin 70'lerin ortalarından beri çare üretmediği krizini aşması için kaçınılmaz, kaçınılmaz olduğu kadar yaşamsaldır!

'Barbarlık' zamanı...

Zira emperyalist kapitalist sistem, giderek derinleşen krizini ('uygarlık krizi'ne doğru giden krizini) çözemediği ve kendini yeni bir birikim süreci için yapılandıramadığı takdirde kendi içine çökecektir. Sınıflı toplum uygarlığının derinleşen krizine, işçi sınıfı öncülüğünde gelecek olan ezilenlerin devrimleriyle cevap olunamasa bile, sorunlarına çözümsüz kalacak olan sistemin varacağı yer, Rosa Luxemburg'un tariflediği 'barbarlık' olacaktır. (Söylediklerimizden, ezilenlerin örgütlü-devrimci mücadelelerini anlamsızlaştırdığımız, reformist, nesnelci-evrimci bir dönüşüm sürecine vurgu yaptığımız sonucuna varılmasın!) Dolayısıyla Doğu pazarlarının gelişkin insan üretici

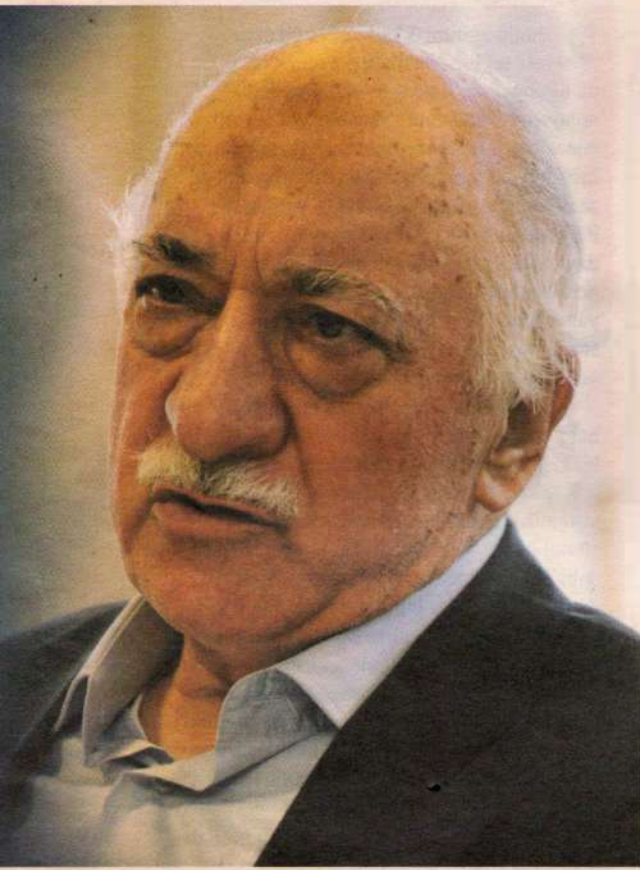
gücünün, yeraltı ve yerüstü kaynaklarının ele geçirilmesi, emperyalist BOP/GOP konjonktürü için zorunludur. Buraya kadar söylediklerimizi şu şekilde formüle edebiliriz: BOP/GOP konjonktürü ya da stratejisi,

emp
zor
Gi
Ba
üz





Fay hattında derin kırıklar oluşuyor...



“Örfe ile kalkan zarar ile oturur. Hele bu örfe, yeni kanun düzenlemelerine alelacele yansırsa Ergenekon davası üzerinden demokratikleşme sürecinin dinamitlenmesi bile söz konusu.” Tipik cemaatçi ajitasyonu. Aman ha Ergenekon hortlar! Aman ha Ergenekon’a yarar! İktidarın AKP kanadı, ortaklarından yedikleri darbeler nedeniyle, yasal mevzuatları yeniden düzenleyerek cemaate vuruş yapmayı planlarken, cemaatçi medya hemen hopluyor: Dikkat, Ergenekon hapisten çıkabilir! Yerel Ergenekon yetmiyor, ‘Global Ergenekon’ uyarıları yapıyor. (Ekrem Dumanlı, 05/12/2011, *Zaman*)

Hüseyin Gülerce, cemaati anlatıyor. Farklı zamanlarda yazılmış iki yazı ama sanki Hatem Ete’yi cevaplıyor:

“Adı cemaate çıkmış insanları yakından tanıyan biriyim. Siyasi beklentiği 30 yıldır görmedim, hissetmedim. Hizmet hareketinde beklenti olmaz. ‘Bu hareket, insanlığa Allah rızası için hizmet davasıdır. Asıl fetih, gönüllerin fethidir. Beklentsizlik kahramanı olmak lazım,’ ikazını çok duydum. Beklenti siyasette, bürokraside olur.”

İyi ya işte, siyasetteki, bürokrasideki ‘otonom yapı’nızı lağvedin, gidin hocaefendinizin söylediği gibi, beklentsizlik kahramanı olun! Allah rızası için yaşayın! Bir de anlamadığım neden kimse “ Ben Fethullah cemaatindenim, Gülen

hareketindenim” diyemiyor? Bu hareket gizli bir örgüt mü? Cemaat, bir ‘sivil toplum kuruluşu’ysa, bir ‘gönüllüler hareketi’yse, neden Hüseyin Bey o harekete gönül verdiğini söyleyemiyor doğrusu anlayamıyorum.

Gülerce, AKP’ye verdikleri destek ortadayken, siyasette uğraşmadıklarını söylemenin abes olacağını bildiğinden bu durumu şöyle izah ediyor:

“‘Tamam da, o zaman referandumda, seçimlerde neden siyasi bir pozisyonda görünüyörler? Bu cemaat ne istiyor?’ deniliyorsa, anladığımı söyleyeyim. İstenilen tek bir şey var: Temel hak ve hürriyetler, din ve vicdan özgürlüğü teminat altına alınsın yeter (...) Halk seçtikten sonra, Türkiye’yi kim yönetirse yönetsin...”

Bizim anladığımız...

Madem Gülerce ‘anladığını’ söylüyor, biz de anladığımızı söyleyelim: Cemaat, AKP’ye (Başbakan’a) diyor ki, “Bir program var ve birlikte yürütüyoruz. Sen başka partnerlerle başka programlar yürütmeye niyetindeysen, başka ittifaklar peşindeysen ‘Onlarla asla anlaşamazsın’ (06/01, *Zaman*) Anlaşırsanız, o zaman biz de, aynı programı yürütebileceğini taahhüt eden Kemal Bey’le birlikte yürürüz! Onu da halk seçmiyor mu?”

Toparlayacak olursak; Mavi Marmara katliamı sonrası başlayan kavga, MİT kriziyle gizlenemez oldu. Henüz

ittifakı bozacak hamleler yapmazlar lakin öküz de ölmüştür. Gülen’in kadrolarına yaptığı, “Yeniden gömlek giyin” çağrısı manidardır. Cemaat, liderinin eleştirdiği gibi, erken iktidar hastalığına yakalanmıştır. Başbakan’ın hastalığının ciddiyeti, cemaatin acele etmesine neden oldu. Şike soruşturması, Cumhurbaşkanlığı süresi ve MİT üzerinden yapılan üç salvoyla iktidar alanındaki hegemonyasını genişletmek istedi. Bu kavgayı, MİT’in PKK’yle yaptığı görüşmeler üzerinden izah etmek, Kürt meselesini araçsallaştırarak gerçeği gizlemek içindir. Kavga’nın gerçek nedeni, Başbakan sonrasında AKP’yi bütün halinde elde tutabilmek içindir. Ve tabii önümüzdeki iki-üç yıl içinde boşalacak olan üç koltuğun (Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve AKP Genel Başkanlığı) nasıl doldurulacağına dairdir. Demek ki bu iki-üç yıl içinde karşılıklı salvoları beklemeliyiz. Devlet içinde çok acayip alt-üstlüklerle hazır olalım.

AKP ve cemaati bir araya getirecek bütün saikler anlamsızlaştı. Bunları bir tek Kürt meselesi yan yana tutuyor. Bunun böyle olduğunu, bir yıldır sürdürülen ve ‘cemaatin konsepti’ olduğu söylenen ‘yeni Kürt konsepti’nin ilan edilmesinden anlıyoruz. **Bunlar Kürt meselesini bu planla çözemezler ama pek çok iktidarı çözen Kürt meselesi bunları da çözer!**

OLUYOR?’ BAHSİNE GİRİŞ...

emperyalist kapitalizmin tarihsel ve yapısal zorunluluklarının politik karşılığıdır.

Giriş böyleydi ve buradan devam edebiliriz:

Baba Bush’un, ’91 yılında, Saddam üzerinden devreye sokulan Kuveyt provokasyonu eliyle Körfez’i işgal edip startını verdiği yeni konjonktür, Centon’un başlattığı ‘Balkan Savaşı’ -Yugoslavya Operasyonu- sonrası, ABD emperyalizmi açısından ‘bunaltıcı’ bir dengeye oturmuştu. ABD emperyalizmi istediği hızla ilerleyemiyordu. Çünkü Sovyet Bloku’nun dağılması sonrası, geleneksel ost-politiği gereği, asıl dikkatini Almanya’nın birleşmesi ve

Avrupa’nın doğusunun eklemelenmesine veren Alman finans kapitali, ikinci paylaşım savaşı sonrası ilk kez askeri aygıtını kıyasından çıkartarak, ABD’nin yürüttüğü Balkan operasyonuna müdahil olmuştu. Keza Rusya da, NATO’nun Sırbistan’a yönelik başlattığı kara hareketine karşılık, Belgrad havaalanına bir gece asker indirivermişti. Lenin’in emperyalizm teorisini hayat bir kez daha doğruluyordu. Ortak düşman çökünce, ABD arkasında kurulan ‘zoraki’ ittifak da çözülmüş, şimdi sıra pazarın paylaşımına gelmişti. Yaşanılanlar kapitalizmin ‘ikili karakter’ine uygun oluyordu.

Bu ve benzeri gelişmeler nedeniyle oluşan ‘bunaltıcı denge’yi, 11 Eylül günü, emperyalizmin kalbine çakılan uçaklar parçaladı. Yeni operasyonlar için fırsat kollayan ABD emperyalizmi, hiç vakit kaybetmeden, asıl savaş alanına, Avrasya’ya yönelik hücum emrini verdi: Afganistan ve Irak işgal edildi.

Ayakkabı numarası IQ numarasından büyük olan küçük Bush’un yardımcılığını yapan Dick Chaney’in ifadeleriyle söylersek, “sonunu görmeye ömrümüzün yetmeyeceği” bu yeni savaş ilanındaki asıl amaç, Avrasya’yı

fethederek Rusya ve esas olarak Çin’in rekabet gücünü geriletmektir. Ve tabii Avrasya hakimiyetinin önündeki en büyük engeli, İran İslam Devrimi’ni de ortadan kaldırmak...

İnce çizgi...

Afganistan ve Irak operasyonunda istediği hızda ilerlemeyen ABD emperyalizmi, Obama’yla birlikte BOP’u revize ederek, hem Bush’un dağıttığı Batı ittifakını yeniden konsolide etmeye girişti, hem de aşırı savunma harcamaları nedeniyle delik deşik olmuş bütçesini toparlayabilmenin gayretine girişti. Sürecin diğer bir olumsuz sonucu ise, yükselen petrol fiyatlarının İran ve Rusya ekonomilerine olumlu yansımaları oldu. Ekonomisini düzelten Rusya, Kafkasya’da ve Orta Asya’da boşalttığı alanlara geri döndü. Çin ise, öteden beri kendinden emin bir vaziyette ‘süper güç’ olma yolunda ilerliyor.

Avrasya, jeopolitik literatüründe ‘dünyanın kalbi’ demek. ABD Dışişleri Bakanı Clinton’ın tabiriyle söylersek, ‘dünyanın anahtar bölgesi’. Dolayısıyla BOP/GOP konjonktürünün merkezinde Avrasya’yı fethetme var. **ABD emperyalizmi, yeni yüzyılın imparatorluğu olma projesini hayata geçirmek ya da yok**

olup gitmek arasındaki ince çizgi üzerinde yürüyor. Bu bağlamda Ortadoğu’daki işlerini hızla yoluna koyarak, enerjisini Asya-Pasifik’e vermek istiyor. Bu konuda ne zamandır yazmayı planlıyorduk ama memleket gündemi o kadar yazı olanağı sunuyor ki fırsat bulamadık. Daha detaylı bir çalışmayı gelecek sayılara bırakarak, özetle şunu söyleyebiliriz:

2011 yılı Ekim ayında, ABD Dışişleri Bakanı Clinton’ın *Foreign Policy* dergisinde yazdığı makaleyle ana hatlarını ifade ettiği yeni Asya-Pasifik stratejisi, kabaca söylersek, Pasifik’teki ABD yanlısı ülkeleri güçlendirerek, bölgede Çin’in askeri ve ekonomik yayılımını engellemeyi esas alıyor. Bunu başarıp başaramaması ABD emperyalizmi açısından yaşamsal önemde bir durum...

Sovyetlerin dağılmasıyla gündeme sokulan BOP/GOP konjonktürü ya da bizim daha çok tercih ettiğimiz söyleyişle, ‘yeniden paylaşım-yeniden sömürgeleştirme’ konjonktüründe 20 yıl kabaca böyle gelişti. Gelecek 20 yılın ve dolayısıyla Türk devletinin 2023 hedefinin akıbeti de, sürecin nasıl şekilleneceği de ABD’nin yeni Asya-Pasifik Stratejisi’nde gizli. İzlemeye devam!..



Çalışan öğrenciler soyuluyor!

Öğrenciyim. Babam milyoner olmadığı için ve Türkiye’de yaşadığım için öğrencilik adına aslında hiç bir şey yaşamayan bir öğrenciyim. Kaç senedir Üniversite okuyorum ne cebimde alanımla ilgili akademik bir kitap alacak param oldu, ne bir sosyal etkinliğe katılabildim doğru düzgün, ne de başka bir şey... Ara ara sigortasız geçici işlerde çalışıyordum, en azından harçlığımı çıkarıyordum bu zamana kadar... Son 1 sene içinde daha çok paraya ihtiyacım olduğundan sigortalı bir işe girmeye karar verdim.

Sigortalı ve part-time süreli bir iş buldum. Haftanın 4 günü 4 saat, Cumartesi ve Pazarları ise 9’ar saat olmak üzere bir markette kasiyer olmak için başvuru yaptım. Kabul edildim. Gerekli evrakları istediler önce işyerinden... ‘Tamam’ dedik. İkametgah belgesiydi, sabıka kaydıydı, sağlık raporuydu derken cebimdeki son parayı da çeşitli devlet kurumlarına bayıldım.

“Neyse,” dedim, “Sağlık olsun, nasıl olsa bundan sonra cebimde az da olsa para olacak. İyi kötü, az çok bir maaşım olacak.” İnsan kaynakları sorumlusu sordu, “Peki sana ayda bu kadar para yetecek mi? Toplam elinde 350-400 lira kadar para kalacak, yeter mi sana?” diye. Yetmeyecek tabii, yetmeyecek desen işe almayacaklar ama. “Yeter, yeter... Ben de tam o aralarda bir miktar düşünüyordum” Ona da ‘Eyvallah’ dedik yani. Asgarinin de asgarisine razıyız ulan! “Eeee peki, bu yeni çıkan zorunlu sağlık sigortasından haberiniz var mı?” diye sordu, “Yok,” dedim, “Neden sordunuz?”

“Şimdi eskiden sigortanızın tamamını devlet ödüyordu, yani sizin gibi part-time çalışan öğrencileri ele alırsak eksik saatlerinizin sigorta primlerini artık devlet ya da şirket değil bizzat siz ödeyeceksiniz.”

Evet arkadaşlar hikaye böyle başladı. Uzun uzun araştırmaya giriştim. Nedir bu ‘Zorunlu Sağlık Sigortası’ diye... Oraya bakıyorum anlamıyorum, buraya bakıyorum anlamıyorum. Hayır, anlamamamın nedeni salak olmam değil, bir milleti soymayı nasıl bu kadar açık açık yaparlar diyorum kendi kendime. Cevabını bulamıyorum. Öyle şeyler var ki, “Artık bu kadarı da şakadır be kardeşim, bu kadar alçak değillerdir!” diyesi geliyor insanın.

Düşünün ki bir adamın işi yok, geliri de yok. Borçla harçla kamını doyuruyor, kafasını dört duvara sokuyor. Devlet artık yeni çıkan yasaya göre diyor ki, “Sen işsiz de olsan eline bir yerden para geçiyor, hadi uçlan bakalım!” Nasıl mı? Seni gelir beyanına çağırıyor. Ne yiyorsun, ne içiyorsun, kaç lira kira veriyorsun soruyor ve seni ona göre soyuyor. Evinin kirasını borç para ile mi veriyor diyelim bu işsiz adam, tamam o zaman devlete de verir demektir. Parayı nasıl buluyor, kime yalvarıyor umurunda değil artık devletin. “İşsiz kaldıysa kaldın kardeşim, sorumlusu ben miyim?” diyor.

Mesela bana şunu diyor bu devlet: “Sen öğrenci misin? Ayda 20 gün mü çalışıyorsun? Hadi bakalım kalan 10 günün sağlık primi için pamuk eller cebe?”

“E sağlık hakkı? Sosyal devlet? Öğrenciyim..”

“Bana ne lan!? Ne olursan ol vereceksin!”

Mesela prim ödemekten kurtulmak için kişi başına gelirinizin 295 liranın altında olması gerekiyor. Yani yememen, içmemen, sokakta yatman gerekiyor. Ayrıca bu yasayı çıkarırken çalışanları birey olarak gördüğünü belirten ve bunun için artık her aile bireyine ayrı sigorta primi ödeten AKP, gelirinizi hesaplarken ananızın, babanızın maaşını da işin içine katarak bir ortalama alıyor. “E hani ben birey olmuştum? E bana ananın, babamın verdiği para yetse zaten çalışmazdım,” diye itiraz etmeyin. Bunlar zıvanadan çıktı.

Benden alacakları en düşük para aylık 35 lira, gelir beyanından sonra daha fazla çıkmasından korkuyorum. 100 lira çıkan çalışan öğrenci arkadaşlarım var. **Düşünsenize, ben ayda her şey dahil 500 liraya çalışan birisi olarak -yol param, yemeğim dahil- ayda 35 liradan senede 420 lira sağlık primi ödeyeceğim. Senede bir maaşım gitti, geçmiş olsun. Bir maaşıma resmen el koydular.**

Bütün bunları bile bile gelir beyanı yapmaya gittim. Gitmeden önce tabii muhtarından fotokopisine bir 20-30 lira daha çıktı cebimizden. Sabah 9’da semtimdeki Sosyal Yardımlaşma binasındaydım. (Ne sosyal yardımlaşmamış be kardeşim!) Sabahın 9’unda olmama rağmen 2 bin 200 küsürüncü sırayı aldım. **Ulan bizi soyuyorsunuz bari onu düzgün yapın!** Milleti tavuk gibi kümeslere doldurmayın. Sıra yarım saatte 5 kişi hızında ilerliyordu, yani bana sıra gelmesi umudu yoktu. İnanın tam iki saat kalabalığı izledim. Görevli memura bağırınlar, birbirini yumruklayanlar, tükürenler, küfür edenler... Herkesin kini nedense birbirine yönelmiş. Bir kişi de çıkıp demiyor, “Biz n’apıyoruz burada, neden para veriyoruz, kime veriyoruz, nasıl veriyoruz, bunun sorumlusu kimdir?”

O kalabalığı izlerken kendime acıdım, kalabalığa acıdım. **“Biz bu kadar zavallı mıyız?”** diye sordum kendi kendime. Binanın bahçesine çıktım, bir sigara yaktım. Bir adam elinde numara dolaşıyor, dedim, “Herhalde zavallı adam şaşırmış, insanlara ne yapacağını soruyor?” Adam diyor ki, “Abi sırama en fazla 1 saat kaldı, ister misin?” Sırasını satıyor... “Biz bu muyuz?” diye sordum bu sefer kendi kendime. Devlet ensemize vurdukça hıncını birbirinden çıkaran, birbirini kazıklayarak parazit gibi yaşamaya çalışan insanlar mıyız?

Hayır arkadaşlar, biz bu değiliz. Biz bu olmamalıyız. AKP, her gün elimize daha fazla cebini atıyor. Hiç utanmadan çalışmak zorunda olan öğrenciyi bile soymaya kalkıyor. “Sen çalışma,” diyor, “Cemaat bursları ne güne duruyor, cemaat yurtları ne güne duruyor?” “Sen çalışma, sen emek verme, sen asalak ol, sen bizim verdiğimiz sadakalarla öğrenci ol, kitap okuma, bizim sokaklarda dağıttığımız dini kitapları oku, senin sinemaya ya da tiyatroya gidecek paran da olmasın, sen mahallendeki said-i nursi konferanslarına git! Ya bizim dediğimiz gibi mürit olacaksın, ya da al sana sömürü!” diyor. Evet, AKP bize tam olarak bunu diyor. Buna ses çıkarmamak, “Evet, biz senin istediğin gibi asalak olacağız,” demektir.

Sesimizi çıkaracağız, hoyun ölmeyeceğiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tiny.cc/meyecozizl>

Eğitim sistemi ‘Allah’a emanet!’

Zorunlu eğitimi 3 kademeye çıkaran yasa teklifi, Meclis’ten geçmiş olsa da birçoğumuz iktidarın ‘dediğim dedik’ anlayışı yüzünden mağdur olmaya devam edeceğiz! İktidar korosunun sivil anayasa hazırlığı sürecinde ağızından düşürmediği o sözümüne ‘eşitlikçi’ nağmeler, yurdun her bir köşesinde polis kalkanları ve meydan dayakları ile taçlanmaya devam ediyor! “Biz herkesin katılımını sağlayacak sivil bir anayasa yapacağız!” diye nabza göre şerbet dağıtanlar, söz konusu eğitim hakkı olunca Meclis’teki vekil sayısına göre hareket edebiliyor!

AKP çoğunluk demokrasisi anlayışıyla yaptığı her şeyi meşrulaştırma yolunu seçtiği için, işin bu kısmı bize şaşırtıcı gelmiyor.

Kapitalist sistem içerisinde eğitimin, sistemin devamlılığı açısından bakıldığında stratejik bir önemi var. Fakat bunu yaparken dahi onun da kendisini bilimsel verilere dayandırma gereksinimi vardır. Yapılan yasa bunları dahi dikkate almadan düzenlenmiştir. Yasanın eğitim sisteminde kapanmaz yaralar açacağı aşikardır. İmam hatipler ve zorunlu din dersleri tartışmaları devam ederken sanki bir öc alma meselesiymiş gibi basitleştirilen ve eğitimi medrese eğitimine geri götüren gerici uygulamalar karşımıza çıkacak gibi görünüyor. Baksanıza, Manisa’da cübbeli-sarıklı mollalar derslere girmeye başladı bile!

Staj sömürüsü...

Yeni yasa ile birlikte çocuklar 9-13 yaş aralığında ortaokulda farklı seçmeli dersler alabilecekler. Bu yönüyle sistem, çocukların yanlış tercihte bulunması riskini de taşıyor. Özellikle bu seçmeli dersler ile ilgili kararı Milli Eğitim Bakanlığı’na (MEB) bırakmaları da bir başka risk! Yani MEB ne isterse o ders seçmeli olacak. Bu nedenle MEB’in hangi seçmeli dersleri seçeceğini bilmediğimiz için de bir başka risk faktörü ile karşı karşıyayız.

Bu yasa değişikliğini sermaye ve onun ihtiyaçlarından da bağımsız görmemek lazım

Uluslararası piyasa ve yeni çalışma biçimleri güvencesiz ve ücretsiz çalıştırmanın yaygınlaştırılmasının bir ayağı olarak Türkiye devleti, uluslararası sermaye için güvenli bir liman olduğunu kanıtlama iddiasıyla emek alınındaki haklara dönük saldırılarına bir yenisini de bu yasayla eklenmiş oluyor.

Önümüzdeki dönemde staj adı altında sürdürülen sömürü, yasa ile hem meşruluk kazanmış hem de daha geniş bir yaş grubunu kapsadığı için artmış olacak. Değişen yasayla beraber meslek lisesi açarak patronlara devlet tarafından öğrenci başına para verilerek buraların özel sektöre devredilmeside karşımıza çıkacak bir diğer sorun olarak karşımıza çıkacak...

Yani olan yine emekçiye ve onların çocuklarına olacak...



FİRDES CAN

Postal yerine takunya: 'Eğitim şart!..'

Bugünlerde kimisi yeni eğitim sistemine şiddetle karşı çıkarken, kimisi de bunun olması gereken sistem olduğunu söylüyor ısrarla. uzman değilim ancak en azından şunu görebiliyorum ki, dün eğitim sistemi şu şekilde robotlar yetiştiriyordu, yarın da bu şekilde yetiştirecek. Bahsettiğim; eğitim sisteminin kapitalist düzendeki rekabet ortamı doğrultusunda, daha çok para neredeyse oraya yönlendirilen ilgi alanları, bireylere aşılan 'ne kadar acımasız olursan o kadar çok para kazanırsın' mantığı ve ruhları olmayan robot sürüleri! Kaçınılmaz olarak ruh olmayınca; ruhları doyurmanın, aydınlanmanın araçları bilim, sanat, tarih, felsefe, vs. de önemini kaybediyor insanların gözünde. Bunlar gereksiz kavramlar olarak görülüyor. Ya da bir makam, mevki kadar öneme sahip olamıyor. Ne demiştik? Her şeyden önce ayakta kalabilmek gerekli...

İnsanların çocukluğunda ilgi alanlarını ortaya çıkaracak ve daha sonra bu alanlarda aydın bireylerin yetiştirilmesini sağlayacak şekilde bir eğitim sisteminin ihtiyacı görülmezken; bireyleri kör bir fanatizme ve farklı görüşlere karşı hoşgörüsüzlüklere sürükleyen Cüneyt Arkın -ya da modern versiyonu 1453- filmleri tadındaki tarih dersleri, İslam dinine -hatta Sünni mezhebine- mensup olmayan dinleri ya da farklı bakışlardaki felsefi ahlak kuramlarını hiçe sayan zorunlu Din Kültürü ve Ahlak dersleri, silaha-savaşa haklı/haksız bakmadan karşı duruş gösteren bir diğer azınlık konumundaki pasifistleri baskı altına alan Milli Güvenlik dersleri kapitalist sistem tarafından dayatılıyor-du.

Kısacası, ihtiyaçların yerini dayatmaların



aldığı bir eğitim sistemi söz konusu. Daha açık bir deyişle; dayatmalar demokratik kılıfa sokulmuş bir şaşırtmacayla insanlara ihtiyaçmış gibi yansıtıyor. Kapitalist sistemin kaçınılmaz sonucu olan geçim sıkıntısının da yardımı eklenince bu şaşırtmacaya, insanların asıl ilgi alanları rahatlıkla köreltilip, bu sisteme hizmet eden ilgi alanları (para, mevki, rekabet, vs.) bireylere aşılanıp, fabrikasyon üretimi tek tip robotlar kullanıma hazır hale geliyor. Tek fark, çünkü robotlar SSCB'nin henüz yıkılmamış olduğu 'soğuk savaş' yıllarında aşırı milliyetçi politikaların gereğince üretiliyordu, bugünküler ise Ortadoğu'daki günümüz stratejilerinin getirisi olan 'İlmli İslam' politikasının gereği bir şekilde üretilecek. Yıllardır coğrafi konumundan ötürü kapitalizmin ileri karakolluğunu yapmakta olan Türkiye'nin, yakın bir zamanda diğer İslam ülkelerine rol model olarak tanıtılmasından bu dönüşümün somut

bir adımı görülebilir.

Bugün bu yeni sisteme şiddetle karşı çıkan 'belli bazı' kesimlere bakıyorum da aklıma bir atasözü geliyor: **Tencere dibin kara, seninki benden kara! Ayağına ha postal giymiş, ha takunya hiç bir farkı yok.** İkisinin de peşinden yürüdüğü sahip aynı: Kapitalizm. İki zihniyetin de aynı ilahın çıkarlarına göre yönlendirilmiş olduğundan haberiniz yok muydu yoksa? Bak buna gülerim işte! Kapitalizmin işi şansa bırakacağını düşünene kadar saf olmayalım.

Dün Atatürkçülük maskesi takan nice politikacının, komutanın, milletin sırtından nasıl lüks yaşamlar sürdüğünü göremeyecek kadar kör hale bu toplumu hangi eğitim sistemi getirdi, bir soralım bakalım kendimize. Ya da bugün kendini solun direği sayan, gerçekte faşistlik derecesine varabilen milliyetçi tepkilerini sıkça gördüğümüz diğer bir deyiş ile, çağdaşlığı kendine göre yorumlayıp tekeline alınmış ancak gerçekte

dibine kadar hoşgörüsüz insanlar hangi eğitim sistemi ile üredi bu ülkede?

Ne çok meraklısı varmış usaklığın bu ülkede yahu. Ortalığı senelerdir velveleye veriyorlar. Bırakınız canım, şimdi biraz da bu zihniyet kapitalizme usaklık etsin ki başkaları yesin kaymağını bu işin. Pardon 'bedavadan kaymak' tatlı geldi, değil mi? Bu ne bencillik yahu? Sırayla bu işler. Ayıp, ayıp...

Bugün bu eğitim sistemine karşı çıkan sosyalistlere gelirsek, bu tepkilerin altında çok başka sebepler var. Sosyalist kesim, binanın çarpık temelini hâlâ aynı yerinde durduğunun, sadece aynı temelin üstüne çünkü müteahhitlerin dikmiş olduğu katların yıkılıp, yerine günümüz müteahhitlerinin katlarının dikildiğinin gayet farkında. Hangi binanın göze daha hoş geldiği kişilerin estetik anlayışlarına göre değişir elbet. Ancak **bina dışarıdan ha mektebe benzemiş ha türbeye, bu hiç önemli değil.** Burada tartışılması gereken öncelikli konu binanın temelini ne durumda olduğu. Sosyalistler; postalci zihniyetten farklı olarak, Türkiye'de emperyalizmin değişen çıkarları doğrultusunda revize edilmek istenen eğitim sistemine karşı çıkıyor. Türkiye'nin bu kırılma noktasında, emperyalizme yeni askerler yetiştirmesinin önüne geçip, bu gidişe bir son vermek istiyor.

Demek istediğim, bu kafalar değişmez ve temel de sağlam bir şekilde yeni baştan atılmazsa, deprem gelip çatığında bu binanın öyle de böyle de çöküşünün kaçınılmaz olduğudur. Ve sosyalist kesimin de tepkilerinin altında yatan temel faktör budur.

Öğretmenlerin intihar ettiği ülke!

Nisan ayı başında iki ataması yapılmayan öğretmen intihar etti. Trabzon'un Akçaabat İlçesi'nde 27 yaşındaki Hilal Uzunkaya, sekizinci kattaki evinden atlayarak intihar etti. Uzunkaya'nın, uzun süredir öğretmen olarak atanmadığı için psikolojik tedavi gördüğü belirtiliyor.

5 Nisan'da ise Diyarbakır'ın İncehıdır Köyü'nde, Mustafa Kaya adlı öğretmen 'kravattıyla' kendini asarak intihar etti.

Daha birçokları gibi...

Artık 'atama'dan umudunu kesen öğretmenler, polis olmak için sıraya giriyor. Polisin öğretmen ve doktardan daha fazla maaş aldığı, 'atama' diye bir sıkıntı çekmediği bir ülkede yaşıyor çünkü... İki ataması yapılmayan ve intihar eden öğretmenlerden bir kısmı:

Nermin Gümüş: Adıyaman'ın Gölbaşı ilçesinde ataması yapılmadığı için sözleşmeli müzik öğretmeni olarak görev yapıyordu, 27 yaşında oturduğu apartmanın dördüncü katından atlayarak intihar etti. (11 Ocak 2007)

Handan Ülker: 26 yaşında, Tokat'ın Erbaa ilçesinde sözleşmeli öğretmen olarak çalışırken,

görev yaptığı okulun tuvaletine kendini asarak intihar etti. (28 Şubat 2007)

Şengül Özkan: Bursa'da ücretli öğretmenlik yapan Şengül Özkan, dört yıl boyunca atama bekledi. Sonunda intihar etti. (1 Mart 2007)

Nuray Özer: Elazığ'ın Ağın ilçesinin Saraycık köyünde vekil öğretmen olarak görev yapıyordu, amcasının evindeki a v tüfeğiyle intihar etti. (13 Ağustos 2008)

Muhammet Aytekin Çiftçi: Trabzon'un Akçaabat Lisesi'nde ücretli öğretmenlik yapıyordu, 27 yaşında babasına ait ruhsatlı tabancayla intihar etti. (3 Mayıs 2009)

İsmail Kızılok: İstanbul'da ücretli öğretmenlik için yaptığı başvuru da reddedildi. Sürekli iş arayan fakat bulamayan Kızılok, bunalıma girdi. Ağabeyini arayarak "Benim cezazemi hastaneden alın" dedi. Geçen yıl annesini kaybeden Kızılok, annesinin ölüm yıldönümünde Bayrampaşa'daki bir elektrik direğine çıkarak ölüme atladı. (14 Eylül 2009)

Kadir Ağzıburuk: İstanbul Teknik Üniversitesi Biyoloji bölümü mezunu olan Kadir Ağzıburuk, Balıkesir İskele Mahallesi'ndeki evlerini

merdiven korkuluklarına iiple kendisini astı. KPSS sınavlarına girdiği ve istediği sonucu alamadığı öğrenilen Kadir Ağzıburuk'un bir süredir psikolojik tedavi gördüğü, daha önce de vekil öğretmenlik yaptığı söylendi. (12. 02. 2010)

Şahin Demir: Ağrı'nın Sabuncu köyünde ücretli öğretmenlik yapan Şahin Demir, ataması yapılmaması sonucunda girdiği bunalımın ardından kendini okul lojmanının tavanına asarak intihar etti. (26 Mayıs 2010)

Adem Sarıusta: Trabzon'da öğretmen olarak atanmayı bekleyen, 1,5 yaşında bir kız babası. İşsizlik yüzünden evinin beşinci katından atladı. (17 Haziran 2010) Ve daha niceleri...

Elif İşler: Adana'da beşinci kez girdiği KPSS sınavı da kötü geçti, sulama kanalına atlayarak intihar etti. (14 Haziran 2010).

Fikret Ercan: Bursa'da kravatta oturma odasının kapı koluna asılmış halde bulundu. Arkasında, "Artık yoruldum, çalışıyorum ama olmuyor. Sizleri sıkıntıya sokacak, onurunuzu zedeleyecek bir şey yapmadım. Yaşamış olsam bile KPSS'de yine başarılı olamayacaktım" yazılı bir not bıraktı. (17 Haziran 2010)

Ahmet Fazlı Elçi: Tekirdağ'ın Çorlu ilçesi'nde atanamayan bir öğretmendi, geçinebilmek için

hamal olarak çalışıyordu. 44 yaşında ve iki çocuk babası olan Elçi, Atatürk Çok Programlı Lisesi'nde ücretli din kültürü öğretmeni olduğu sırada hayata veda etti.

Uygur Şenocak: Elazığ'da 2010 KPSS sınavının ilkinde atanacak puanı almışken kopya nedeniyle sınavın iptal edilmesinin ardından yapılan ikinci sınavda yeterli puanı alamadı, bir ağaca asılı olarak bulundu. (11 Ocak 2011)

Yeter İmrak: Eşinden ayrı olarak üç çocuğuyla yaşam mücadelesi veriyordu, ücretli öğretmenlik yaptığı okulun karşısındaki inşaatın atladı. (12 Ocak 2011)

Ali Kürklü: Osmaniye'de 2010'da girdiği KPSS sonucunda atanabilecek puanı alan Kürklü sınavın iptal edilmesi ve ikinci sınavda atanabilecek puanı alamaması nedeniyle bunalıma girdi ve intihar etti. (19 Ocak 2011)

Ümit Eker: Soma Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nde iki yıldır makine teknolojileri dersi için vekil öğretmenlik yapan Ümit Eker (30), intihar etti. (07.04.2011)

Ceyda Cansu Danker: Son iş görüşmesi yaptığı dershanelerden 300 TL'lik maaş teklifi aldığı öğrenildi. Kendini dördüncü kattan boşluğa bıraktı. (Devam ediyor. Takip etmek ister misiniz?)



OKAN ÇAKAL

Polis devletinin 'normalleşme'si...

Günümüzün moda sözcüğü 'normalleşme'... Normalleşiyormuşuz, öyle diyor liberal 'aydın'larımız, 'muhafazakâr demokratlar'ımız ve hatta bazı 'Marksist'lerimiz. 'Askeri vesayet'in geriletilmesi sayesinde Avrupa standartlarında bir demokrasiye kavuşacakmışız. Buna paralel olarak da artık işkence gibi, yargısız infazlar gibi, düşünce suçu gibi 'anormallikler' yer almayacakmış hayatımızda.

Pek çok şeyi anlayamadığım gibi bu normalleşme muhabbetini de anlayamıyorum. Kim bilir, belki de 'normal Türkiye' için fazla anormalimdir.

Örneğin bu ülkede Hizbullah gibi bir örgütün önder kadroları bürokratik bir hata yüzünden 'yanlışlıkla' serbest bırakıldı. Daha da ilginçiyse kimse bunu garipsemedi. Kimse garipsemediğine göre demek ki hata bende. Çünkü ben, böylesine kanlı ve kirli bir örgütün yöneticileri -bırakın devlet eliyle davullu zurnalı uğurlanmayı- *Prison Break* dizisine taş çıkartarak hapisshanedan kaçsa bile büyük olay olacağını sanırdım. Yanılmışım.

Hrant Dink davası var bir de. Mahkeme, "Örgüt var ama delil yok" demiş. Bu mahkemeler somut delillere bakarak karar vermiyor muydu yahu? Eğer ortada delil yoksa mahkeme örgüt olduğuna nasıl hükmetti, yok eğer deliller mevcutsa **ciğer nerede?**

Fakat hakkını yemeyelim mahkemelerimizin. Yurttaşlardan toplanan vergilerle ödenen maaşlarının hakkını verebilmek için canla başla çalışıyorlar diğer davalarda. Sineğin yağından örgüt çıkarıyorlar. İnanmıyor musunuz? Ankara'da yapılan Hopa Olayları Protestosuna bakın. Savcılarımız kestirilen saçtan ve miting alanına getirilen şemsiyeden yola çıkıp 40 yıl önce tarihe karışmış olan THKP-C örgütünün 'üyelerini' içeri tıkmadılar mı? Eğer Sherlock Holmes'un yaratıcısı Artur Conan Doyle bizim savcılarımızı görebilseydi, kendi karakterinin bizim savcılarımızın yanında ne kadar sönük kaldığını düşünüp Sherlock Holmes hikayelerini piyasadan toplardı.

Arif Pelit davası... **Mahkeme, Pelit'in evinde bulunan 19 çakmağın 'olağan hayatın akışına uymadığı' düşüncesinden hareketle Pelit'in örgüt üyesi olduğuna hükmetmiş.** Haberi ilk duyduğumda evde sigara yakmak için kullandığım çakmakları saydım. Tamı tamına 12 taneydiler. Ne kadar çakmağın olağan hayatın akışına uygun olduğunu bilemediğimden panik halinde hepsini çöpe attım. Sigaramı tüpten yakıyorum şimdi. Ama içim, kanunlara uyan bir yurttaş olmanın huzuru ile dolu.

Demek ki Hrant Dink Davası istisnadır. Mahkemelerimiz yukarıdakilere benzer daha pek çok örnekte örgüt üyeliğine delil



bulma konusundaki yeteneğini kanıtlamıştır.

Okuyucularımız "abartma" diyebilirler bana, "eğer masumsalar bu zaten anlaşılır ve serbest kalırlar" diyebilirler. Haklı da olabilirler. Mesela **Cihan Kırmızıgül iki yıl, Ahmet Şık ve Nedim Sener ise birer yıl tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildiler.** Bu tahliyeler, tahliye olanlar için şüphesiz sevindirici. Fakat ben söz konusu tahliyelerden sonra dehşete düştüm. Eskiden, devletin bir muhalifi içeri tıkmak için sahte de olsa delil uydurmak zorunda olduğunu düşünürdüm. Şimdi anlıyorum ki devletin böyle bir zorunluluğu yok. Sizi adam gibi bir tek sebep göstermeden tutuklayabilir, sizi bir yıl içeride tutup işinizi, okulunuzu, hatta sağlığınızı mahvettikten sonra da 'pardon' deyip bırakabilir, ve bu normal olur. Normallik beni korkutuyor.

Size de çıkabilir!

Öyle bir dönemde yaşıyoruz ki her an herkes tutuklanabilir. Hadi Kürtlerin ve sosyalistlerin tutuklanması, 'köpeğin adamı ısırması' zaten. O yüzden haber değeri taşıyor. Fakat artık adamın köpeği ısırması bile günlük hayatın sıradan bir olayı haline geldi. Tutuklanan ya da tutuklanması istenen şu isimlere bakın: Eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, Fenerbahçe Klübü başkanı Aziz Yıldırım ve en ilginç de hakkında yakalama kararı çıkarılan Mit Müsteşarı Hakan Fidan. Yanlış anlaşılmasın, "Bu adamlar masumdur neden tutuklandı?" demiyorum. Devletin torbadan kura çekercesine önüne geleni içeri attığı bir atmosferde bu güçlü kuvvetli adamlar bile kendilerini güvende hissedemezken sıradan bir öğrencinin yahut emekçinin hali nice olur, diye soruyorum.

Yine itiraz ediyorsunuz değil mi,

"90'larda yargısız infazlar vardı, işkence

vardı. Şimdi onlar yok," diyorsunuz. Sizi gidi sizi! **Son 10 yılda güvenlik güçlerinin uyguladığı şiddet yüzünden hayatını kaybedenlerin sayısı 100'ün üzerinde.** Tek tek saydırmayın bana.

Gökhan Çetintaş var mesela yakın tarihte örnek. İki kardeş düğünden yürüyerek evlerine dönmektedir. Askerler onları 'terörist' zannederek dur ihtarında bile bulunmadan üzerlerine kurşun yağdırmaya başlar. Gariplerim de kendilerine gerillaların saldırdığını sanıp bellerindeki kuru sıkı tabanca ile karşılık verirler. (Asker olsalar önce "Dur!" derler değil mi?) Kardeşlerden Gökhan Çetintaş hayatını olay yerinde kaybeder...

Ceylan Önkol var daha, **Şerzan Kurt** var. **Uludere** diye akıl mantık almaz bir katliam var ki devlet önümüzdeki yüzyıl boyunca bir tek muhalifin burnunu kanatmasa bile tek başına yeter önümüzdeki yüz yıl boyunca "Katil devlet hesap verecek!" sloganını haklı kılmaya.

Fuat Şengül... 2010 yılında motosikletiyle ilgili bir haciz meselesi yüzünden gözaltına alınır. (Dikkat! Siyasi bir sebep yok ortada. Hatta yüz kızartıcı bir suç bile mevcut değil. Haciz gibi hepimizin başına gelebilecek olağan bir probleminden getiriliyor karakola.) Karakolda üst araması sırasında polislere direnir. (Görüntüler medyaya yansımıştı, izleyenler bilir. Polislerin direnmek dediği Şengül'ün polislerin yukarıda tutmasını istedikleri kollarını sürekli aşağı indirmesi.) Polisler de Şengül'ü yaka paça yere yatırıp kelepçelerler. Bu kadarla kalsa sorun yok. Polisler, kelepçeledikleri Şengül'ü bir sandalyeye oturtup dakikalarca döverler.

Eskişehirspor-Bursaspor maçı öncesi bir Eskişehirspor taraftarı kız arkadaşına evlenme teklif eder, taraftar pankart açar, **"Gamzem benimle evlenir misin?"** diye,

Gamze teklifi kabul eder. Buraya kadar romantik komedi, sonra bu sevinçle grup dans edip şarkılar söylerken gökten üç elma yerine gaz bombaları yağar, polis taraftar grubunu dağıtmak için saldırmıştır.

Bu ay tabii bir de **Femen** eylemcilerinin başına gelenler var ki onu anlatmaya bile yürek dayanmıyor. Bunlar gibi daha çok örnek var. Sırf burjuva medyaya görüntüleri yansıyanları yazmaya kalsak bu ay iki sayı halinde çıkmak zorunda kalır dergi.

Eskiden devlet hiç olmazsa utanırdı. Kitlelerin gözünde meşruiyetini kaybetmekten korktuğu için elini ateşe sokmaz, kullandığı maşalara yaptırırdı kirli işlerini. 70'lerde maşa silahlı faşist çetelerdi, 12 Eylül döneminde sonradan rahathlıkla günah keçisi ilan edebileceği generalleri sahaya sürdü burjuvazi, 90'lar kontrgerillanın dönemiydi. Şimdi ise hiç çekinmeden, hiç saklama gereği duymadan, hiçbir bahane öne sürmeden ne yapıyorsa açık açık yapıyor devlet. Çünkü artık normalleştik, çünkü artık sivilleştik, çünkü artık yukarıdaki saydıklarımın hepsi normal!

Sosyolojide yapılmış sayısız devlet tanımlarının içinde en çok devleti belli bir coğrafyada şiddet tekeline elinde tutan en büyük kurum olarak niteleyen tanımı severim. Gerçekten de devleti diğer toplumsal örgütlenme şekillerinden ayıran en büyük özellik, devletin aldığı kararları bireylerle dayatılmasını sağlayan bir yaptırım gücüne sahip olmasıdır. Bu tanıma göre özünde zaten bir silahlı insanlar topluluğu olan devletin baskı uygulamayı yoktur. Emekçi kitlelerin örgütlü gücünden çekindiği için baskı uygulayamayanı, ya da **'şimdilik'** baskı uygulamaya gerek duymayanı vardır.

Devletin, askeri vesayet denilen şeyin altın çağını yaşadığı 70'li yıllarda bile açıktan yapamadıklarını bugün fütursuzca yapabiliyor olmasının sırrı da burada aranmalıdır: İşçi sınıfının 70'lerdeki örgütlülük düzeyi ile günümüzdeki örgütlülük düzeyi arasındaki farkta. Emekçi kitlelerin örgütlülük düzeyinin böylesine yerlerde süründüğü bir dönemde elbette ki devlet baskısına karşı kitlesel direnişler sergilenemeyecek, bu da doğası gereği baskıcı olan burjuva devletin şiddeti toplumun en aşağıdaki hücrelerine kadar yaymasına inkân taniyacaktır.

Umutsuzluğa kapılmaya gerek yok, süreci tersine çevirmek hâlâ mümkün. Fakat bu mümkünlüğü gerçeğe çevirmenin yolu *Taraftarların yaptığı gibi devletin demokrasi dilenmek olamaz.* (İçinde 'ana', 'kadı' ve cinsel içerikli argo lafların geçtiği, "Kimi kime şikayet ediyorsun?" mealinde güzel bir atasözümüz de var hatta.) Devlet baskısına direnmenin yolu, -hatta uzun vadede bir baskı aracı olarak devleti ortadan kaldırmanın yolu- emekçi kitlelerin sınıf temelinde örgütlenmesinden geçiyor...



Fetih 1453 böyle bir zamanda gösterime girerek Türkiye’de eksik olan o özgüveni tamirata girişti. İstanbul’un ele geçirilmesinin hâlâ bir çağı kapatıp diğerini açtığını sanan bizler için ‘fetih’ önemli bir metaforu. Özal’ın dediği gibi ‘21. Yüzyıl Türklerin yüzyılı olacak’sa Türkiye saldırgan bir siyaset izlemeliydi...

İstanbul’u yeniden fethetmek...

Yıllardır ‘beklediğimiz’ o an geldi. Şanlı tarihimizin unuttuğumuz, dahası unutturmaya mahal verilmeyip her yıl bir temsili yapılan olayı İstanbul’un Fethi’ni sinemada görme imkanına kavuştuk. Daha vizyona girmeden, fragmanıya hem Türkiye’de hem de çeşitli ülkelerde ses getirdi, tartışıldı. Zira ‘Türk’ün gücü’nü cümle aleme göstermeli, ‘dünya standartlarında bir film’ yapılmalıydı.

Kimileri 2012 yılında kıyameti bekleyedursun *Recep İvedik*’in de yapımcısı olan Faruk Aksoy’un *Fetih 1453*’ü vizyona girer girmez izlenme rekorunu kırdı. Seyirciler tırnaklarını yedi, film bittikten sonra kendilerini tutamayıp coşkuyla alkışladılar, tezahürat yaptılar. Herkes en az 1453 yılında İstanbul’a atıyla giren Fatih kadar seviniyordu. Sanki İstanbul ‘yeniden’ fethedilmişti...

Bu film ilk miydi? Aslında Aydın Arakon 1951 yılında *İstanbul’un Fethi* adında bir film çekmişti. Kendi zamanına göre oldukça iyi görüntülere de sahipti. Ancak bu konuda ‘gururumuzu okşayacak’ bir film olarak görülmedi. Bize daha ‘sahici’ şeyler gerekliydi; ‘gaza’ gelmeliydi.

Peki, bunca yıl aradan sonra neden bu kadar gaza geldik, İstanbul’u yeniden fethetmenin alemi neydi?

Bugünün gözlüğüyle geçmiş

Bu soruyu cevaplamak için güncel gelişmelere bir göz atmak oldukça yararlı olabilir. Öncesinde Erdoğan’ın ‘One Minute’i, peşi sıra Mavi Marmara’da öldürülen kişiler, yakın zamanda Arap ülkelerinde gerçekleşen isyanlar, Türkiye’nin Ortadoğu’ya ‘yeni bir gözle’ bakmasına vesile oldu. İki kutuplu dünya sisteminin bitmesiyle bölgesel bir güç olmaya soyunan Türkiye, etkinliğini ve gücünü arttırmak, Büyük Ortadoğu Projesi’nde yerini sağlamlaştırmak için atak üstüne atak yaptı. Pek çok kişi bu atakları ‘Yeni Osmanlılık’ olarak ifade etti. Ancak ‘şanlı tarihimiz’i sık sık yad etmek de, Osmanlı gene de ‘hastalardan’ olarak ölmüştü. Eğer Türkiye bölgesel bir güç olmak istiyorsa ‘ecdadın yaptıklarına’ bakmalı, onunla gurur duymalıydı. Zira yeni fetihler gerekebilirdi.

Erdoğan Suriye ve Filistin sorununu ‘bizim sorunumuz’ diye ifade ederken aslında böyle bir yaklaşım içindeydi. Zira zihinlerde Arapların bizlere ‘ihanet ettikleri’, şimdiki de İsrail belasıyla ‘cezalandırıldıkları’ bir kalıp düşünce olarak hep yer ediyordu. Arapları da bu beladan kurtarsa kurtarsa Türkiye kurtarır mıydı.

İşte *Fetih 1453* böyle bir zamanda gösterime girerek Türkiye’de eksik olan o özgüveni tamirata girişti. İstanbul’un



ele geçirilmesinin hâlâ bir çağı kapatıp diğerini açtığını sanan bizler için ‘fetih’ önemli bir metaforu. Özal’ın dediği gibi ‘21. Yüzyıl Türklerin yüzyılı olacak’sa Türkiye saldırgan bir siyaset izlemeliydi.

Muhafazakârlığın yükselişi

Sinema filmleri, diğer tüm sanat eserleri gibi bir yandan kendi zamanının isteklerine ayna tutarken, diğer yandan geleceğe ilişkin bir temenniye de dile getirir. Yani filmler hem geçmişe anlamlandırmaya çalışır, hem de geleceğe bir ışık tutar. Öyle ya örneğin geçmiş zaferle örülmüşse, gelecek neden böyle olmasın?

Bu yüzden *Fetih 1453*’ün esas olarak tarihsel bir olguyu bize sunmakla kalmadığını, Türkiye’de yıllardır süregelen aşağılık kompleksini tamirata girişip, bir olayı güncelleştirerek yeni temenniler yarattığını söyleyebiliriz. Günümüzle paralellik içinde rüştünü ispatlayamamış bir lider etrafında toplanıp, hadislerde zikrolunan ama herkese ‘nasip olmayan’ büyük bir işe kenetlenerek, bu konuda itirazı olanları susturarak geniş çaplı bir ‘fethetme’ girişmek... İşte olan bu...

İstanbul’u ‘yeniden’ fethetmenin önemi de buradan kaynaklanıyor. Aşırı biçimde görselleştirilip gözümüze sokulan bir beden gücüyle, sırtlanarak, ölenleri ve ölümleri kutsayarak, arada düşenleri, bacağı kesilenleri görmezden gelerek, isyana kalkışanları ezip geçerek yeni maceralara yelken açmanın psikolojik dayanağına ihtiyaç duyuluyor. **Büyük işler ‘güçlü bir lider’siz olmuyor. Ancak olur da Sultan Mehmet de umutsuzluğa düşerse hemen Gandalf gibi giydirilir.**

grip muştuyu bildiriyor. Askerlerin gücü yetersiz kaldığında Ulubatlı Hasan kesip biçiyor...

Dışarıdan içeriye döndüğümüzde filmin bir ‘baba sorunsalı’ yaşadığını ifade etmek mümkün. Zira Sultan Mehmet babasının ölüm haberini öğrendiğinde hemen toparlanıp yanına gidiyor ve diz çöküyor. Babasının onu kucaklamadığından, sevgisini gösteremediğinden dert yanıyor. Ancak kendisi de savaşa hazırlanırken aynı sevgiyi oğlu Beyazıt’dan sakıncı. Onu kucaklamıyor. Çocuğun annesinden uzak kalıyor. Sultan Mehmet bununla da kalmayıp kendisini tüm ‘dünya zevkleri’nden uzaklaştırıyor. Bu açıdan film bize başarıya ulaşmanın yolunun sıkı bir muhafazakarlıktan, hatta en temel istek ve gösterilerden bile sofuca uzaklaşmaktan geçtiğini söylüyor. Dışarıda saldırgan, içeride sofu bir devlet anlayışı sunuyor.

‘Peygamberin gözü’nden...

Sinemada karakterle özdeşim kurdurtmanın bir yolu yakın plan kullanımı veya karakterin öznelinden, onun bakış açısından dünyayı göstermektir. Böylece izleyici kahramanla özdeşleşir, ona yakınlık duyar.

Film açılışında bizi 627 yılına götürüyor. Bir odada toplanan kişiler Muhammed Peygamber’in karşısına geçmiş onun ağzından çıkacak sözleri pür dikkat dinliyor. Film genel eğilime uyuyor ve Muhammed’i ne görüyor ne de duyuyoruz. Ancak pek dikkat çekmese de Muhammed’in İstanbul’un fethi üzerine sözlerini söylediği bu sahne ilginç bir şekilde izleyicinin bu sahneyi ‘Peygamber’in gözü’nden’na yükseltildiği bir

an oluyor. Biz de bu sırada. Muhammed Peygamber’in yerindeymişiz gibi, karşıdaki misafirler kalkınca ayağa kalkıyor, başımızı sallayarak onlara elimizi uzatıyoruz. Film bu anlatım diliyle peygamber gösterilemez ve duyulamaz diyor görünse de, *Çağrı* filminin bile ötesine geçip izleyiciyi bir empatiye sokarak, “Peygamber sensin!” diyor.

Benzer bir öznel kamera kullanımının Ak Şeyh’in Sultan Mehmet’in çadırına girerken yeniden yaşanması, dinsel figürlerin gösterilmesinde empatiyi yükseltme düşüncesinin bilinçli olarak yapıldığının bir göstergesidir. Bu konuda muhafazakar camianın ses çıkarmadığına bakılırsa, herkes peygamberlikten ‘memnun’ gibi.

Fetih 1453’ün tarihi ele alış biçimi de sorunlu. Tarihte olmadığı kadar Hasan ile Sultan Mehmet’in yakınlaşması, hatta ‘kanka’ gibi bir yakınlık sergilemeleri filmdeki gülünç kısımlardan birisiydi. Hasan’ın aslında yeni bir Kara Murat olduğunu söylemek de mümkün. Zira eline kılıç veya ok geçse hızla savaşa koyuluyor ve kesip biçmeye başlıyor. Filmin sonundaki sancağı kuleye dikme sahnesi de dahil savaş belli bir idealleştirme şeklinde sunuluyor.

Fetih 1453 Hollywood’daki akranları gibi iyi-kötü karşıtlığında her iki tarafın iki kahramanını çatıştırıp, gerilim dozunu da ayarlayarak sonuca gitmeye çalışıyor. Bu konuda Hollywood’daki örnekler kadar başarılı olmasa da, kısmen başarılı oluyor. Zira ölen onca askerden çok Hasan’ın yakın ve ağır çekimde onca oka rağmen nasıl sancağı diktığını görüyoruz. Zaten bu sahneden sonra da savaş bitmiş gibi Sultan Mehmet Ayasofya’ya girip oğlundan bile sakındığı kucağını Rum küçük kıza açıyor ve onun sakallıyla uğraşmasına, gülücük atmasına öpmesine ses çıkarmıyor. Ortodoks lider de bunları görünce sevinçle gülümsüyor.

Müslüman Ulubatlı Hasan ise tüm sofuluğa rağmen güzel bir kız bulunca yatağa girmekten çekinmiyor ‘zina yapıyor’ ve sevgilisinin sonunda karnını okşamasına bakılırsa ‘gayri meşru’ bir çocuğu da olacak gibi.

Çocuklar filmlerde ‘umut’ olarak görünür. Geleceğe ilişkin ‘güzel günler’in habercisidir. Ancak *Fetih 1453* geçmiş mitleştirerek ele aldığı gibi, geleceğe ilişkin de emperyalist emellerin ipuçlarını veren bir film. İçinde barındırdığı pek çok saçmalığa rağmen geniş bir kesim tarafından beğenildi, alkışlandı, böylece yeni yapımlara kapıyı araladı. Ancak her ‘fetih’, filmin sonundaki yerel İstanbul Rumlarının yaptığı gibi, güler, sevinerek karşılanmayabilir. Yeni ‘macera’lara atılmanın bir anlamı yok. Zira birilerine göre fetih, bir başkasına göre işgal olarak görünebilir...



Ya hep birlikteyiz ya hiçbir şeyiz!..

Küçük dev kitapta denir ya, dünyanın bütün işçileri, birleşin! Neden denir en nihayetinde, zevkine bir servet düşmanlığı için mi, bir bozgunculuğa istinaden mi? Patronun parasında milletin gözü olduğundan mı? Gıcığına mı? Bunu çukur aynadan yanıtlayayım kısaca; çünkü öte tarafta dünya emperyal sermayesi, kompradoru, tefeci bankacısı, kelle tüccarı çeşitli menfaat kumpanyalarıyla fena birleşmiştir. Bir olmuştur. Kalın punto bir elif gibi! Onların karşısına Kızılderili adam misali, bir başına, ok ve yayla üstelik, zaten çıkamaz. Birleşmek, bir büyük kuvveti ancak bina eder, diye söylenegilir; yoksa **Manitu'nun yeşil çayırları HES olur, orada altın aranır, petrol kuyuları açılır, hücumu uğrar, çimenleri sökülür...** Yerler adamı alimallah!

Tabi, dünya işçilerinin birleşmesi, keyfe keder bir birleşme de değildir. Bir çay partisi kıvamında filan! Veya sırf bir inanca veya necip bir kan'a hürmeten hiç değildir birleşmek.

İdeolojik bir 'şey'

Nedir? İdeolojisi olmayan bir kitle futbol maçlarında bile dikiş tutturamıyor. Sırf bu sebep bile işçi ulusunun, -Kızılderili ulusu gibi dedim bunu- en sağlam direnebileceği bir yerde örgütlenmesi olmazsa olmazdır. (Bu satırları okuyup da şu ana düşünceye vakıf olmayan zaten yoktur, tereciye tere satmanın lüzumu hiç yoktur. Hızlı geçeyim.)

Bu esnada şirketler, hükümetler, kolluk kuvvetleri böyle bir örgütlenmenin önüne geçmek için de ayrıca kendileri örgütlenecektir, zira zaten örgütlenmişlerdir; şirket, hükümet, kolluk kuvvetleri, kumpanyalar dedik orada.

Beyaz adamın Kızılderili topraklarına şirketler ve mavi ceketlilerle girdiğini artık bilmeyen var mı? O demiryolları, şantiyelerinin işçi sınıfının bir büyük direnişine saha olması için mi örüldü, bir davaya hizmete? Çinliler, Kültür Devrimi'ni Vahşi Batı'dan mı başlattı böylece?

Bir araya gelememiş, bu şansını kaybetmiş veya hiç yakalayamamış Kızılderili halkı da en son *Wounded Knee*'de yani *Yaralı Diz*'de 'Mavi Ceketliler'in bir nevi atış talimiyle adeta son nefesini vermişti. (Bakınız: *Kalbimi Vatanıma Gömün / Dee Brown*)

İşçi sınıfı ne kadar örgütlenirse, ama bu örgütlenme işbirlikçi bir örgütlenme filan değildir! Kendi götünün derdinde, bir meseleye dönüşmemiş, siniri alınmış, gazı salınmış, hiddeti tevekküle tahavvül edilmiş bir örgütlenmeden bahseden de hıyarın tekidir. Sarı örgütlenme falan, ne alaka; patroncu ve saire, hadi oradan! Zira öyleleri kendi cehennemlerinin ateşinde elbet yanacaktır, ben görsem de... Yani yanmalarını umarın. (Arada yine

ILLÜSTRASYON: HAKAN TABAKAN



Evet, bizim ve bizim gibilerin ömründe sürekli bir zulüm varsa dünyanın her yerinde; bunun karşısında dünyanın yine her yerinde geçerliliği doğal olan devrimin sürekliliği de var olacaktır tabiatıyla. Bunu ben de kelimelerin ötesinde bilmek zorundayım; bizim Köşker Kaskas da, Oymacı Ali de, Öndüzenci Cahit de, Mobilyacı Hüseyin de, Tornacı Kamil de, Bahçeci Temin de, havancılık yapan Yunus da, Portekizli Ronaldo da, Cengiz Hoca da, Kumcu Yusuf biraderim de...

alengirli bir laf ettim, farkındayım, kendi cehennemlerinin ateşiyle yanmak, diye. Araya böyle cümleler serpiştirince kendimi iyi hissediyorum.)

-Bu arada 'hıyar' kelimesinin altını çizdi program, argo veya kaba sözcük, deyip. Görüyorsunuz değil mi, 'sistem' denen melun şeyin şöyle kelimelere bile tahammülü yok. O zaman ne yapılacak, önce sözlüğe dâhil edilecek böyle 'argo veya kaba sözcükler', sonra sistemin o tahammül sınırları geçilecek!-

Ne olur?

Yoksa ne olur, evet? Neler olduğunu yaşıyarak görüyor, öğreniyoruz işte! Birazdan yazıma alıntılar da yapacağım meselenin 'İlâh'larından! Ama bu derdi anlamak ve anlatmak için o kadar zahmete gerek yok aslında; hem okunması zor oluyor böyle yazıların, hakaten! En azından benim için zor oluyor!..

Kendimden giriperek devam edeyim. **On dokuz senedir işi olan bir işsizim.** İşsizim, çünkü çalışmanın esas oğlanı olan, geçimini sürdürebilme nesnesi o mangırlar benim cüzdanımdan pek uzak duruyor. **Kazandırdığının binde birini alamayanlar tayfasındanım** ben de, milyonlar gibi. Ben de oracıkta baba evi olmasa babalara gelecek olanlardanım. Böylece bir omuzla ancak yıkılmadan gidenlerdenim. İşim, kurtuluşun tek başına olacağını zanneden ve dolayısıyla bir **örgütlenmeme eğilimini** kanıksayan bir iş olup çıkmıştır. Ancak bir macta, çeşitli

sebeplerden dolayı, ayrıca saha tribün hatında birbirimize gaz vermek için de, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep birlikteyiz, ya hiçbir şeyiz!" diye bağırabiliyoruz belki. Sonra? Sonra çekip eve gidiyoruz, ne olacaktı?

Bankalar ve Burjıklar

Evet, ücretli köle ordusunun yiğit bir evladım, kölelik babında. Bir başınlık da adamı eblehleştirmez mi bir de! Tabii bunu o bankalar da biliyor. Onlar ne anasının gözü adamlar! Geçende arıyor biri, diyor ki... (Bakın, sahne şöyle bir şey aşağı yukarı):

Telefondaki ses

Size kredi verelim.

Burjık

Ama tüm maaş zaten kredi ödemelerine gidiyor, o sistemde görünmüyor mu *soktuğumun* borçları -italik, olanı şimdi ekledim.

Telefondaki ses

Evet, görünüyor bayım.

Burjık

Ee?

Telefondaki ses

Biz size yine de verelim krediyi, bu paracıklarla öteki kredileri kapatırsınız, eliniz rahatlar. (Hakikaten bunu önerdi telefondaki ses. Arada konuşulurken duydum, iki gün içinde bilmem ne kadar kredi satmalıymış...) "Hay anasını!.."

(Hayır, telefondakine değil, duruma dedim bu lafı.)

Burjık

Vazgeçtim borcu borçla ödeme sefilliğinden; ulan faiz, sigorta, dosya parası kime girecek?

Telefondaki ses

Götünüze girecek beyefendi, diyemedi kibarlığından.

Zira deseydi fena kızardım ona, telefonda ya! Ama belki bankada yüz yüze olsaydık muhteremle; ezilmiş bir sınıfın yılgın, bitik, bir başına; yarı aydın, biraz insan, az köylü, çok köle bir 'Burjık' -bunu burjuva ve mujik kelimelerinden imal ettim izninizle- bireyi olarak ikna edilir ve uzun vadeli bir başka batağın içinde buluverirdim kendimi. Haddizatında bir başına kalmış bir adamın aslında kendinin olmayan ama nedense kendinin zannettiği o sıcak, sıcacık, sımsıcak paraya dayanacak gücü olabilemezdi! (Evet, güç! Birlikte elde edilebilen bir şeydi; hatırlayınız tek kibrit çöpü, kırk kibrit çöpü örneğinin...)

Tatlı hayat

Ama dur!!! Acaba o krediyi alıp garanti 3 maç bulup iddaa'ya yatırıp parayı en azından ikiye katlayıp eldekiyle hazır borcu kapayıp teldekiyle de yiyip içip eğlenip? Yoksa bunca borçla, çalışarak olacak değil o tatlı hayat!

Bakınız dostlar, yine tek başıma arar oldum **kurtuluşu**. Biliyorum, benden bir cacık olmaz! Yani hal böyleyken olmaz. Değilse, önce birileri çıksın meydana, bakın nasıl safları sıklaştırırm. Bu arada program 'cacık' kelimesinin altını çizmedi. Anlaşılan bunu 'hıyar' kadar sakıncalı bulmadı. Lan o zaman bir silkiniş kapısından ben kendimi cacıklıktan hıyarlığa terfi ettiriyorum, en azından, kıyısından kenarından rahatsız ediyormuş 'sistem'i. Ben de böyle başlarım. Üstelik bir rahatın bozulmasının da vakti saati gelmiştir, değil mi?

Dördüncü Enternasyonal

Şöyle devam edeceğim bir alıntıyı kendime de nüfuz ettirecek. Yaşadığımız şu ahal ve şeraitte âdemoğlunun bir şeyler üreten, yapan, eden kuvvetlerinin gelişimi, hatta nefes alması sona erir olmuştur. Öyle abi! Örneğin mobilyacı kuzen o lanetli, o en geri hatta yaşamını sürdürmeye, bildiğin mahkûm olmuş durumda. Zulmün tam da istediği yerde duruyor; ailesinin karnını doyurma kavgasında! Buraya mahalledeki tüm arkadaşlarımız ekleyebilirim bu manada; döşemeci, marangoz, duvarcı, sıvacı, seramikçi, bahçeci, oymacı, demirci, kaportacı, tesisatçı, elektrikçi... (Ugh! Saydığım kadroya bakınız! Acaba bir müteahhitliğe girip onları çalıştırıp böylece zenginleşip gemiciğimi kurtarıp...) İnsani yaşam koşulları onlar için sadece birkaç kelimedir bu esnada. Gücsüz kalmış durumdalar -durumdayız, zira saydığım arkadaşlar bensiz bir şey yapamazlar-



Fotoğrafların anlattıkları...

tersinden akseden aynadaki o mendebur örgütlenmenin karşısında. Bunun yanında o teknolojik gelişmeler bahsettiğimiz insanların hayatının debisini yükseltecek yerde elbette efendilerin hanesine kasalar dolusu Dolar, bilmem ne olarak kaydolacaktır. En yalın örnekten gidersem; bilgisayar, bilmem ne destekli o özel servislerin karşısında bir Cahit dayımın tamirci-öndüzenci olarak o sektördeki ataklara katılması ne mümkün. Hele yanında çalıştırdığı ustanın, kalfanın, çırağın... Bırakın, **bizimkilerin kalesi adeta Malta milli takımının kalesi!** Yahu yerli veya yabancı sermayelere karşı şu İstikbal'lere, Ikea'lara, Ford'lara, Mercedes'lere Real'lere, bilmem nelere karşı, çıkıp top oynayacaklar ha! Vah! Bizim Bakkal Özcan 10 kere iflas etti şu 30 senede; içkisi yok, kumarı yok, bir şeyciği yok.

Teknolojilerin bir insanlığa değil de savaşlara hizmet etmesinden bahsetmiyorum bile. Onu da *Demir Adam*'ı filan izledikten sonra yazarım.

İnsanlığın krizi

Biz ademoğullarının kelimenin tüm manaları ve hayatın bütün hallerindeki bunalımları, dertleri, sıkıntıları falan çalışıp üretkenlerin sazı ellerine alamamalarına bağlıdır, diye güzelce iskele edilir konu. Üreten insanın aynı zamanda yöneten insan olmaması bizi bir krizden ötekine yuvarlayacaktır, diye ilave edilir.

Böylece o ağır babalar, top gibi oynamaya devam edecekler bizle. Ve her defasında daha şiddetli, zalim tahta burun tekmelere maruz kalacağız. Kalıyoruz da. **Bir de yediğimiz o tekmelere milli ve manevi vuruş teknikleri eklemiyorlar mı?** Ah ulan, en çok da işin bu sefil taktiği çan yakıyor.

Problem tabii ki lokal değil, bu sebepten lokal anesteziyle de hallolmaz. O Ikea, Ford, BMW bir Adana'da örgütlenmemiş ki. TV'den gördüm, başka şehirlerde de var bunlar.

Hem bir baktım Yunanistan gider oldu. Portekiz'i Cristian Ronaldo bile kurtaramaz deniyor. Lakin kimse kendini bir başına kurtaramaz, evet. Bunu ben demiyorum. Yaşayıp tecrübe sabitleyenler, meseleyi prensipleriyle de analiz edip konuşmuşlar. Ben de kendi küçük hayatımda tanık olduklarım ve yaşadıklarım somutlaştırıyorum işte! Uluslararası bir emperyal virüs söz konusuysa ve böylece aynı sınıfın insanlarını bir bir vuruyorsa, sürekli bir yıkımı yaşıyorsa âleme; bunun karşısına gemisini kurtaran kaptanı bir Süpermen olarak koyup kendi göbeğini kesmeye çalışmak en terbiyeli ifadeyle saflık olur. Sahi lan, şu süper kahramanlar da efendilerin değirmenine su taşımaktalar mecazen de olsa.

Evet, bizim ve bizim gibilerin ömründe sürekli bir zulüm varsa dünyanın her yerinde; bunun karşısında dünyanın yine her yerinde geçerliliği doğal olan devrimin sürekliliği de var olacaktır tabiatıyla. Bunu ben de kelimelerin ötesinde bilmek zorundayım; bizim Köşker Kaskas da, Oymacı Ali de, Öndüzenci Cahit de, Mobilyacı Hüseyin de, Tornacı Kamil de, Bahçeci Temin de, havancılık yapan Yunus da, Portekizli Ronaldo da, Cengiz Hoca da, Kumcu Yusuf braderim de...

Etiketler: Komünist Manifesto, 4.Enternasyonal, Troçki, Sürekli Devrim, Sosyal Sınıf, Proleter Enternasyonalizm, Aç Sınıfın Laneti, Bizim Mahalle, Bankalar, Çalışan İşsizler, Bakkal Özcan...



Adam doktora gitmiş. "Doktor bey benim bir sorunum var ben hiç gülemiyorum..."

Doktor: Şu karşıya bir sirk geldi. Dün oradaydım. Bir palyaço var geberdik gülmekten git onu izle gülersin.

Adam: Doktor bey o palyaço benim.

Fakat bu resimdeki palyaço bizim bu palyaço gibi değil. Yeri gelir güldürür, yeri gelir hüznülüdür. Her zaman muhalif ve sevimlidir. Boş mizah yapmaz politiktir. Bir bize özgüdür yerme sözcüğü gibi kullanılması...

Ama bu resimdeki satın alınmış. Zengin sofralarında, bir seferliğine komiklik yapmaya gitmiş, atılan kemiği ağızla havada yakalayınca çok gülmüşler. Sonra herkes atmaya başlamış artıklarını. Bakmış karnı güzel doyuyor, taktırmış boynuna zinciri, kalmış orada...

İnsan niye fotoğraf çektirir? Anlarını geleceğe taşımak için. Hafızamızın unutabileceği günlerde beynimize bir ışık çakıp, bir an sayesinde çok geniş bir zaman dilimini yeniden anımsayabilir insan. Bir de yüzleri unutmamak için. Zaman, uzadıkça yüzleri unutturan bir kavram haline gelebiliyor. Bir işkencecinin, halkını soyup acı çektiren bir faşistin yüzü kolay unutulmasa da, hayatımızın bir anında olup sonrasında göremediğimiz yüzler, fotoğraflar sayesinde kalır aklımızda...

'Hatıra fotoğrafı çektirmek' diye bir kavram var bildiğimiz... O halde bu neyin fotoğrafı?!

Zihniyetin ve niyetin fotoğrafı. O senden önce ölürse, özleyip baktığında, o fotoğrafta ne göreceksin? Mantık şu: "Tamam ben yüzünü göremeyeceğim, ama kimseler de göremeyecek."

Namusumuzu koruyacağız diyerek kararttığınız ve kapattığınız hayatların hesabını nasıl vereceksiniz? Bir çarşafın içinde gün ışığından mahrum, cezaevleri sırtlarında dolaşan, çocuk yaşta koynunuza aldığınız, sadece yemek yapıp doğurur sandığınız bu kadınlarımızın, insan olduğunun bile farkında olmayan beyinler, bir gün yüzleşmekten korktukları için bile kapatılmalıdır yüzlerini fotoğraflarda. İnsanın mal gibi alınıp satıldığı, kadının insan yerine konmadığı Arap memleketinde dünyanın porno alemi uydulardan evlere servis halinde. Uydu anteni kullananlar bunun en masum tarafını da olsa, bilebilirler Araplara özel telefon hatlarını. Bunlar Arap'ı bozmaz. Namus, kadını örttüğünde tamamdır, tamdır...

Halkını sömürmek, yalancı baharlarla topraklarını emperyalizme peşkeş çekmek, masum insanları öldürmek namus değil mi? Bu heriflere özenip Arap milliyetçisi bir islâm'ın peşinde olmak da namustandır herhalde...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>





Bazen ideolojik nedenle göğüs göstermek gerekir -mi?

8 Mart 2012 günü Sultanahmet farklı bir resimle konuk oldu hayatımıza. Her geçen gün özellikle cinsiyetçi erkeklerin kendilerine duyduğu 'sempati'yi artıran Ukraynalı FEMEN grubu nihayet Türkiye'ye de 'konuk' oldu. Kadına karşı kullanılan şiddeti protesto etmek için bedenlerini, yüzlerini 'yaralayarak' ancak birkaç dakika süren eylemlerini gerçekleştirmeye çalıştılar. Her ülkede olduğu gibi karga tulumba gözüktü alındılar ve ertesi gün, bir yıl boyunca Türkiye'ye bir daha giriş yapmamak üzere sınır dışı edildiler...

Kim bu FEMEN?

Onlar kah 'Putin hırsız!' diyerek, Kremlin'in önündeler... Kah bedenlerini İtalyan bayrağının renklerine boyayarak Berlusconi'ye karşı slogan atıyorlar Roma'da... Hizmetçi kılığına giren FEMEN grubu eylemcileri 31 Ekim 2011 tarihinde Paris'e giderek kadına yönelik şiddeti kınamak için eski IMF başkanı Fransız Dominique Strauss-Kahn'a karşı büyük bir öfke gösterisinde bile bulundular.

Hemen bütün eylemleri sırasında tartaklanarak gözaltına alınan FEMEN kızlar, Belarus'ta gerçekleştirdikleri çıplak protestodan sonra polis tarafından sövülerek ve darp edilerek ormanlık bir alana terk edilmişler. Yani aslında 'tehlikeli' işler yapıyorlar.

FEMEN 2008 yılında Kiev'de kurulmuş. Organizasyonun öncelikli hedefi Ukrayna'daki seks turizmini, bunun üzerinden iş yapmaya çalışan uluslararası evlilik ajanslarını, cinsiyetçiliği, aile içi şiddeti ve soysal ayrımcılığı reddetmek... Başlangıçta 'fuhuş ve kadına karşı ayrımcılığa hayır' diyen FEMEN, zamanla bunun sınırlarını Ukrayna dışına taşıyarak internette kendisine 25 bin destek tabanı toplamış. Grubun Ukrayna ayağı yaklaşık 300 kişiden oluşuyor. Hemen hepsi üniversite öğrencisi genç kadınlar. Kendi ülkelerinde seks turizminden yakalanmış yabancı uyruklu insanların belli aralıklarla ülkelerinden sınır dışı edilmesini öneriyorlar, ama yazık ki eylemlerinden sonra gittikleri her ülkeden hoş olmayan biçimlerle kendileri sınır dışı ediliyorlar.

Beyaz tenli 'cinsellik'!

Rusya ve ona bağlı ülkelerin fuhuşla damgalanması yeni değil elbette. SSCB'nin dağılmasının ardından yaşanan ekonomik buhran insanların, özellikle de kadınların normalde tercih etmeyecekleri iş alanlarına yönelmelerine neden oldu. Bu alanlardan en çok öne çıkan fuhuş, çünkü kadının pornografik nesne olarak benimsenmesi erkek egemen sistemin en çok arzuladığı görüntülerden biri. Hele de bu alanda bir



FEMEN hem internet sitelerindeki fotoğraflarından hem de protestolarındaki kimi temsil örneklerinden ve duruşlarından eril fikrin, pornografinin o katıksız temsil görevine ekleniyor kanımca. İşin içine bir de muhalif gösterilerine finansör iç çamaşırı tüccarlarını katınca gösteri haklı seyrinden çıkarak başka bir yola giriyor...

'hareketlilik' söz konusuysa... Rusya'nın ve özellikle güzel kadınlarıyla öne çıkan Ukrayna'nın mimli olmasının nedeni de bu.

Peki, özellikle Türkiye'de kadınların bile alkış tuttuğu 'Ukrayna kadınları güzel, ama orospu' lafı onlar tarafından nasıl karşılanıyor, bir de o görüntüye bakmak lazım. Daha içeriden...

2010 IMF verilerine göre Ukrayna'da kişi başına düşen ortalama yıllık gelir 6 bin 712 USD; Türkiye de ise ortalama kişi başına yıllık gelir 13 bin 464 USD. Aşağı yukarı Türkiye'nin yarısı kadar... (Tabii Türkiye'deki lisesaplamlarda yapılan bazı 'kalem darbeleri'ni akılda tutmak lazım.)

SSCB döneminde sanayinin önemli ayaklarından olan ülke, bağımsızlığını ilan ettikten sonra ekonomik durumunu istikrarlı tutma anlamında bile koruyamıyor. Bu nedenle dışarıya göçmen işçi veriyor ve Türkiye gibi ülkelere gelen kimi kadınlar 'kolay' yolu para kazanma tuzağına basıyor. Ülke içinde de öyle... Aslında bu Ukrayna ile 'ilgili' olan bütün ülkeler tarafından bilinen bir durum. Ukraynalılar gevşek vize uygulamasıyla bu durumun daha da vahimleşmesinden korkuyor. FEMEN de bu endişeyi taşıyor. Örneğin UEFA-Avrupa Şampiyonası, 2012 Haziran-Temmuz aylarında Ukrayna ve Polonya'da yapılacak. Bu nedenle fuhuşa karşı protesto eylemleri gerçekleştiriyor

FEMEN. Çünkü UEFA-EURO nedeniyle on binlerce Avrupalı erkek ülkelerinden içeriye doluşacak... Ukrayna'yı seks merkezi olarak düşünen futbol seyircisini düşünsenize!.. Bu nedenle fuhuşa dair ülke mevzuatının değişmesini talep ediyorlar.

FEMEN'ler Türk sever mi?

Avrupa ve dünya bu çıplak protestolarından dolayı onları şehvetli/skandal protestocular olarak tanıyor. Onlar öyle tanımlayadursun, FEMEN bir Müslüman ülkesinde seksiyon dahi oluşturmuş. Tunus'un utangaç FEMEN'leri her ne kadar üstsüz protesto yapmasalar da onların tepkileriyle alanlarda boy göstermeye başladılar bile...

Türk erkeklerinin ekşisözlük deyimiyle çoğunlukla 'ismiyle bile ereksiyonel durumlara sebep olan fantastik ülke' (owencan, 04.02.2011 16:36 ~ 16:40) olarak tanımladıkları Ukrayna kadınları, Türk ve Arap erkeklerini 'en kötü erkekler' olarak tanımıyorlar. Neden mi? Türklerin ve Arapların en çok rağbet ettikleri ülkelere biri Ukrayna malumunuz... Yani aslında amiyane tabirle Ukrayna'da fuhuş... En sevindikleri erkekler ise Almanlar ve Polonyalılar, muhtemelen onlarla bu türden sıkıntılar fazla yaşamıyorlar. Türkiye'den giden erkeklerle karşı Ukraynalı kadınlar oldukça tepkili, hatta pek çok erkek

Türkiye'den değil, başka ülkelerden geldiğini söyleyerek kendilerini onlara tanıtmıyor.

Aslında Türkiye'deki erkeklerin ve hatta kadınların Ukraynalı kadınlara dair tanımlamalarını düşününce... Erkeklerinin neden şehvetlerini kabartarak Ukrayna'ya yönelediklerini, Türkiye'deki kadınlarına beyaz tenli hemcinslerine neden o kadar diş bilediklerini daha iyi anlamak mümkün.

Tabii bir de madalyonun öte tarafı var, yani onların Türkiye'deki kadınlara değil belki, ama erkeklerle nasıl baktıkları çok açık. "Bir otobüs kız lisesinin arka bahçesine çekerler. Bir tekstil fuarı için gelen Türkler o kızlardan seçim yaparak onları odalarına kadar sürüklerler!.. " (Kyiv Post, 25 Eylül 2008). Türklerden böyle bahsediyor Ukraynalı kadın hakları savunucuları. Haksız da değiller. Türkiye'de SSCB'nin dağılmasıyla beraber buraya doluşan beyaz kadınların 'işveleriyle' ilgili fıkralar bile üretili.

Kadın mücadelesinde FEMEN

FEMEN'den dört kadın Türkiye'de kadına yönelik aile içi şiddeti protesto etmek için İstanbul'da da üstsüz bir gösteri yaptı. Gösteriden önce Cüneyt Özdemir'in programına da konuk oldu bir FEMEN üyesi. Bizim gibi ülkelerde kadının yaptığı eylemler çok, eyleme katılım biçimi dikkat çekiyor elbette. Hele de çıplaklarsa, Özdemir de FEMEN'e dayanamayarak 'suyunu' akıttı. Örneğin programında 8 Mart'ta nasıl bir gösteri programladıklarını sordu. Ama lütfen göstermemelerini rica ederek!.. Yani soyunmamasını istedi FEMEN-İnna'dan... Kadın tavrını anlaşılacak bulunca da, canlı yayında olduğu için 'göstermemesini' istediğini söyledi, aksi halde severek desteklediğini... Zaten mimli olan Türk erkeğine bir örnek daha ekledi Özdemir: sözümüne entelektüel cinsiyetçi erkek...

Gelelim FEMEN'in Türkiye eylemine. Öncelikle kadının çıplak olarak kendisini bir protestoya dâhil etmesi anlaşılır. Çünkü erkek egemen kültür kadını öncelikle 'örtünmeyle' ve çıplaklığını mahremiyete çekerek kendi iktidarına tabi kılıyor. Dolayısıyla sadece Ukraynalı kadınların değil, dünyanın neresinde olursa olsun hemen bütün kadınların içsel olarak vermek istedikleri beden-tepki benzer olacaktır. Yani üstlerinde ne varsa atıp çıkarmak!.. FEMEN'de de görüntü olarak doğru olmayan çıplaklıkları değil, bazı pornografik unsurları da gösterilerine taşımaları.

Pornografi özellikle kapitalizmin sistemli hale getirerek beslediği bir fallus kuşatması... Bu kuşatmanın aktörleri kendi hazlarına dönük olamayan bir temsil yapıyorlar. Yani izleyenin beğenisini kazanmayı hedefleyen çığırından çıkmış cinsel pratiklerdir temsilin parçaları.



Sistem adına hareket edenler, statükodan yana olanlar, egemen olanın dizi dibinde oturanlar ve doğruların tespit edilmesini değil, karartılmasını sağlayan kalemler asla aydın olarak kabul edilmemelidir...

"Aç iki kolunu, korkuluk ol!"

Adaletsizliğin, haksızlığın, baskı ve sömürünün yoğun olduğu sınıflı toplumlarda aydın meselesi önemli bir konu. Tek bir aydın tanımında buluşulmadığı için sürekli tartışıldı ve tartışılıyor. Değişik dünya görüşlerine sahip düşünürler farklı tanımlar yaparken, sınıfsal vurguyu öne çıkaranlar da var. Aydın tanımını sınıfsal bağlamından kopararak yapmak, ciddi kafa karışıklığı yaratıyor.

Örneğin, 20. Yüzyıl'ın önde gelen Marksist düşünürlerinden Gramsci, 'organik aydın' kavramını ortaya atarak, ideolojik açıdan, toplumsal yaşamın yeniden üretiminde aydınların önemli görevler üstlendiğini belirtiyor, iktidar-aydın, iktidar-zor ve aydın-toplum ilişkilerini çözümlemeye çalışıyordu.

Gramsci 'organik aydın'ı, sadece egemen sınıf ya da egemen siyasal iktidara adına ideoloji üreten seçkinler olarak görmez. Burjuvazinin feodalizmi alaşağı ederek kendi siyasal iktidarını kurduğu dönemde ortaya çıkan 'yeni aydın' tipi olarak tanımlar. Bu tanım aynı zamanda kapitalist dönem öncesini temsil eden geleneksel aydının da reddini içerir.

'Organik aydın', içinden geldiği sınıfla sadece ideoloji üretme anlamında değil, kültürel, siyasal ve ekonomik olarak da bütünlüşmüş aydındır. Lenin'in tanımıyla, "sınıfını her düzeyde en iyi şekilde temsil eder."

Aydın kavramının toplumda yaptığı çağrışımlar, daha çok sözlük anlamıyla ilintili. "Kültürlü, okumuş, görgülü, ileri düşünceli kimse, münevver" olmak, aydın kabul edilmek için yeterli sayılıyor. Görüldüğü gibi bu tanım, sınıfsallığı göz ardı ediyor ve 'mürekkep yalamış' herkes; gazeteci, yazar, akademisyen, kısacası eli kalem tutan ve ağız laf yapan herkesi aydın kategorisine sokuyor.

Sınıf kılavuzu...

Aydın tanımı yapılırken sınıfsal farklılıklar göz ardı edildiğinde tutarlı bir aydın tanımına ulaşmak zor. Zaten, farklı aydın tanımları irdelendiğinde, bu farklılıkların bile sınıfsal duruş farklılığından kaynaklandığı görülüyor.

Aydın, kısaca, yaşadığı çağın sorunlarına karşı, sınıfsallığını kaybetmeden duyarlı olan ve sorumluluk hisseden insandır. Çok şey bilen değil, var olan bilgi ve birikim düzeyiyle doğruların peşinden koşan, bu doğruları her koşulda savunan insan... Aydın, ilerici olandır. Toplumu bir bütün olarak, insanlık değerleri açısından ileriye taşıyan insandır. İnsanlık tarihinin gerici değerlerini savunanlar, zulüm ve zorbalık karşısında tutum almayanlar, düşünsel ve pratik duruşlarıyla ileri insanlık değerlerini temsil etmeyenler aydın sıfatını hak etmez. İnsanlığın gelecek düşü sosyalizm olduğu için, sosyalist değerleri kuşanmış olanlar, emeğin yanında yer alanlar, sınıfsal kökenleri farklı olsa da, kendilerini proletaryanın mücadelesine adanmış olanlar gerçek aydınlardır.

Ülkemizde aydın tartışmaları Tanzimat'la birlikte başladı ve kalkınmacılıkla eş tutuldu. İçeriğine bakılmadan 'yeni olan' her şeyi savunuyor olmak, aydın olma ölçütü olarak kabul edildi.

1980 sonrası neo-liberal saldırılar ve 90'larda, Doğu Bloğu'nun yenilgisi, toplumsal muhalefet hareketlerinin geri çekilmesine neden oldu. Bu durum, aydınları ve yapılan aydın tanımlarını da derinden etkiledi. Aradan bunca zaman geçmiş olmasına rağmen, kafa karışıklığı ve aydınların çitalarını düşürmüş olmaları sürüyor. Aydın tutum, insanlık değerleri açısından citayı düşürmek değil, her koşulda doğrulardan yana taraf olmayı gerekli ve zorunlu kılar. Son yılların popüler yazarı Can Dündar bir söyleşide, "eğer doğruları yazar veya söylersek hepimizi içeri tıklarlar" diyerek ülkemizdeki aydın zavallılığını dramatik bir şekilde ifade etmiştir.

Aydın konusunda bir önemli yanlış da, 'tarafsız olması' gerektiği üzerinedir. Aydın, tarafsız olamaz. Yüklü olduğu tarihsel misyon gereği doğrulardan ve gerçeklerden yana taraf olmak zorundadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



İşte FEMEN de hem internet sitelerindeki fotoğraflarından hem de protestolarındaki kimi temsil örneklerinden ve duruşlarından eril fikrin, pornografinin o katıksız temsil görevine ekleniyor kanımca. İşin içine bir de muhalif gösterilerine finansör iç çamaşırı tüccarlarını katınca gösteri haklı seyrinden çıkarak başka bir yola giriyor. Çıplaklık ve onun üzerine giydirilmeye çalışılan erkeğin cinsel arzulu örtünme isteği baskın olmaya başlıyor ister istemez. Hal böyle olunca da haklı olarak başlattıkları protestonun olağan gidişatından çıkıp sisteme bağlanması isten bile değil. "Kadınların yeri mutfak ve yatak değil," diyen FEMEN niyetinden bağımsız yataktan çıkarmaya çalıştığı kadını tekrar aynı varoluşla mutfaka değil belki, ama yatağa gönderebilir.

Yaptıkları eylemlere de biraz üstünkörü hazırladıklarını söyleyebiliriz. Örneğin Türkiye'de attıkları 'asit saldırılarına son' son sloganı çok da buradaki kadın meselesi gerçekliğine denk düşmüyor. İşin finans bölümüyle ilgilenmek yerine yeterli hazırlık yapmış olsalardı belki de çarşaf giyip bedenlerini 'bereleyeceklerine' örneğin cezaevinde ölüm sınırına dayanmış olan kadın mahpusların, Büşra Ersanlı'nın, KCK'dan tutuklanan tülbentli Kürt kadınlarının, tecavüz mağdurlarının, kadın cinayetlerinin temsillerini yapabilirlerdi.

Görüntü medyanın sevdiği bir dinamizm ve FEMEN ilk ortaya çıktığında bahsettiği doğru düşüncesinden sıyrılmaya başlayarak medyanın sevdiği bir alana kaymaya başlıyor gittikçe. Umarım alttan gelen muhalif kadınların 'baskısıyla'/bilinciyle kendilerine biraz olsun çeki düzen verebilirler.

Ayrıca FEMEN'in kurucusu Anna Hutsol 2012 seçimlerinde Ukrayna parlamentosuna girmeyi hedefliyor. Kadınlarla ilgili sorunlara çözüm üretmenin ancak siyasi iradeyle mümkün olduğunu savunuyormuş. Doğru söylüyor, ancak parlamentoya eklenilen kadın sorunsalını nasıl handikapların beklediğini hepimiz biliyoruz. Dünyanın hemen bütün ülkelerinin meclislerinde kadının bir cins olarak ezilmesinin önüne geçmek bir yana, bilakis bunu perçinleyen düzenlemelerin adımları atılmıştır...

Biz yine de FEMEN'in özellikle kendi ülkelerinde başlattıkları kampanyaya destek vermeliyiz elbette: 'Ukrayna genelev değildir! (Dünyanın her yerinde) fuhuş ve kadına karşı ayrımcılığa hayır'!..



Zarara uğrama riski dahi olsa, haklının yanında yer almalıdır. Yaşadığı tarihsel süreçte olgulara ve olaylara tanıklık etmek, doğru ve haklı olanı yana taraf olmak aydın olmanın başta gelen, olmazsa olmaz ölçütüdür.

Sistem adına hareket edenler, statükodan yana olanlar, egemen olanın dizi dibinde oturanlar, toplumsal sorunları manipüle etmeye çalışanlar ve doğruların tespit edilmesini değil, tam tersi karartılmasını sağlayan kalemler asla aydın olarak kabul edilmemelidir.

Çölaşan'ın sıfatı...

Örneğin, bu düzenin hizmetinde çalışan bir bakanın olumlu bir davranışını baz alarak 'aydın' yakıştırmayı yaptığımız gibi, kaleminden kan damlayan Emin Çölaşan gibilerini de çoğu insan aydın olarak kabul etmektedir. Gerçek aydınları değil, kargaları kılavuz olarak kabul eden bir toplum olduğumuz için karanlıktan aydınlığa, esaretten özgürlüğe çıkmamız da oldukça zor olacaktır. Yazıyı Rifat Ilgaz'ın aydın üzerine yazdığı şiirin son bölümüyle bitirelim:

"Yollar kesilmiş alanlar sarılmış
Tel örgüler çevirmiş yöreni
Fırl fırl alıcı kuşlar tepende
Benden geçti mi demek istiyorsun
Aç iki kolunu iki yanına Korkuluk ol"

Not: Bu yazı daha önce yayınlandı. Tekrar yayınlama ihtiyacı duymam Hakan Gülseven'in durumundan kaynaklandı. Deşifre olan MİT raporunda, yukarıdaki yazıda anlatmaya çalıştığım gerçek aydınlardan biri olan Hakan Gülseven'in de adı geçiyormuş. "Önde Gelen Devrimci Karargâh Mensupları ve Örgütle Bağlantılı Şahıslar" başlıklı rapor, "Devrimci Karargâh" dava dosyasına "delil" olarak konmuş. MİT'in bu raporu, tipik bir, gerçek aydınları sindirme, yıldırma ve psikolojik baskı altında tutma hareketinden başka bir şey değildir. Bu ülkenin vicdanı olan, her zaman ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulmaya çalışanların yanında yer alan Hakan Gülseven gibi gerçek aydınları hiçbir güç susturamaz.



Tuvalet kahramanı Cezinek...



Ağzıma aldığım sigarayı birden fazla kibrit harcayarak zar zor ateşleyebildim. Boşa giden her kibrit çöpü için tanımadığım birilerine birden fazla küfrettim. Biraz sakinleştikten sonra ise tuvalette duran içi su dolu plastik kovayı ters çevirip üzerine oturdum. Sağ ayağımı kapıya, diğerini ise yerdeki musluğun üzerine uzattım... Sanırım **‘Türk usulü oturuş’** dedikleri buydu. Her şey rahatlık içindi belki ama benim pozisyonum biraz rahatlıktan, biraz da gıcıklıktandı... **Fabrikadaki işçilere, makinelere, patrona, patronun yeğenine, başka patronlara ve başka patronların bütün yeğenlerine öfkeliydim...**

Ayağımla tuvaletin kapısını kirleterek, futbol kulüplerine, siyasi partilere ve liderlerine ve diğer tabulara sövgü dolu şiirler yazarak rahatlatıyordum kendimi. Gazetelerin **‘Kanlı cinayet! Katliam! Cinnet geçiren işçi, patronunun ırzına geçti!’** gibi manşetler atmaması için yapıyordum tüm bunları...

Onların gündemlerine göre küfürler yazdığım da oluyordu. Mesela çoğunun izlediği ve molalarda birbirlerine anlattığı bir dizi film varsa, ertesi gün tuvaletin kapısında o diziye ve dizinin en sevilen kahramanına sövgü dolu şiirler yazıyordum. Sövgülü şiirlerimle başkalarını huzursuz etmek mutlu ediyordu beni. Yaptığım şeylerin başka bir izahı yoktu. Kendi kendimin şifacısıydım ben...

Tuvaletin genişliği, plastik kovayı ters çevirip oturarak ayaklarımı uzatabildiğim kadardı. Hatta sağ elime telefonumu aldığımında sol kolumu duvara dayayabiliyordum. Külü düşmekte olan sigaramı sol elime aldığımında ise diğer elimi yanındaki duvara dayıyordum. Darlığı ve şekli tabutu andırıyordu.

Makinelerin boğucu gürültüsünden az da olsa uzaklaşabilmek, bu tabuta girmeyi gerektiriyordu. Darlığına, iğrenç bok ve sidik kokusuna ve de göremeyip de saymadığım onlarca çeşit mikrobuna rağmen o tabuta girmeye mecburdum...

Toplam üç tuvalet vardı. Üçünün şekli ve içindeki yazılar bile hemen hemen aynıydı. Hepsinin kapısındaki yazılar ve sövgülü şiirler bana aitti ve hiçbirinde sabun yoktu. Tuvalete giriş çıkışlar sabunsuz olduğu için, çay içerken ve yemek yerken sağ elimi kullanmıyordum. Eve gidene kadar sağ elini makineye kaptırıp sakat kalmış biri gibi davranıyordum. Beş on yıl daha fazla yaşamak için tek kolla idare etmem gerekiyordu. Ya da beş on yıl erken ölmek için fabrikada yemek yerken ve çay içerken solak olmak zorundaydım...

Birkaç ayda bir tuvaletlerin kapısı boyanır, “Hangi şerefsiz kapılara yazı yazıyorsa Allah belasını versin. Hepimiz buradan eklemek yiyoruz. İnsan yemek yediği kaba sıçar mı lan! Onu bir yakalarsam

kendi ellerimle öldürücüm. Ayrıca her kim yapıyorsa bilsin ki; o kapılar milli servettir!” diyen müdürün beddualı tehditlerini dinliyorduk. (Benim şiirlerim için toplantı yapılıyordu.)

Gaza gelen işçiler homurdanmaya ve kapılara sövgülü şiirler yazan gizli şaire sövmeye başlıyordu. Müdür sihirli kelimeleri biliyordu: **Ayıp, günah ve milli servet...** Ben hariç herkese etki eden ve herkesi hizaya sokan sözlerdi. Umurunda değildi benim. Tabularım yoktu. Tapulu bir arsam da... Benim tabudan anladığım tapu sicil müdürlükleriydi yani. Tapu yok, tabu da yok...

‘Şerefsiz’e isim bulmalı...

Kimliğimde yazılı olan dine, vatandaşı olduğum devlete ve çoğunluğun inandığı her şeye inanıyor gibi görünsem de, hiçbir şeye inanmıyor ve kendimi bir yerlerin bir parçası olarak görmüyordum. Ben zaten başlı başına bir yerdim, parçaydım ve bir gün başkaları ait olacaktı bana. Ben ait değildim. Hele onlar gibi it, hiç değildim... Renksiz biriydim. Belki renksizlikti rengim...

Tuvaletin kapısındaki yaşam alanım tamamen dolduktan sonra duvarlara geçiyordum. Harflerden tasarruf etmeden yazıyordum. Resim çizdiğim zamanlar da oluyordu. Yazdıklarımın altında imzam yoktu. Kimse bilmiyordu. Her yeni sövgülü şiirden sonra **benden ‘şerefsiz’ diye bahsediliyordu.** Kendime bir isim bulmaya karar verdim. Farklı dillerde derin anlamları olan onlarca ismi listeledim. Bazı isimleri ve isim olarak kullanabileceğim kavramsal kelimeleri evde sesli olarak çalıştım. Beni ve yaptıklarımı yansıtabiliyor mu diye düşünüp beğenmediklerimin üzerini karalamaya başladım. Fonetik olarak

sevmediğim isimlerin de üzerini karladım ve kalan isimleri ‘google’da arattım. Kalan isimlerin hepsi benden öncekiler tarafından kullanılıp piç edilmişti. Orijinal bir isim bulmalıyım, hiçbir pisliğe bulaşmamış, sabıkası olmayan sicili temiz bir isim...

Pazar tatilimi bu işe ayırmaya karar verdim. Tuvalet ve yemek ihtiyacım hariç odamdan hiç çıkmadım dışarı. Akşama doğru benim türettiğim on tane sıfır kilometre isim olacaktı elimde... Elemeye başladım ve elimde kendime kullanabileceğim tek bir isim kaldı: **Cezinek.** Artık tuvaletlerde yazdığım her şeyin altında imza olarak bu olacaktı.

Pazartesi günü işe gittiğimdeki ilk işim, tuvaletin kapısına ve duvarlarına ‘Cezinek’ yazmak oldu. Bütün imzasız sövgülü şiirlerimin altına imzamı attım. Başarmıştım. Çünkü fabrikadakilerin yemek molasındaki gündemi ‘Cezinek’ olmuştu. Herkes beni konuşuyordu. Yemeğimi bitirip bahçeye çıktım. Sigara içilen alana yaklaştığımda oradaki işçiler bile beni tartışıyor. Ben olduğumu bilmeden küfür ediyorlardı. “Bu Cezinek ne’lan?” “Hangi kahpenin dölü yazıyor öyle şeyleri?”

Küfürlerin hiçbirini üzerime almadım, müdahale etmedim. **Yeraltında kalmaya devam etmeliydim.** Bu yüzden mola saatim bitene kadar bir taraftan sigara içip diğer taraftan da muhabbete girmeden onları dinlemeye devam ettim. Aptallar tartışmaya devam ediyordu. “**Adaş sakın bu örgüt adı falan olmasın!?**” dedi biri. Soruyu ortaya sormuştu. Çok geçmeden hemen biri atladı.

“Yok be oğlum. Ben öyle örgüt duymadım hiç. Baksana hem anlamı bile yok. Öyle örgüt ismi mi olurmuş?...”

“Mal mısın oğlum sen. Teröristler örgütün adının kısaltmasını kullanıyor, tamamını

yazmıyorlar ki...”

“Bırak Allah’ını seversen ya! Bu ismin neyi kısaltma?! Yedi harfli kısaltma mı olur?! Bu kısaltmayla örgütün tam ismi ne kadardır Allah bilir. Bence bu gavur ismi.”

“Valla sen örgüt ismi değil diyorsun ama bence bu gavur ismi de değil. Ben hiç duymadım.”

Sonra diğerleri de katıldı tartışmaya. Futbolcu ismi diyende oldu eşya markası ismi diyende... Paydos saatine yaklaştığımızda tuvalete gittim yine. Sabah okumaları için bir şeyler karladım:

“Hey mal herifler. Bu ne örgüt ismi, ne gavur ismi, ne futbolcu ve ne de herhangi bir markanın ismi. Bu benim ismim lan! Anladınız mı? **Ben tuvalet kahramanı Cezinek. Alınınız karışlamaya geldim.**”

Birkaç gün sonra yazdıklarımın cevap yazmaya başladılar. Bana ulaşabilecekleri tek yer tuvaletin duvarları ve kapısıydı. Kimi, “Kardeşim bu yaptığın ayıp, delikanlı adam yapar mı böyle?” diyor, kimiye “Erkekse hangi bölümde çalıştığını söyle!” diyerek tehditler savuruyordu. Bana da cevap hakkı doğduğu için ağzıma geleni söylüyordum tuvaletteki yaşam alanımda.

Bu yazışmalar günlerce devam etti. Benimle baş edemediklerini anladılar sanırım. Pes etmişlerdi. Yeni şeyler yazmıyorlardı. Ama ben yazmaya devam ediyordum. Karşımda suskunlaşmaları sinirimi bozmaya başladı. Sövgülü şiirlerime artık başka eylemler yapmayı düşündüm. Ama yine içimden gelen şeyler olmalıydı...

Artık eylem zamanı!

Geçen yıldan kalan ve giymediğim eski tişörtümü atletimin üzerine giydim. Çünkü yapacağım eylem için büyük bir gizlilikle plan yapmıştım. Öğle yemeği için herkesin yemekhaneye koştuğu anda ben gizlice tuvalete gittim. Üzerime giyerek gizlediğim tişörtümü çıkarıp tuvaletin deliğini tıkladım. Sonra acele tarafından tuvalet ihtiyacımı giderdim ve sifonu çekmeden plastik kovayla üzerine azar azar su döktüm. Ve tişört biraz daha çöktü. Kimse görmeyecekti. Ta ki tuvalet tıkanıp da taşana dek...

Bizim ve gece vardiyasının kuvvetli bağırsakları sayesinde ertesi gün tuvalet tıkanıp taşmıştı. Çeşit çeşit pislikler balık gibi yüzüyordu. İzlemesi güzeldi benim için. Benim eserimdi!

Birer gün arayla diğer iki tuvaleti de aynı yöntemle tıkayıp yine aynı şekilde yüzen pislikleri izleyip gururlanmıştım kendimle. Ben büyük insandım. Tuvalet kahramanıydım... Artık sövgülü şiirlerimin yanına, yaptığım ve yapacağım eylemleri de yazıyordum. Ve kimse eskisi gibi şerefsiz demiyordu. Deli diyorlardı ve ben yine kimseyi sallamadan yaşamaya devam ediyordum...

Kültürel evrimin organik evrimi şekillendirmesi

Kültürel evrim organik evrimi solladığında tarihler zamanımızdan iki buçuk milyon yıl öncesini gösteriyordu. Kültürel evrimiyle organik evrimini şekillendirecek olan insanoğlu, bir kurama göre, yine bu tarihlerde 'dikilen insan' demek olan **Homo Erectus** türüne evrilmiş, 'düşünen insan' demek olan **Homo Sapiens** türüne evrilmekteydi. Daha sonra ise 'çağdaş düşünen insan' demek olan **Modern Homo Sapiens** türüne evrilecek, fakat çağdaşlığın hakkını bir türlü veremeyecekti. Mesela iki insanı ya da develeri güreştirip onları izleyecek, hatta bazı zamanlarda bebeklerini bile başka bebeklerle boks maçı yaptırıp bunu izlemekten zevk alacaktı.

Yine aynı tarihlerdeydi ırkların biyolojik olarak şekillenmeye başlaması.

Gün gelecek Almanya'nın Heilborn bölgesinde ilk soykırımın belgesi sayılan toplu mezar bulunacak, yine gün gelecek aynı topraklarda bir ırkın lideri kendi ırkını üstün görüp, kışına kendi ırkının 'köpeklerini' takıp, başka ırkı gaz odalarında yakacak, cesetlerinden de sabun yapacaktı!..

Aslında bu tarihten bir buçuk milyon yıl öncesinde, kültürel evrimin başlangıcı sayılabileceğimiz bir etkinliklerle doğadaki nesneleri kullanabiliyordu. Mesela bir dalı kırıp o dalı tekrar kırarak düşmanına silah olarak kullanabildiği için, ilk üretim aracı bir silah olacaktı, orak-çekiç değil.

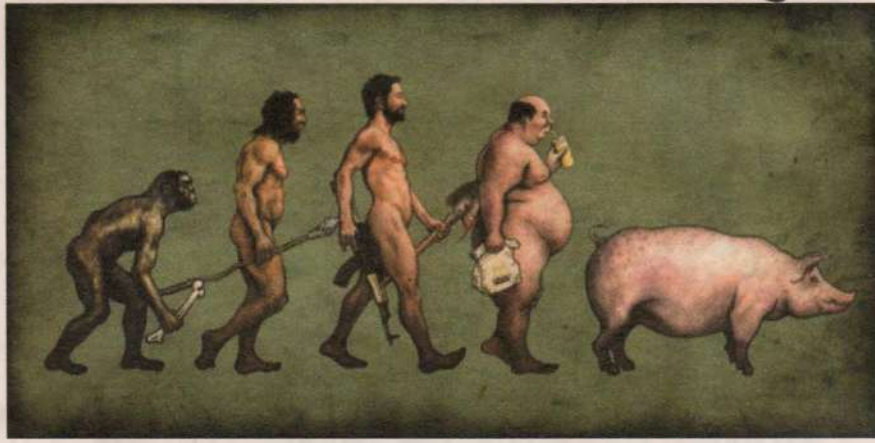
Gün geldi kültürel evrimiyle organik evrimini şekillendirecek olan insanoğlunu tanımlamak için, insanoğluna, insan tanımlama ustası Aristoteles **Zoon Politikan** yani 'Politik Hayvan' deyip noktayı koydu.

Hatta bir ara Platon, insanı "Tüyleri olmayan iki ayaklı canlı varlıktır," diye anlatıp, öğrencilerinden övgü duyduğu bir sırada, Diogenes, şu bildiğimiz, kapısında "Geometri bilmeyenler giremez," yazan, meşhur **Akademia** dediğimiz, Platon'un arka bahçesine tüyleri yolunmuş bir horozu getirip "İşte Platon'un insanı," deyip, "Geniş pençesi de var," diye de ekleyecekti.

Diogenes'in tüyleri yolunmuş horozu benzettiği, Aristoteles'in ise politik hayvan dediği insanoğlu **Modern Homo Sapiens** türüne evrilmeden yani zamanımızdan yaklaşık 40 bin yıl öncesine kadar, devletsiz, kuralsız, kanunsuz, örgütsüz bir kaos ortamında tatlı tatlı geçinip giderken ilk örgütlü insan dediğimiz **Cro-Magnon** insanı ortaya çıktı. Ne olduysa kültürel evrimin hızı son sürat bir imyeye organik evrimi şekillendirmeye başladı.

Örgütlü olduğu tarihten itibaren;
- Ateşi öncesinde evcilleştirdiği için avladığı hayvanın etini -yanında rakı, peynir, kavun olmasa da- mangal sefası yaparmış gibi pişirip yiyebilecekti. Hatta avladığı hayvanın eti bozulmasın diye onu kar dolaplarında saklamayı bile öğrenecekti, buz dolabında değil.

- Soyut düşünmeyi öğrendi. Bunun sonucu olarak mağaralara resim yaptı. Yine soyut düşünmenin sonucu olarak bazı dinlerin



'Peygamber', bazı halkın da 'Kral' dediği kişi şu şiiiri yazdı,

**Neşideler neşidesi; Süleyman'ındır.
Beni kendi ağzının öpüşleriyle öpsün;
Çünkü okşamarın şaraptan daha iyidir.
Kokuca ıtır ne güzel;
Senin adın kabından dökülen ıtır gibidir;
Bundan ötürü seni kızlar seiyor.**

Bu şiiri yazdıktan sonra, soyut düşüncesini somut düşünceye çevirip, dünyanın gelmiş geçmiş en güzel Kraliçesi sayılan, Sebe Melikesi Belkis ile asma ağacının altında fantezisini gerçekleştirdi.

- Bitkileri, hayvanları evcilleştirdi. Mesela öncesinde 'Kurt' iken kültürel evrimiyle onu da evcilleştirip adına 'Köpek' dedi. Hatta bir ırk bu evcilleştiremediği kurdu, bu özelliğinden dolayı kendi ırkının sembolü yaptı, adına da 'Bokurt' dedi.

- Eşeği de evcilleştirdi. Fakat hiç kimse eşeğin özelliğini, hatta eşeğin güzel gözlerini bile kendi sembolü yapmadı.

- Göçebe yaşarken yerleşik hayata geçti. İlk uygarlığı kurmaya başladı. Bunun sonucu olarak eskiden, yabancı birisine, "**Hangi Obadansın?**" sorusu yerine artık yerleşik hayata geçtiği için, "**Nerelisin?**" diye sormaya başladı.

- Doğa ile mücadele etmeyi ya da iç içe yaşamayı beceremediği için sığınacak bir yer aradı ve büyücülere sığındı. Yine kendi kültürüyle bu büyücüler dinci oldu, her kabilenin bir dini oldu, kabile tanrıcılığı tek Tanrıca oldu. Tek tanrı içerisinde, 'çok iyi niyetli ve iyi kalpli olan' 'Allah'a karşı, öncesinde var olmayan 'Şeytan'ı yarattı. Beceriksizlik yaptıkça beceriksizliğini, 'Şeytana uydum,' diyerek şeytanın üzerine attı. Hatta ilk günahının sebebini bile, "Ben masumum, beni o kandırdı," diyerek şeytanın üzerine attı.

- Örgütlü oldukça toplumsal katmanlaşma başladı. Tarih içerisinde, iktidar, savaşçıların, dincilerin, kralların elinde yer değiştirse de, katmanlaşma bazen öyle bir hale geldi ki **Hitit Kralı Suppiluluma** oğlunu koca olması için Mısır Kraliçesi'nin yanına gönderdi. Mısır Kraliçesi bunu kabul etmeyince Mısırlılar ile savaşa başladı.

- Yine örgüt içerisinde yönetim şekli bir çok değişikliğe uğrasa da gün gelecek, "Beni

yönetecek kişiyi ben seçeyim," demek olan Cumhuriyet yönetiminin, en iyi yönetim olduğunu söyleyecekti. "Ben yönetici olmadan da kendi kendimi yönetebilirim," demek yerine.

Fakat savunup övgüler yağdırdığı bu yönetim sistemi için, "Cinsellikte hazza ulaşmak için kırbaçla dövülmesi gerektiğini" savunan kuramın isim babası olup, çeşitli cinsel taşkınlıkta bulunan, Cumhuriyet Fransız ihtilaliinde meşrulaşırken kendisi de küçük bir kızı cinsel tacizde bulunduğu için Bastille hapisanesindeyken hapisane kulesine çıkıp "Mahkumları öldürüyorlar" diye bağırıp halkı provake ederek halkın hapisane kapısını kirmasına neden olup mahkumların da devrime katılmalarını sağlayarak, Cumhuriyetin meşrulaşmasına en büyük katkısı olan, **François Marquis de Sade**'e teşekkür bile etmedi.

- Sabanı icat etti. Sabanla tarla sürüp mahsülünü kaldırmamasının dışında, **Kartaca**'da olduğu gibi, savaşta da yendiği toprakları haritadan silmek için de kullandı.

Tekerleğin kerameti

- Tekerleği buldu medeniyetine kazandırdı. Bulduğu tekerleği herhangi bir uzunluğu pi sayısına bölmeden yordamlamayla bulduğu için, tam bir çember olup olmadığını tarih boyunca sorguladı. Hatta işin içinden çıkmadığında, bir ara "Çember mükemmeldir," dese de tam bir çember olup olmamasını hâlâ sorğuluyor.
- Dokumacılığı bulur. Günümüzde ise bu dokumacılıkla elde edilen kumaşla afrodizyak etkili elbise tasarımı yapan bir homoseksüel çıkar ve kendini muhafazakarlıkla ifade eder.

- Yazıyı bulur.

- 2 bin 600 yıl önce **Thales** statük elektriği bulur. Statik elektrik bulunduktan sonra tarih sahnesine **Büyük İskender** çıktı ve 13 yıl savaşarak bilinen dünyanın üçte ikisine sahip oldu. 2 bin 333 yıl önce herkes gibi vazgeçilmezlerin gittiği yer olan mezarlığa o da gitti.

- 2 bin yıl önce ise yeni bir din doğdu ve bu dini yaymak için kültürel evriminin bir sonucu olarak kendi bulduğu yazıyı kullanarak her yere mektuplar gönderdi.

Fakat Büyük İskender'in savaşında ölen ve öldüren insanlar savaşmayıp ta Thales'in

elektriği üzerine Ar-Ge yapsaydı, yeni dini yaymak için kullanılan mektup yerine, aradan 2 bin yıl geçtikten sonra, günümüzde Thales'in bulunduğu elektrik prensibiyle çalışan e maili kullanabilirdi.

Fakat böyle olmadı.

- Tüfeği buldu. Bulunan bu tüfek mertliği bozduğu için **Truva** savaşının kahramanı **Akhilleus**'in mertliğini de bozabilirdi ama, zamanlama Akhilleus'in lehine işledi. Ölümü olduğu için o da **Hades**'e gitti. Hades'e gittikten sonra ölülerin Kralı oldu. Fakat kendisi, "Burada ölülerin kralı olacağıma, dünyada tarlada çalışan bir ırgat olaydım," dese de, tarihe o da kahraman olarak geçti.

Tarih boyunca yaşanmış olan kültürel evrim hangi organik evrimi, ne kadar ve hangi süreçte etkiledi? Bu, tabii ki birazcık da uzmanlık gerektiren komplekse bir konu olsa gerek.

Fakat tarih içinde **tapınak odaklı haraç ekonomisine** geçiş ile başladığını varsaydığım bir mülkiyet kültürü var ki, bu kültür parayı icat edip metal olanını da kullanıp, doğası gereği bu metal paranın birazını kenarından kopartıp çala, çala, zamanla feodal kültüre evrilir. Mülkiyet kültürüyle ilgili olan bu feodal kültür de yıkılmaya başlar. Ve feodal kültürün yıkılmaya başladığı 14. yüzyılda bir aristokrat, şehrin dışına bir şato yapıp, etrafını tel örgü ile çevirmesi ile yeni bir süreç başlar. Bu süreç ilerlerken mülkiyet kültürüne meşruiyet kazandırmak için 'görünmez el kuramı' diye bir kuram ortaya atılır. Bu görünmez el bir ara ortaya çıkıp bir 'Başbakan'ın yanağını okşayıp tekrar kaybolursa da, bu tel örgü ile çevirme işi günümüzde hâlâ devam etmektedir.

Bu mülkiyet kültürü konusunda dincilerin "Mülk Allahındır" dediği, Komünistlerin "Mülk Kamunundur" dediği, Anarşistlerin ise "Mülkiyet Hırsızlıktır" dediği kültüre, Kapitalistler/Emperyalistler "Mülkiyet hakkı kutsaldır" der.

Aslında bir meslek olmayan, kartvizitinde de kapitalist/emperyalist olduğu yazmayan, nedense kendilerinin ke Kapitalizme/emperyalizme karşı olduğu söyleminde bulunanların savunduğu, çoğunlukla savaş, kan ve sömürü ile beslenen 'mülkiyet hakkının kutsallığı' kültürü, kültürel evrimin organik evrimi şekillendirmesinin bir sonucu olarak, terapide bile elastik yapısından dolayı beyinin şekil değiştirebildiği gibi, aynı şekilde kültürel evrimin bir sonucu olarak kapitalist/emperyalist kültür de tıp dilindeki adı **Kleptomani** denen 'Hırsızlık hastalığı'nı yaratır, büyütür, etkiler, tetikler ve yönlendirir.

Ve zamanımızdan yaklaşık 4 bin yıl önce **Sümerler**'de kurulduğu varsayılan, tarih içerisinde iktidar değişikliği olsa da 15. Yüzyıl'da **Niccola Machiavelli**'nin İtalya'da terbiyesizlik öğrettiği, 19 Yüzyıl'da **Max Weber**'in bürokrasi öğretip, günümüzde ise bu statükoyu koruyan ve adına 'devlet' dediğimiz kurum, polisiyle, jandarmasıyla, savcısıyla, hakimiyile, toplumsal baskıyla, ideologlarıyla, törelerle, faşist yöntemlerle, örflerle, adetlerle, seramonilerle, ritüellerle bu statükoyu korur...



Şişşşt!.. Alooo!.. Gel bakayım buraya!..

Bir kısım 'hafif' adamlar ya da hazımsız para babaları, lokantalarda garsonları, ABD Başkanı Obama'nın Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nu çağırıldığı gibi çağırır. Garsonun, verilecek bahşişi hak etmek için bir evcil hayvan gibi davranmasını isterler. 'İtibar'ı ancak parayla alabilen bu tür adamlara her rastladığımda asabım bozulur. İnsanın insana bu denli aşağılayıcı davranabilmesini içim kaldırmaz... Garsonlar genellikle bu tür 'hafif' adamları hemen 'ayıklar', fazla bela olmamaları için idare ederler. Neticede bu tür adamlar bulaşıktır, maazallah garsonu işinden ediverirler...

Garsonun, ekmeke parası için bu tür adamlara katlanması anlaşılabilir, lakin müstakil bir memleketin Dışişleri Bakanı için durum farklıdır. Fino gibi çağırılmayı, bu denli aşağılanmayı kabul edemez. O kabul etse, orada bulunan Başbakan, olayı yüzünde tuhaf bir sırıtmayla kabul edecek yerde, duruma müdahale eder.

Tabii bu arada, Obama bizim memleketin parasıyla adam olmaya çalışan haciağalarından değildir. Her tavrında bir mesaj vardır. Diğer devlet adamlarına davranışları, onlara ayrıcağı süre, basın açıklamalarından, birlikte duracakları yerlere, verecekleri pozlara kadar her konu önceden çalışılmıştır. Mesela İran'ın beğenmediğimiz mollalarına öyle el-kol hareketi yapamaz Obama, adamı bozarlar. Gelin görün ki, Ahmet Davutoğlu'na bir Beyaz Saray personeli gibi parmakla talimat vermekte beis görmez. Tüm dünyaya, "Bunlar benim adamımdır," mesajı yollamaktadır zira...

Zaten durum tam olarak budur. Türkiye'nin 2000'li yıllarına damgasını vuran 'yeniden şekillenme' süreci, ABD'nin kesin denetiminde gelişmiştir. Kısa bir özet geçmekte fayda var...

Yakın tarih...

Şimdi çokça tartışılan 28 Şubat 1997 muhtırası, esas olarak 'Milli Görüş' geleneğinin bölünmesi, 'ulusalcı' olan 'gelenekçi' kanadın kuşatılması, ABD'yle işbirliğine hevesli 'yenilikçi' kanadın ayrıştırılması süreciydi. Aynı sürecin devamında, 1999'da, Fethullah Gülen Amerika'ya 'hicret etti' ve CIA referansı ile bu ülkede yerleşmeye başladı. ABD'nin çeşitli kentlerinde Fethullahçı örgütlenmenin kurumları oluşturuldu.

1999 Şubat ayında Abdullah Öcalan'ın ABD tarafından Türkiye'ye teslim edilmesi, aynı yıl yapılan seçimde Bülent Ecevit'i DSP'nin seçimden birinci parti olarak çıkmasını beraberinde getirdi ve DSP-MHP-ANAP koalisyonu kuruldu. Ne var ki, 2001'de, yine bir Şubat ayında, dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'in kafasına Anayasa kitapçığını fırlattı ve ülke ciddi bir iktisadi krize sürüklendi. Aslında iktisadi kriz, artık sürdürülemez hale gelen ve herkesin bir taraftan çektiği koalisyona altından çürüyen burjuva siyasetinin çöküşünün bir sonucuydu.

AKP'nin kuruluş süreci aynı yıl Ağustos ayında tamamlandı. Merkezi Amerika'da mukim Fethullahçı örgütlenme bu süreçte etkin rol oynadı. Kurulduktan sadece 15 ay sonra, 2002 seçimlerinde AKP yüzde 35'lik oy yüzdesiyle



Mesela İran'ın beğenmediğimiz mollalarına öyle el-kol hareketi yapamaz Obama, adamı bozarlar. Gelin görün ki, Ahmet Davutoğlu'na bir Beyaz Saray personeli gibi parmakla talimat vermekte beis görmez. Tüm dünyaya, "Bunlar benim adamımdır," mesajı yollamaktadır zira...

iktidara geldi. Lakin Tayyip Erdoğan siyasi yasaklı olduğu için seçime girememişti. Cüneyd Zapsu, Tayyip Erdoğan'ı, Amerikalılara, "Deliğe süpürmeyin, faydalanın, kullanın," diye takdim ediyor, bu arada Tayyip Erdoğan siyasi yasaklı olduğu için giremediği seçimlere 'Jet Fadıl'ın vekilliği düşürülerek rötartlı biçimde sokuluyor ve 2003'te Başbakanlık koltuğuna oturtuluyordu.

Tek başına iktidar, AKP'nin etrafında bir dalkavuklar kümenemesinin önünü açtı. 'Milli Görüş'ten getirmiş oldukları faşizan örgütlenme geleneğiyle, ABD'ye biat ederek oluşturdukları güven, iktidarlarını giderek sağlamlaştırmalarını sağladı. Artık ABD, Türkiye'nin geçmiş çok parçalı siyasi aktörlerinden kurtulabilir, yeni 'sadık' ortaklarıyla bölgesel bir hamleyle girişebilir.

Türkiye'nin, yüzde 86'sı ABD'den nefret eden nüfusuyla ve sadece lafta kalsa bile abartılı bir 'milli bağımsızlık' vurgusu taşıyan resmi Kemalist ideolojisiyle yeterince 'kullanışlı' olmadığı açıktı. Üstelik devletin resmi Kürt politikası hiç de esnek değildi; Türkiye'deki Kürt hareketini Barzanileştirmek için yeni bir paradigma gerekiyordu. AKP, Kemalizmden kopuş ve ABD'nin bölgedeki 'ortaklığını' --bunu uşaklığını diye de okuyabilirsiniz-- yürüten kolpadan bir 'yeni Osmanlıcılık' söylemi geliştirmek, Kürt meselesini de bu paradigma içinde eritmek için ideal fırsattı.

Kemalizmin bayraktarlığını yapan kadroların o güne kadarki pislikleri, devletin bir cinayet şebekesi gibi örgütlenmiş olduğu gerçeği, yolsuzluklar, hırsızlıklar, AKP'nin işini kolaylaştırdı. 2007'de düğmeye basıldı. 19 Ocak 2007 Hrant Dink suikasti milat sayılabilir. Cenaze törenine en önde iştirak eden ABD Büyükelçisi Ross Wilson, eski bir Amerikan mafiya geleneğini tekrarlıyor, kurbanının cenazesine katlıyordu. Bugün daha açık biçimde görebildiğimiz büyük bir tezgah işletilmişti. Plan 'okyanus ötesi'ndeki yeni kontrgerilla merkezinde CIA gözetiminde yapılmış, Trabzon'daki BBP çevresi tetikçi kaynağı olarak kullanılmış, 'Cemaat' kadroları süreci bizzat yönetmiş ve tetiğe basılmıştı.

Bu cinayet, Türkiye siyasetini yeni baştan

dizayn etmek için kullanılan bir başlama vuruşu gibiydi. 'Ergenekon' müsameresi başladı... Mart ayında, oldukça tuhaf bir biçimde, bugünkü Taraf'ın işlevini yerine getirsin diye çıkarılan Nokta dergisinde Sarıkız falan gibi 'darbe planları'na dair haberler çıktı. Nisan çalkantılı geçti, TSK celallendi, nihayet 4 Mayıs 2007'de Tayyip Erdoğan, dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ı Dolmabahçe'de hizaya çekti. Malum, 'şantaj' iddialarıyla ilgili pek çok haber çıktı. Bizzat ABD'nin toparladığı ve Büyükanıt'ın ailesinin de dahil edildiği 'skandal' kayıtlardan söz ediliyor. Görüşme hakkında tek bir açıklama bile yapılmadı, Tayyip Erdoğan konuşulanların kendisiyle birlikte 'mezara gideceğini' söyledi...

O yaz 'Ergenekon' operasyonu başladı. Önce kontrgerilla artıkları, mafyacılar, kumarçılar falan derken, operasyon 'ulusalcı' tabir edilen, ABD'ye mesafeli durulmasını, hatta Rusya ve Çin'le yakınlığı savunan kesimlere kadar genişledi. Dolandırıcılıktan aranan, Fethullahçı örgütlenmeyle ilişkili, sonradan hem 'haham' hem de eşcinsel kimliklerini bir arada kullanan Tuncay Güney diye bir şahıs çıktı, Kanada'dan konuştu ve bir sürü insan tutuklandı. Bütün bu süreci Emniyet ve Yargı içindeki 'Cemaat' örgütlenmesinin ABD --dolayısıyla CIA- üzerinden yürüttüğü iddiaları giderek daha fazla yaygınlaştı ve bu iddia sahiplerinin tamamı birtakım örgüt operasyonlarına dahil edilerek tutuklandı.

Aynı dönem, medyaya yapılan büyük operasyonun da başlangıcıdır. Nisan 2007'de Sabah-atv grubuna TMSF el koydu, bizzat Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan'ın kredi ricaları ile finansman sağlandı ve bu medya grubu Çalık Holding'e devredildi. İrili ufaklı gazete ve televizyonlar hızla iktidarın emrine sokulurken, tüm medya patronları ya seve seve ya da Aydın Doğan'ın durumunda olduğu gibi ağır faturalar kesilerek hizaya çekildi.

Tüm bu operasyonlar sürerken, Türkiye solu gözüne far tutulmuş tavşan gibi hareketsiz kaldı. Açıkçası, yıllarca Kürtleri ve sosyalistleri katleden bir sürü adamın ABD tarafından harcanıyor oluşu karşısında ne yapılabileceğini

bilemiyorduk. Biz mesela, **RED**'de sadece durumun niteliğini anlatmaya, uyarılarda bulunmaya çalıştık. Öte taraftan, bir çeşit liberalizm, tarihi boyunca hep zarar eden ama ısrarla yayınlanan Radikal'in 'İki' ekinde pişirilip sola zerk edilmişti. Pek çok 'sol' aydın da AB ve ABD fonlarıyla satın alınmış, emperyalist kuruluşlara 'rapor' yazar hale gelmişti. Bu kesimler, AKP'yi hararetiler bir biçimde 'sol'dan desteklemeye başladı. Bir dönem bu hayli etki yarattı. Neyse ki, sosyalist solun önemli bir kısmı, ama hızlı, ama yavaş, duruma uyandı. Şimdi gazete köşelerindeki maaşlı 'sol' şarlatanlar, Ufuk Uras modeli iskartaya çıkmış 'siyasetçiler' ve emperyalist fonlarla beslenen DSİP dışında kimse AKP'nin 'demokrasi' getirebileceğini düşünmüyor artık. Yine de onca senelik ideolojik tahribatın etkileri hayli derin. Emperyalizmden laf açtığınız anda 'ulusalcı' yaftasını yeme riskiyle karşı karşıyasınız... Ve sosyalist sol hâlâ kendisini gerçek bir siyasi aktör haline getirebilecek politikalar geliştirmiyor. İstiklal Caddesi'nde aşağı yukarı yürüyüş yapmakla yetiniyor...

Kürt hareketi ise gelişmeleri iyi okudu. Barzanileşmek yerine direnmeye karar verdi. O yüzden de yeniden hedef haline geldi. Fethullahçı örgütlenmenin 'imha' çığlıkları bundandır. İmha çığlıklarıyla, ABD'nin siyasetini açıklıyorlar.

Ne yapmalı?

Bugün geline nokta, AKP iktidarını pekiştirmiş olsa da, ABD'ye yaslanmadan ayakta durabilecek bir gücü yok. Obama'nın parmağı Ahmet Davutoğlu'na fütursuzca kalkıyorsa, sebebi budur. Bir diğer sebebi de, AKP'nin çaktırmadan kendi gündemini oluşturma çabasıdır. Fethullahçı örgütlenme ile AKP arasındaki gerilim de bunun bir sonucudur. ABD Türkiye'de kullanıp atabileceği bir hükümet isterken, AKP kendi geleceği için Suriye başta olmak üzere kimi mevzularda ayak diyor. Bu sebeple, mümkün mertebe 'ulusalcı'lardan arındırılmış 'Yeni CHP' kenarda ısındırılmaya başlandı bile.

Her hal ve koşulda, Türkiye'yi hayırlı bir gelecek beklemiyor. 12 Eylül'ü yargılama müsameresini falan bir kenara bırakın, polisin yeni sendika yasasına ve medrese eğitim sistemine karşı KESK'in düzenlediği protesto gösterilerini bastırış biçimine baktığımızda, iktidarın gerçek yüzünü görüyoruz. Ve iktidar, sokağa kendi kitlelerini çıkarabileceğini tekrar ve güçlü biçimde dilendiriyor. Bu, hakiki bir faşist hamle anlamına gelecektir.

Bu gidişata karşı bir direniş örgütleyebilecek tek kesim, tüm zaafalarına rağmen sosyalist soldur. Kendini 'Kemalist', 'ulusalcı' gibi sıfatlarla tanımlayan güçler, 80 senelik iktidarlarının günahlarını ve rahat koltuklarda büyüttükleri kıçlarını artık taşıyamaz hale gelmiştir. Sosyalist sol ise, hatırlamak için biraz zihnini zorlaması gerekse de, ciddi bir mücadele geleneğine sahiptir.

Zihnimizi zorlamalı ve gerçek bir mücadele programı etrafında bir araya gelmeliyiz. Vakit çok geç olmadan... Bunu becerebilirsek, Obama da o parmağını ne yapacağını bir daha düşünmek zorunda kalacaktır...